

ੴ ਆਸਾਨੋ ਵਾਰੋ

ਆધ્યાત્મਿਕતા તરફની યાત્રા
ગુજરાતી અનુવાદ

ગુટકા - આસાનો વારો

આસાનો વારો-----	1
પ્રાર્થના-----	55
જર્ની માટે ફિલોસોફી-----	59
મહિલાઓની ભૂમિકા-----	61
પાઘડીનું મહત્વ-----	65
તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર-----	67

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅકਾਲ ਪੁਰਖ એક છે જેનું નામ 'અસ્તિત્વ વાળો' છે સૃષ્ટિના રચનાકાર છે જે બધી જગ્યાએ વ્યાપ્ત છે ભય રહિત છે વેર હિત છે જેનું સ્વરૂપ કાળથી પરે છે, જે યોનિઓમાં નથી ભટકતો જેનો પ્રકાશ તેની મેળાએ છે અને જે સદગુરુની કૃપાથી મળે છે

આસા મહલા ૧ ॥

આશા મહેલ ૧॥

ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥

આશા દી વાર ની શરૂઆતથી આ વાક્ય શ્લોક પણ મહેલ ની પહેલા લખવામાં આવી છે. તે પોતે લખે છે કે પહેલા પણ આપણે આ વાર સાથે શ્લોક મહેલ ની પહેલાલખ્યો છે. આ વાર એક ટૂંડા રાજા અસરાજ ના વાર ની સુર માં ગાવાની છે

ਸਲੋਕੁ ਮઃ ૧ ॥

શ્લોક મહેલ ૧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥

હું પોતાના ગુરુ પાસેથી એક દિવસના સો વાર કુરબાન જાઉં છું જે ગુરુ એ થી મનુષ્યમાંથી દેવતા બનાવી દીધા

ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕીਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

અને બનાવતી વખતે થોડો પણ થોડો પણ સમય ન લાગ્યો ॥૧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

મહેલ ૨॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

જો એક સો ચંદ્રમા ઉપર યડે અને હજાર સુરજ યડી જાય

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

અને એટલો પ્રકાશ થઈ જાય તો પણ પ્રકાશ કરવાવાળા ગમે તેટલા ગ્રહ સૂર્ય અને ચંદ્ર પોતાની રોશની દેવા લાગે તો પણ ગુરુ વગર ઘોર અંધકાર જ છે ॥૨॥

ਮਃ ੧ ॥

મહેલ ૧॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥

હે નાનક! મનુષ્ય ગુરુને યાદ નથી કરતો તે પોતાની જાતને ખૂબ જ ચતુર માને છે

ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ ਜਿਉ ਸੁੰਵੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥

ਐ ਤੀ ਐਵੁੰ ਥਯੁੰ ਜੇਮਤੇ ਸੁਨਸਾਨ ਯੇਤਰ ਨੀ ਅੰਦਰ ਯਯੇਕਾ ਤਥ ਪਤੇਕਾ ਏ ਜੇਮਨੀ ਕੀਓ ਜ ਮਾਥਿਕ ਨਥੀ ਯਨਤੀ

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਐਵੁੰ ਕਈ ਫਾਕਾਧ ਤੇ ਯੇਤਰ ਨੀ ਮਾਥਿਕ ਤੇਨੇ ਵਾਧੇ ਏ ਅਨੇ ਐਕ ਤਥ ਮਾਂਥੀ ਅਨੇਕੀ ਤਥ ਨੀਕਯੇ ਪਯਾ ਏ

ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਤੇ ਉਗੇ ਪਯਾ ਏ ਤੇਮਾਂ ਫੁਲੀਅਹਿ ਪਯਾ ਵਾਗੇ ਏ ਪਯਾ ਤੇਨਾ ਫੁਲੀਅਹਿ ਅੰਦਰ ਫੁਲੀਅਹਿ ਅੰਦਰ ਤਥ ਨੀ ਜਾਯਾਐ ਰਾਯ ਜ ਭੀਧ ਏ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧॥

ਆਪੀਨੂਹੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੂਹੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਯੇ ਪੀਤੇ ਜ ਸਵਧੰ, ਸਵਧੰਨੇ ਯਨਾਯੀ ਅਨੇ ਪੀਤੇ ਜ ਪੀਤਾਨੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਕਥੀ

ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥

ਪਈ ਤੇਯੋ ਕੁਦਰਤਨੇ ਰਧੀ ਅਨੇ ਤੇਮਾਂ ਆਸਨ ਜਮਾਵੀਨੇ ਯਾਪਕ ਥਯੰਨੇ ਆ ਜਗਤ ਨੀ ਤਮਾਸ਼ੀ ਜੀਵਾ ਮੰਝੀ.

ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਪੀਤੇ ਜ ਜੀਵਨੇ ਫਾਨ ਫੇਵਾ ਵਾਯੀ ਏ ਅਨੇ ਪੀਤੇ ਜ ਤੇਨੇ ਯਨਾਵਵਾ ਵਾਯੀ ਏ

ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥

ਤੂੰ ਪੀਤੇ ਜ ਪ੍ਰਸੰਨ ਥਯੰਨੇ ਜੀਵੀਨੇ ਫਾਨ ਆਪੇ ਏ ਅਨੇ ਯਥਿਸ ਆਪੇ ਏ ਤੂੰ ਯਥਾਂ ਜੀਵੀਨੇ ਜਾਯਾਵਾ ਵਾਯੀ ਏ

ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੇ ਚਾਉ ॥੧॥

ਤੂੰ ਪੀਤੇ ਜ ਜੀਵਾਤਮਾਂ ਨੇ ਤੇਨੀ ਪਛੇਰਵੇਸ਼ ਸ਼ਰੀਰ, ਆਪੇ ਏ ਪੀਤੇ ਜ ਪਾਓ ਵਧ ਵੇ ਏ ਅਨੇ ਤੂੰ ਕੁਦਰਤਮਾਂ ਆਸਨ ਜਮਾਵੀਨੇ ਤਮਾਸ਼ੀ ਜੀਓ ਰਘੋ ਏ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਛੇਕ ੧॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਏ ਸਾਧਾਂ ਯਾਫਸ਼ਾਫ! ਤਾਰਾ ਪੇਫਾ ਕਰੇਕਾ ਯੰਡ ਅਨੇ ਯ੍ਰਫ਼ਯੰਡ ਸਾਧਾ ਏ

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥

ਤਾਰਾ ਫ਼ਾਰਾ ਯਨਾਵੇਖ ਧੌਣ ਥੋੜ ਅਨੇ ਆ ਅਨੰਤ ਆਕਾਰ ਪਥਾ ਸਦਾ ਸ੍ਵਿਰ ਰਹੇਵਾ ਵਾਯਾ ਏ ਤਾਰੰ
ਕਾਮ ਅਨੇ ਤਾਰੀ ਘਬੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਸ਼ ਰਹਿੰਤ ਏ

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਏ ਘਾਏਸ਼ਾਏ! ਤਾਰੀ ਘਾਏਸ਼ਾਏੀ ਅਨੇ ਤਾਰੋ ਫਰਘਾਰ ਅਟਕ ਏ

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਤਾਰੋ ਫੁਕਮ ਅਨੇ ਤਾਰੰ ਸ਼ਾਏੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਥਾ ਅਟਕ ਏ

ਸਚਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਤਾਰੀ ਘਫ਼ਿਸ ਚੰਮੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਮਾਟੇ ਸ੍ਵਿਰ ਏ ਅਨੇ ਤਾਰੀ ਘਫ਼ਿਸੀ ਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਥਾ

ਸਚੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ॥

ਯੇ ਅਨੰਤ ਪਦਾਰਥੁ ਤੁੰ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਆਪੇ ਏ ਤੇ ਸਦਾਧ ਕਾਧਮ ਰਹੇਵਾ ਵਾਯਾ ਏ

ਸਚੈ ਸਭਿ ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ ॥

ਥਾਯੋ ਕਰੋਡੀ ਜ਼ੁਵ ਯੇ ਤਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰੀ ਰਥਾ ਏ ਸਾਧਾ ਏ

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਅਨੰਤ ਜ਼ੁਵੀ ਨੂ ਤਨੇ ਸਮਰਥਾ ਕਰਵੰ ਆ ਪਥਾ ਤਾਰੰ ਯ ਕਾਮ ਏ ਯੇ ਸਦਾਧ ਸ੍ਵਿਰ ਰਹੇ ਏ

ਸਚੀ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਏ ਸਾਧਾ ਘਾਏਸ਼ਾਏ! ਆ ਰਧਨਾ ਯ ਤਾਰੀ ਏਕ ਨ ਸਮਾਜ ਥਵਾ ਵਾਯੋ ਪ੍ਰਘੰਧ

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜ਼ੁਵ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਲੁਨੁੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਪਥਾ ਤੇਨੁੰ ਯ ਰੂਪ ਏ

ਜੈ ਮਰਿ ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥

ਪਥਾ ਯੇ ਜੰਮ-ਮਰਥਾਨਾ ਧਕੜਮਾਂ ਪਡੇਵਾ ਏ ਤੇ ਫਜ਼ਾ ਸਾਵ ਕਾਧਾਂ ਏ ਤੇ ਅਸਥ ਜਯੋਤਿ ਸਵਰੂਪ
ਨਥੀ ਥਧਾ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਏਕ ੧॥

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ ਨਾਉ ॥

ਤੇ ਪ੍ਰਲੁਨੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰੀ ਨ ਸ਼ਕੀਏ ਯੇਨੁੰ ਘੂਘ ਯ ਨਾਮ ਏ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਤੇ ਘੂਘ ਯ ਧਸ਼ਾਸ਼ਵੀ ਏ ਪ੍ਰਲੁਨੋ ਆ ਏਕ ਘਫ਼ੁ ਯ ਮੋਟੋ ਗੁਥਾ ਏ ਤੇ ਤੇਨੁੰ ਨਾਮ ਸਦਾਧ ਅਟਕ ਏ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਐਕ ਮਛਾਨ ਕੀਰਤਿ ਏ ਤੇ ਤੇਨੂੰ ਆਸਨ ਅਡੋਥ ਏ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਆ ਐਕ ਘ੍ਰਯ ਜ ਮੋਟੀ ਮਛਿਮਾ ਏ ਤੇ ਤੇ ਘਥਾਂ ਜ਼ੁਬੀਨੀ ਅਰਦਾਸ ਨੇ ਜਾਏ ਏ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ ॥

ਅਨੇ ਤੇ ਘਥਾਨਾਂ ਫਿਕੀਨਾ ਭਾਵ ਸਮਝੇ ਏ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ ॥

ਓਸ਼ਰਨੀ ਆ ਐਕ ਮਛਾਨਤਾ ਏ ਤੇ ਕੋਓ ਨੀ ਪਥਾ ਸਥਾਫ ਵਓਨੇ ਜ਼ੁਬਨੇ ਫਾਨ ਨਥੀ ਆਪਤੋ

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਅਨੰਤ ਫਾਤਾ ਏ ਕਾਰਥਾ ਤੇ ਤੇਨਾ ਜੇਹੂੰ ਘੀਜੁੰ ਕੋਓ ਜ ਨਥੀ

ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਓਸ਼ਰਨੀ ਕੁਫਰਤਨੂੰ ਵਧੀਨ ਨ ਥਓ ਸ਼ਤੇ.

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ ॥੨॥

ਆਘੀਏ ਰਧਨਾ ਤੇਏ ਪੋਤਾਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਰਧੀ ਏ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਛੇਥ ੨

ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥

ਆ ਜਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਰਛੇਵਾਨੀ ਜਾਧਾ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਆਮਾਂ ਵਸੇ ਏ

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਕੋਟਥਾਧ ਜ਼ੁਬੀਨੇ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਫੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਮਾਂ ਥੀ ਘਥਾਵੀਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਧਰਥੀਮਾਂ ਜੋਡੀ ਏ ਏ ਅਨੇ ਕੋਟਥਾਧ ਜ਼ੁਬੀਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਫੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜ ਆਮਾਂ ਡੁਘਾਡੀ ਏ ਏ

ਇਕਨ੍ਹਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਕੋਟਥਾਧੇ ਜ਼ੁਬੀਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਮਰਜ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਧਾਨਾ ਮੋਛਮਾਂ ਥੀ ਘਥਾਰ ਕਾਫੀ ਵੇ ਏ ਕੋਟਥਾਧ ਨੇ ਤੀ ਆਮਾਂ ਜ ਫੁਸਾਧੇਥਾ ਰਾਧੇ ਏ

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ ॥

ਆ ਵਾਤ ਪਥਾ ਕਛੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਾਤੀ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਕੋਨੋ ਘੋਡੀ ਪਾਰ ਕਰਸ਼ੇ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਭਾਧਥਾਧੀ ਮਨੁਧ ਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਘਛੇ ਏ ਤੇਨੇ ਗੁਰੁਫ਼ਾਰਾ ਸਮਯਾਧ ਜਾਧ ਏ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੨॥

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੀਵਨਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰੀਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੀ ਈਥਾ ਤੇ ਜੀਵੀਨਾ ਕਰੇਵਾ।
ਕਮੀਨਾ ਕੇਯਾਜੀਯਾਂ ਕਯਤਾ ਰਹੇ

ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵਖਿ ਕਢੈ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥

ਧਰਮਰਾਜਨੀ ਕਢੇਰੀਮਾਂ ਤੇਵਯ ਸਤ੍ਯ ਫ਼ਾਰਾ ਜੀਵਨਾ ਕਮੀਨੋ ਨਿਵੇਡੋ ਥਾਧ ਏ; ਥਾਂ ਨਿਝਾਧਿ ਨੂੰ ਮਾਪ
ਫ਼ੁਕਤ ਸਤ੍ਯ ਏ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾਨੇ ਆਦਰ ਮਯੇ ਏ ਅਨੇ ਘਰਾਘ ਕਾਮ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਨੇ
ਵੀਝੀਨੇ ਅਕਗ ਕਰੀ ਨਾਯੇ ਏ.

ਥਾਉ ਨ ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲ੍ਹਰੈ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥

ਜੂਠ ਅਨੇ ਠਗੀ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਜੀਵੋ ਨੇ ਥਾਂ ਠੇਕਾਝੁੰ ਨਥੀ ਮਯਤੁੰ ਕਾਯੁ ਮੋਢੁੰ ਕਰੀਨੇ ਤੇਮਨੇ ਨਰਕਮਾਂ
ਖੜੇਵੀ ਏਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ.

ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ ਵਾਲਿਆ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੇ ਮਨੁਖ਼ ਤਾਰਾ ਨਾਮਨਾ ਰੰਗੀਮਾਂ ਰੰਗਾਏਵਾ ਏ ਤੇ ਅਭੀਯਾ ਥੀ ਘਾਜ਼ਾ ਜੀਤੀਨੇ ਜਵਾਨਾ ਏ
ਅਨੇ ਠਗੀ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਮਨੁਖ਼ੀ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਨੀ ਘਾਜ਼ਾ ਫ਼ਾਰੀ ਨੇ ਜਸ਼ੇ

ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂ! ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਜੀਵੀਨਾ ਕਰੇਵਾ ਕਮੀਨਾ ਕੇਯ ਕਯਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇਵਾ ਏ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਃ ੧॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥

ਓ ਨਾਨਕ ਈਸ਼ਵਰਨੀ ਆਸ਼ਚਰ੍ਯਜਨਕ ਕੁਦਰਤਨੇ ਪੂਰ੍ਵ ਆਯੋਧਯ ਥੀ ਜ ਸਮਜ਼ਾ ਸ਼ਕਾਧ ਏ ਤੇਨੇ ਜੀਓਨੇ
ਮਨਮਾਂ ਕੰਪਨ ਏਡਾਓ ਜਾਧ ਏ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਤੇਟਵਾਂਧ ਨਾਏ ਅਨੇ ਤੇਟਵਾਂਧ ਵੇਏ ਅਨੰਤ ਜੀਵੋ ਅਨੇ ਜੀਵੋ ਨਾ ਤੇਟਵਾਧ ਭੇਏ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥

ਜੀਵੋ ਨਾ ਅਨੇ ਅਨ੍ਯ ਪਦਾਰਥੋ ਨਾ ਨਾਮ ਤੇਟਵਾਂਧ ਪਰੁ ਅਨੇ ਤੇਟਵਾਧੇ ਰੰਗੋ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ ਜੰਤ ॥

ਆ ਘਝੁੰ ਜੀਓਨੇ ਵਿਸਮਯ ਅਵਸਥਾ ਘਨੀ ਰਹੀ ਏ ਤੇਟਵਾਂਧ ਜੰਤੁ ਸਦਾਧ ਨਗ਼

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਝਾਂਡ ਪਵਨ ਏ ਤੋ ਝਾਂਡ ਪਾਝੀ ਏ

વિસમાદુ અગતી ષેઢહિ વિઢાની ॥

ક્યાંક કોઈ અગ્નિ છે આશ્ચર્યનું ખેલ ચાલી રહ્યું છે

વિસમાદુ ધરતી વિસમાદુ ધાની ॥

ધરતી ઉપર ધરતી અને જીવોની ઉત્પત્તિ ચારેકોર આ કુદરત ને જોઈને મનમાં હલચલ પેદા થઈ રહી છે

વિસમાદુ સાદિ લગહિ પરાની ॥

જીવ પદાર્થોના સ્વાદમાં લાગી રહ્યો છે

વિસમાદુ સંજેગુ વિસમાદુ વિજેગુ ॥

ક્યાંક જીવોના મેળ છે અને ક્યાંક વિજોગ છે

વિસમાદુ બુધ વિસમાદુ બેગુ ॥

ક્યાંક ભૂખ સતાવી રહી છે ક્યાંક પદાર્થોના ભોગ છે, ક્યાંક ઘણાં બધાં છાપ્પનભોગ ખાવા માટે મળે છે

વિસમાદુ સિઢતિ વિસમાદુ સાલાહ ॥

ક્યાંક કુદરતની માલિકીની મહિમા ગવાઈ રહી છે

વિસમાદુ ઉઝર વિસમાદુ રાહ ॥

ક્યાંક ખોટો રસ્તો છે ક્યાંક સાચો રસ્તો છે આ આશ્ચર્ય જોઈને મનમાં હું હેરાની માં પડી ગયો છું

વિસમાદુ નેરૈ વિસમાદુ દુરિ ॥

કોઈ કહે છે કે ઈશ્વર સાવ નજીક છે કોઈ કહે છે કે બધી જગ્યાએ વ્યક્ત છે

વિસમાદુ દેધૈ હાજરા હજુરિ ॥

અને જીવો ની સંભાળ કરી રહ્યો છે.

વેધિ વિઢાનુ રહિઆ વિસમાદુ ॥

આ આશ્ચર્યજનક યમત્કાર જોઈને ઝળઝળાટી છેડાઈ રહી છે

નાનક બુઝનુ પુરૈ ભાગિ ॥૧॥

હે નાનક! આ તમાશો ખૂબ જ ભાગ્યથી જ સમજી શકાય છે ॥૧॥

મઃ ૧ ॥

મહેલ ૧

કુદરતિ દિસૈ કુદરતિ સુਣીઐ કુદરતિ ભਉ સુખ સારુ ॥

હે પ્રભુ! જે કંઈ પણ દેખાઈ રહ્યું છે અને સંભળાઈ રહ્યું છે તે બધી તારી જ કળા છે આ ભાવના, જે સુખનું મૂળ છે એ પણ તારી જ કુદરત નો કમાલ છે

કુદરતિ પાટાલી આકાસી કુદરતિ સરથ આકારુ ॥

પાતાળમાં ને આકાશમાં તારી જ કુદરત છવાયેલી છે આ બધાં જ આકાર આખું જગત છે દેખાઈ રહ્યું છે તારો જ આશ્ચર્યજનક ખેલ છે

કુદરતિ વેદ પુરાણ કતેષા કુદરતિ સરથ વીચારુ ॥

વેદ પુરાણ અને કુરાન બધાયની વિચાર સત્તા તારી જ કળા છે

કુદરતિ ધાના પીના પૈનૂહનુ કુદરતિ સરથ પિઆરુ ॥

જીવો નું ભોજન પાણી પહેરવું અને જગતનો બધો જ પ્યાર આ બધું જ તારી કુદરતનો કમાલ છે

કુદરતિ જાતી જિનસી રંગી કુદરતિ જીઅ જહાન ॥

જાતિઓમાં રંગોમાં જગતના જીવો માં તારી જ કુદરત વર્તી રહી છે જગતમાં ક્યાંક ભલાઈના કામ થઈ રહ્યા છે અને ક્યાંક વિકાર છે

કુદરતિ નેકીઆ કુદરતિ બદીઆ કુદરતિ માનુ અભિમાનુ ॥

ક્યાંક કોઈને નો આદર થઈ રહ્યો છે ક્યાંક અહંકાર પ્રધાન રૂપમાં છે આ બધું જ આશ્ચર્ય ભરેલો ચમત્કાર છે

કુદરતિ પઉનુ પાનીં ચૈસંતરુ કુદરતિ ધરતી ધારુ ॥

પવન પાણી આગ ધરતીની ધૂળ આ બધાં જ તત્વો બધો જ તારો જ તમાશો છે

સભ તેરી કુદરતિ હું કાદિરુ કરતા પાકી નાદી પારુ ॥

હે પ્રભુ! બધી જગ્યાએ તારી કલા વર્તી રહી છે તું કુદરતનો માલિક છે તું જ આ બેલનો રચનાકાર છે તારી મહિમા સ્વચ્છ થી પણ સ્વચ્છ છે તું સ્વયં પવિત્ર છે

નાનક હુકમૈ અંદરિ વેધૈ વરતૈ તાકૈ તારુ ॥૨॥

હે નાનક! પ્રભુ આ આખી કુદરતને પોતાના હુકમમાં રાખીને સંભાળ કરી રહ્યો છે અને બધી જગ્યાએ પોતે ને પોતે જ મોજુદ છે ॥૨॥

પਉઝી ॥

પગથિયું ૩૧।

આપીનૂરૈ ઢેગ ઢેગિ કૈ હેઈ ભસમઝિં ભઉરુ સિયાઈઆ ॥

ઈશ્વર પોતેજ જીવ રૂપ બની ને પદાર્થોના રંગોનો ભોગ કરે છે આ પણ તેની એક આશ્ચર્યજનક કુદરત જ છે શરીર માટી નો ઢગલો થઈ જાય છે અને છેલ્લે જીવાત્મા રૂપી ભમરો શરીર છોડીને યાલી નીકળે છે

ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਦੁਨਿਆਨਾ ਖੰਧਾ ਮਾਂ ਝੁਸਾਏਕੋ ਜੁਵ ਜਧਾਰੇ ਮਰੇ ਏ ਤ੍ਧਾਰੇ ਤੇਨਾ ਗਯਾਮਾਂ ਸਾਂਡਯ
ਨਾਘੀਨੇ ਤੇਨੇ ਕਏ ਜਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਮਾਧਾਥੀ ਗ੍ਰਸਿਤ ਜੁਵ ਜਗਤ ਨੇ ਈਡਵਾ ਨਥੀ ਈਝਤੀ
ਪਰਕੋਕਮਾਂ ਧਰਮਰਾਜਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਈਸ਼ਰਨੀ ਮਛਿਮਾ ਰੂਪਿਧਾਨੀ ਕਮਾਝੀ ਜ ਸਵੀਕਾਰ ਥਾਧ ਏ

ਅਗੈ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ ਸਮਝਾਇਆ ॥

ਤ੍ਧਾਂ ਜੁਵਨਾ ਕਰੇਕਾ ਕਮੌਨਾ ਛਿਸਾਘ ਸਰਸ ਰੀਤੇ ਤੇਨੇ ਸਮਝਾਵਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ

ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ ਰੂਆਇਆ ॥

ਮਾਧਾਨਾ ਲੋਗਮਾਂ ਜ ਝੁਸਾਏਕਾ ਰਛੇਵਾਨੇ ਕਾਰਝੇ ਤ੍ਧਾਂ ਮਾਰ ਪਡੇ ਏ ਕ੍ਧਾਂਧ ਜਯਾ ਨਥੀ ਮਯਤੀ ਤੇ
ਵਘਤੇ ਤੇਨੀ ਧੀਸੋ ਅਨੇ ਕੀਏ ਨਥੀ ਸਾਂਭਯਤੁੰ

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਮੂਛ ਮਨਵਾਯੋ ਜੁਵ ਪੋਤਾਨੋ ਜਨਮ ਕ੍ਧਰ੍ਥ ਕਰੀ ਨਾਘੇ ਏ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਛੇਕ ੧

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ॥

ਛਵਾ ਸਦਾਧ ਈਸ਼ਰ ਨਾ ਡਰ ਮਾਂ ਧਾਕੀ ਰਛੀ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਕਾਘੋ ਨਈਅੋ ਪਝਾ ਲਧ ਮਾਂ ਵਛੀ ਰਛੀ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥

ਅਗ੍ਨਿ ਜੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਪਝਾ ਈਸ਼ਰਨਾ ਲਧ ਮਾਂ ਜ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥

ਆਘੇ ਆਘੀ ਧਰਤੀ ਈਸ਼ਰਨਾ ਡਰਨੇ ਕੀਧੇ ਲਾਰਮਾਂ ਦੁਆਏਕੀ ਏ.

ਭੈ ਵਿਚਿ ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥

ਈਸ਼ਰਨਾ ਲਧ ਥੀ ਈਨ੍ਦ੍ਰ ਰਾਜਾ ਸ਼ੀਰ੍ਥਸਿਨ ਕਰੀਨੇ ਝਰੀ ਰਛਾ ਏ ਵਾਦਯਾਂ ਪਝਾ ਤੇਨੀ ਜ ਮਰਜੁਮਾਂ
ਊਡੀ ਰਛਾ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥

ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੋ ਦਰਘਾਰ ਪਝਾ ਈਸ਼ਰਨਾ ਡਰਨੀ ਛੇਠਯ ਜ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ ॥ਕੇਹ ਕਰੇੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਸੂਰ੍ਧ ਪਝਾ ਅਨੇ ਧੰਦ੍ਰਮਾ ਪਝਾ ਈਸ਼ਰਨਾ ਛੁਕਮਮਾਂ ਜ ਧਾਕੀ ਰਛਾ ਏ ਕਰੋਡੀ ਕੀਸ ਧਾਕੀਨੇ ਪਝਾ ਰਸਤਾ
ਨੋ ਅੰਤ ਨਥੀ ਆਵਤੀ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ ਸੁਰ ਨਾਥ ॥

ਸਿੱਖ ਦਿਵਤਾઓ ਅਤੇ ਨਾਥ ਯੋਗੀ ਜੋ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰਨਾ ਲਧਮਾਂ ਜੋ ਜ਼ੁਵੇ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ॥

ਅੰ ਉਪਰ ਉਧਾਰੇਲੁੰ ਆਕਾਸ਼ ਜੋ ਦਿਖਾਏ ਏ ਤੇ ਪੜਾ ਤੇਨਾ ਜੋ ਲਧਮਾਂ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਮੋਟਾ-ਮੋਟਾ ਯੋਧਾਸ਼ਾਹੀ ਯੋਧਿਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੂਰਵੀਰੋ ਯੋਗੀ ਜੋ ਈਸ਼ਵਰਨਾ ਲਧਮਾਂ ਜ਼ੁਵੇ ਏ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੂਰ ॥

ਪੂਰਨਾ ਪੂਰ ਜ਼ੁਵ ਜੋ ਜਗਤਮਾਂ ਪੈਦਾ ਥਾਏ ਏ ਅਤੇ ਮਰੇ ਏ ਯੋਗਾਂ ਜੋ ਤੇਨਾ ਲਧ ਮਾਂ ਏ

ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥

ਯੋਗਾਂ ਜੋ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਮਾਥੇ ਲਧਰੂਪ ਵੇਖ ਵਯੋਵਾ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੋ ਨਿਧਮ ਐਵੋ ਏ ਤੇ ਯੋਗਾਂ ਤੇਨਾ ਲਧ ਮਾਂ ਜੋ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇਵਯੋ ਐਕ ਸਾਧੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਲਧ ਰਹਿਤ ਏ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਯ ੧॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਐਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਲਧ ਰਹਿਤੋ ਏ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮ ਜੋਵਾਂ ਤੇਟਵਾਂਧ ਯੀਜਾਂ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੀ ਸਾਮੇ ਯੂਪ ਏ

ਕੇਤੀਆ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾ ਜ਼ਾਨਨਾ ਮੁਕਾਯਵਾਮਾਂ ਕੁਝ ਨੀ ਤੇਟਵੀਧ ਵਾਤਾਓ ਅਤੇ ਵੇਦੋ ਤੇਟਵਾਧ ਵਿਧਾਰ ਪੜਾ ਤੁਝ ਏ

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੁੰ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਟਵਾਂਧ ਮਨੁਝ ਲਿਖਾਰੀ ਯਨੀਨੇ ਨਾਏ ਏ ਅਤੇ ਤੇਟਵਾਂਧ ਤੇਮਾਂ ਤਾਯ ਪੂਰੇ ਏ

ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥

ਰਾਸ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਪੜਾ ਯੋਗਰੋਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਰਾਸ ਕਰੇ ਏ

ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥

ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਆ ਨਾ ਸਵਰੂਪੋ ਯਨਾਵੀ ਯਨਾਵੀਨੇ ਗੀਤ ਗਾਏ ਏ ਅਤੇ ਮੋਢਾਥੀ ਤੇਟਵਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਵਧਨ ਯੋਵੇ ਏ

ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥

ਥਾਪੀ ਰੂਪਿਯਾ ਨਾ ਕੀਮਤੀ ਫਾਰ ਪਛੇਰੇ ਓ ਪਯਾ

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਘਿਯਾਰਾ ਅੇ ਨਥੀ ਯਾਤਾ ਤੇ ਆ ਫਾਰ ਅਨੇ ਯੁਮਯਾ ਯੇਪ ਸ਼ਰੀਰਨੇ ਪਛੇਰਾਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਓ

ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥

ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਅੰਤੇ ਤੀ ਰਾਯ ਜ ਥਓ ਜਵਾਨੁ ਓ

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥

ਅਨੇ ਆ ਗਾਵਾਨੁ ਨਾਧਵਾਨੁ ਅਨੇ ਆ ਫਾਰ ਘਰੇਝਾਂ ਘਬਾਂ ਥੀ ਜ਼ਾਨ ਮਯੀ ਸ਼ਤੇ ਘਰੇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੪॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੋ ਤੁੰ ਜ਼ੁਵਨੀ ਉਪਰ ਮਛੇਰਯਾਨੀ ਨਜਰ ਕਰੇ ਤੀ ਤੇਨੇ ਤਾਰੀ ਫੁਪਾ ਫੁਇ ਥੀ ਸਫਗੁਰੁ ਮਯੀ ਜਾਧ ਓ

ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਤੇ ਘਿਯਾਰੀ ਜ਼ੁਵ ਜਧਾਰੇ ਤੇਟਥਾਧ ਜਨਮਮਾਂ ਯਟਕੀ ਧੂਝਯੋ ਓ ਅਨੇ ਤਾਰੀ ਮਛੇਰਯਾਨੀ ਨਜਰ ਥਾਧ ਤੀ ਤੇਨੇ ਸਫਗੁਰੁ ਪੀਤਾਨਾ ਸਾਫ਼ੋ ਸੰਯਯਾਵੇ

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ॥

ਓ ਘਬਾ ਥੀਕੀ! ਧਯਾਨ ਫਓਨੇ ਸਾਂਯਯੋ ਸੁੰ ਸਫਗੁਰੁ ਨੀ ਯਰਾਯਰੀ ਨੀ ਕੀਓ ਫਾਤਾ ਨਥੀ ਜੇ ਮਨੁਧਨੇ ਪੀਤਾਨੀ ਅੰਫਰਥੀ ਪੀਤਾਪਯਾ ਨੀ ਯਾਵ ਗੁਮਾਵੀ ਫੀਧੀ ਤੇਮਨੇ ਸਫਗੁਰੁ ਮਯਾਵਾਥੀ ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਪ੍ਰਾਸਿ ਥਓ ਗਓ

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਹੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜੇ ਸਫਗੁਰੁਐ ਤੇਵਯ ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਸਮਯ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਓ, ਤੇ ਸਫਗੁਰੁ, ਜੇ ਮਨੁਧਯੋ ਪੀਤਾਨੀ ਅੰਫਰਨੀ ਅਛੰਕਾਰ ਗੁਮਾਵੇ ਓ

ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੪॥

ਤੇਮਨੇ ਤੇ ਸਫਗੁਰੁ ਸਾਧਾ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਪ੍ਰਾਸਿ ਕਰਾਵੇ ਓ ਜੇ ਸਫਗੁਰੁ ਸਫਾ ਸ੍ਵਿਰ ਰਛੇਵਾਵਾਯਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਸਮਯ ਆਪੇ ਓ ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਛੇਯ ੧॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹਹ ਗੋਪਾਲ ॥

ਘਬੀ ਜ ਥਡਿਆਯੋ ਜੇਮ ਗੋਪੀਓ ਏ ਦਿਵਸਨਾ ਘਬਾਂ ਜ ਪਭੋਰ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਡਾਨ ਏ

ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ ॥

ਪਵਨ ਪਾਝੀ ਅਨੇ ਅਝਿ ਤੇਮਨਾ ਥਰੇਝਾਂ ਏ ਜੇ ਗੋਪੀਓਨੀ ਪਛੇਰੇਵਾ ਏ ਰਾਸਮਾਂ ਰਾਸ ਡਰਵਾਵਾਯਾ
ਅਵਤਾਰੋਨੋ ਸਵਾਂਗ ਥਰੀਨੇ ਰਾਸ ਡਰੀ ਰਘਾ ਏ ਅਨੇ ਗਾਓ ਰਘਾ ਏ

ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥

ਡੁਏਰਤ ਨੀ ਰਾਸ ਰਧਾਧ ਏ ਧੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਨੇ ਸੂਰ੍ਧ ਜੇਮ ਤੇ ਅਵਤਾਰ ਏ ਆਘੀ ਥਰਤੀ ਰਾਸ ਡਰਵਾ ਮਾਟੇਜੁ
ਮਾਥ ਅਨੇ ਧਨ ਏ

ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ ਜਮਕਾਲੁ ॥੧॥

ਅਨੇ ਜਗਤਨਾ ਧੰਧਾ ਰਾਸਨ ਭਾਵ ਭੰਗਿਮਾਓ ਮਾਵੋ ਏ ਮਾਧਾਨਾ ਆ ਰਾਸਮਾਂ ਜ਼ਾਨਥੀ ਵੰਧਿਤ
ਫੁਨਿਧਾ ਠਗਾਓ ਰਭੀ ਏ ਅਨੇ ਧਮ ਤੇਨੇ ਘਾਤੋ ਜਾਧ ਏ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਛੇਥ ੧॥

ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ ਗੁਰ ॥

ਜਧਾਰੇ ਰਾਸ ਰਧਾਓ ਰਘੋ ਭੋਧ ਏ ਧੇਵਾਓ ਵਾਝਿਤ੍ਰ ਵਗਾਡੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਧੇਵਾਓ ਨਾ ਗੁਰੁ ਨਾਧੇ ਏ

ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨ੍ਹਹ ਸਿਰ ॥

ਤੇ ਵਘਤੇ ਤੇਮਨਾ ਗੁਰੁ ਪਗਨੇ ਭਵਾਵੇ ਏ ਮਾਧੁ ਅਭੀਧਾ ਧ੍ਧਾਂ ਝੇਰਵੇ ਏ

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥

ਤੇਮਨਾ ਪਗ ਥੀ ਧੂਯ ਉਡੀ ਉਡੀ ਨੇ ਮਾਧਾ ਮਾਂ ਪਡੇ ਏ

ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਰਾਸ ਨੀ ਤਮਾਸ਼ੋ ਜੋਵਾ ਆਵੇਵਾ ਭੋਡੀ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਭਸੇ ਏ

ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥

ਸ਼ਾਘੋਮਾਂ ਭੋਡੀ ਜੋਵੇ ਏ ਅਨੇ ਭਸੇ ਏ ਪਝ ਰਾਸ ਡਰਵਾਵਾਯਾ ਤੀ ਰੋਜ਼ੁਰੋਟੀ ਨੇ ਘਾਤਰ ਨਾਧੇ ਏ

ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ॥

ਅਨੇ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਜਮੀਨ ਪਰ ਪਟਡੀ ਨੇ ਮਾਰੇ ਏ

ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ ਕਾਨ੍ਹਹ ॥

ਗੋਪੀਓਨਾ ਸਵਾਂਗ ਘਨਾਵੀ ਘਨਾਵੀਨੇ ਗਾਧ ਏ ਡਾਨ੍ਢਾ ਨੀ ਸਵਾਂਗ ਰਧੀਨੇ ਗਾਧ ਏ

ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ ॥

ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਜੁ ਅਨੇ ਰਾਜਾਓਨਾ ਸਵਾਂਗ ਘਨਾਵੀਨੇ ਗੀਤੀ ਗਾਧ ਏ

નિરંકર નિરંકાર સચુ નામ ॥

જે નિરંકર છે આકાર રહિત છે

જા કા કીઆ સગલ જગનુ ॥

જે પ્રભુએ આખું જગત બનાવ્યું છે

સેવક સેવિ કરમિ ચઝાઉ ॥

જેનું નામ સદાય અટેલ છે તેને કેવળ તેજ સેવક સ્મરણ કરી શકે છે જેને ઈશ્વરની મહેરબાની મળી છે

કિંતી રૈતિ જિનુહા મનિ ચાઉ ॥

જેના મનમાં સ્મરણ નો ઉત્સાહ છે તે સેવકોની જિંદગી રૂપી રાત સારી રીતે પસાર થઈ જાય છે

સિધી સિધિઆ ગુર વીચારિ ॥

આ શિક્ષા જેણે ગુરુની મતિ થી શીખી લીધી છે

નદરી કરમિ લખાએ પારિ ॥

મહેરબાની નજર વાળા પ્રભુ પોતાની બક્ષિસ દ્વારા તેમનો સંસાર સમુદ્ર પાર કરાવી દે છે

કૌલુ ચરખા ચકી ચકુ ॥

કોલ્હુ ચરખો ચક્કી કુંભાર અને યાક

ઘલ વારેલે ઘરુતુ અનંતુ ॥

નાયવું અને ફેરા લેવા વાળાના જીવનનો ઉદ્ધાર નથી થઈ શકતો અનંત પદાર્થ અને જીવ ભટકતા રહે છે,

લાટુ માયાનીઆ અનગાહ ॥

ભમરડો, વલોણું, અનાજ જુદું કરવાનું યંત્ર

પંખી ડુદીઆ લૈનિ ન સાહ ॥

પંખી, ભમરીઓ આ બધાં જ એક શ્વાસમા ઘુમરાતા રહે છે

સુઐ ચાઝિ ડવાਈઅહિ જંત ॥

શૂળી ઉપર ચડાવીને કેટલાય જંતુ ને ફેરવવામાં આવે છે

નાનક ડુદીઆ ગઠત ન અંત ॥

હે નાનક! ભટકવા વાળા જીવનના અંત નથી આવતો

બંધન બંધિ ડવાએ સૈદિ ॥

તે પ્રભુ જીવોને માયાની જંજીરમાં જકડીને ફેરવે છે

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਦਰੇਕ ਜ਼ੁਲਮ ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਕਾ ਕਮੌ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਧੀ ਰਹਿਓ ਏ

ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ ॥

ਯੇ ਜ਼ੁਲਮ ਨਾਧੀ ਨਾਧੀਨੇ ਫਸੇ ਏ ਤੇ ਅੰਤਮਾਂ ਅਢੀਯਾਂਧੀ ਰੋਏਨੇ ਜਾਧ ਏ

ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ ॥

ਤੇਮਯ ਨਾਧਵਾ ਝੂਢਵਾ ਥੀ ਤੀ ਕੀਓ ਉਘ ਵਧਵਸਥਾ ਉਪਰ ਨ ਪਛੋਧੀ ਸ਼ਕੇ ਨ ਤੀ ਤੇ ਸਿਧ ਘਨੀ ਸ਼ਕੇ

ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥

ਨਾਧਵੁੰ ਤੀ ਝੁਕਤ ਮਨਨਾ ਸ਼ੋਘ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੁ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ੍ਹੁ ਮਨਿ ਭਾਉ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਵਯ ਤੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਯ ਏ ਯੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਓਸ਼ਰਨੀਓ ਟਰ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ਪ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਾਰੰ ਨਾਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਏ ਯੋ ਤਾਰੰ ਨਾਮ ਸਮਰਯਾ ਕਰੀਐ ਤੀ ਨਰਕਮਾਂ ਨਢੀ ਪਡੀਐ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ ॥

ਆ ਯਿਓਗੀ ਅਨੇ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਐ ਘਬੁੰ ਯ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁੰ ਯ ਏ ਤੁੰ ਯ ਜ਼ੁਲਮੀਨੇ ਘਾਵਾ ਮਾਟੇ ਲੋਯਨ ਆਪੇ ਏ ਕੇਟਵੁੰ ਆਪੇ ਏ ਤੇ ਅੰਦਾਯ ਕਗਾਟਵੀ ਵਧਰਥ ਨੀ ਪ੍ਰਧਤਨ ਏ

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ ਸਦਾਈਐ ॥

ਏ ਜ਼ੁਲਮ! ਯੋ ਤੁੰ ਪੋਤਾਨੀ ਲਵਾਓ ਓਝਤੀ ਡੀਧ ਤੀ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਕਰੀਨੇ ਪਯਾ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੀ ਜਾਤਨੇ ਨਾਨੀ ਕਏਵਟਾਵ

ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ ॥

ਯੋ ਕੀਓ ਜ਼ੁਲਮ ਵਧਵਾਵਸਥਾਨੇ ਫੂਰ ਡਟਾਵਵਾਨੀ ਓਝਾ ਰਾਘਤੀ ਡੀਧ ਵਝਘਾਵਸਥਾਥੀ ਘਧਵਾ ਓਝੇ ਤੀ ਆ ਘਘਾਂ ਪ੍ਰਧਤਨ ਨਕਾਮਾ ਏ ਵਧਵਾਵਸਥਾ ਵੇਸ ਘਾਰਯਾ ਕਰੀਨੇ ਨੇ ਆਵੀ ਜਾਧ ਏ

ਕੇ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ ॥੫॥

ਯਾਰੇ ਸ਼ਾਸ ਪੂਰਾ ਥਓ ਜਾਧ ਏ ਤੀ ਕੀਓ ਜ਼ੁਲਮ ਅਢੀਯਾ ਨਥੀ ਰਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ॥੫॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਏਵ ੧

મુસલમાના સિદ્ધિ સરીઅતિ પઝિ પઝિ કરહિ ઘીચારુ ॥

મુસલમાનોને શરિયત ની મહિમા સૌથી સારી લાગે છે તે શરિયત વાંચીને વિચાર કરે છે

ઘંદે મે જિ પવહિ વિચિ ઘંદી વેખઠ કહુ દીદારુ ॥

રબના દર્શન કરવા માટે જે મનુષ્ય શરિયત ના હિસાબ થી ચાલે છે તે જ રબ ના સાથી છે

હિંદુ સાલાહી સાલાહનિ દરસનિ રૂપિ અપારુ ॥

હિન્દુ શાસ્ત્ર સુંદર અને અનંત હરિ ની મહિમા કરે છે

ઝીરઘિ નાવહિ અરઘા પૂજા અગર વાસુ ઘરકારુ ॥

દરેક તીર્થ ઉપર સ્નાન કરે છે તેમની બુદ્ધિ અનુસાર જેનું તે સમાધિમાં ધ્યાન ધરે છે તે સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ વાળા છે

જેઠી સુનિ ધિઆવનિહુ જેઠે અલખ નામુ કરઝારુ ॥

સાંભળવામાં આવ્યું છે કેયોગીઓ ભગવાન નું ચિંતન કરે છે અને નિર્માતાને અગમ્ય કહે છે.

સુખમ મૂરતિ નામુ નિરંજન કાઠિઆ કા આકારુ ॥

યોગીઓના મતે, ભગવાન અમૂર્ત છે, માયાથી પ્રભાવિત નથી અને આખું બ્રહ્માંડ તેમના શરીરના રૂપ જેવું છે.

મઝીઆ મનિ સંતેખુ ઉપજે દેઠૈ કૈ વીચારિ ॥

જે મનુષ્ય દાની છે તેના મનમાં ખુશી પેદા કરે છે

દે દે મંગહિ સહસા ગુઠા મેઝ કરે સંસારુ ॥

જ્યારે તે કોઈ જરૂરિયાત વાળા ને કંઈક દેવાનો વિચાર કરે છે અને દાન કરીને તેનાથી હજાર ગણું માંગે છે અને બાહ્ય જગતમાં તે પોતાના વખાણ કરે છે

ચેરા જારા ટૈ કુઝિઆરા ધારાઘા વેકાર ॥

બીજી તરફ જગતમાં અનંત યોર, પર સ્ત્રી ગામી, જુઠ્ઠા, બુરા અને વિકારી છે જે વિકાર કરીને પાછલી કમાઈને ખતમ કરીને અહિંયાંથી ખાલી હાથે ચાલ્યા જાય છે

ઈકિ હેદા ધાઈ ચલહિ ઐઘાઉ ટિના ઢિ કાઠી કાર ॥

જે વિકાર કરીને પાછલી કમાઈને ખતમ કરીને અહિંયાંથી ખાલી હાથે ચાલ્યા જાય છે પણ આ કરતાર ના જ બધા રંગ છે તેણે જ તેમને આ કામ સોંપેલું છે

જલિ ઘલિ જીઆ પુરીઆ લેઆ આકારા આકાર ॥

જળ માં રહેવા વાળા ધરતી ઉપર વસવા વાળા અનંત લોકોમાં અને બ્રહ્માંડમાં રહેવા વાળા જીવ બધા જ જે કાંઈ પણ કહે છે.

ઈંદિ જિ આધહિ સુ ઝૂંઘૈ જાઠહિ ટિના ઢિ ટેરી સાર ॥

હે કર્તાર! તું જાણે છે તેમને તારો જ આશરો છે

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਭੁੱਖ ਜਨ ਨੇ ਤੇਵਯ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰਵਾਨੀ ਧਾਛਤ ਥਾਗੀ ਗਏ ਓ ਫਰਿ ਨੂੰ ਸਦਾਧ ਅਟਕ ਰਹੇਵਾਵਾਯੁ ਨਾਮ ਜ ਐਮਨੂੰ ਆਸ਼ਰੋ ਓ

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਤੇ ਸਦਾਧ ਦਿਵਸ-ਰਾਤ ਆਨੰਦਮਾਂ ਰਹੇ ਓ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨੇ ਪਝ ਗੁਝਾਵਾਨੋ ਨਾਂ ਪਗ ਨੀ ਰਾਘ ਸਮਝੇ ਓ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਛੇਥ ੧॥

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮ੍ਹਿਹਆਰ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨਨੋ ਆ ਵਿਧਾਰ ਓ ਐ ਮਧਾਂ ਪਈ ਜੋ ਨਾਸ਼ ਕਰੀਨੇ ਘਾਯਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਓ ਤੇ ਨਰਕਨੀ ਆਗਮਾਂ ਜਥੇ ਓ ਪਝਾ ਤੇਨੀ ਜਧਾਐ ਮਾਟੀ ਪਝਾ ਜਧਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਯਦਾਨੇ ਤੇ ਭੁੰਮਾਰ ਨਾ ਛਾਧਮਾਂ ਆਵੀ ਜਾਧ ਓ ਭੁੰਮਾਰ ਆ ਮਾਟੀਨੇ ਵਾਸਝਾ ਘਨਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਥਏ ਆਵੇ ਓ

ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਭੁੰਮਾਰ ਮਾਟੀਨੇ ਘੜੀਨੇ ਤੇਨਾ ਵਾਸਝਾ ਅਨੇ ਈਟੋ ਘਨਾਵੇ ਓ ਅਨੇ ਭਛੀਮਾਂ ਚੋਤੇ ਓ ਅਨੇ ਤੇ ਮਾਟੀ ਜਥੀਨੇ ਪੋਕਾਰ ਕਰੇ ਓ ਨੇ ਰੋਤੇ ਓ ਅਨੇ ਤੇਮਾਂਥੀ ਅੰਗਾਰਾ ਉਡੀ ਉਡੀ ਨੇ ਪਡੀ ਜਾਧ ਓ

ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੇਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਝਦਾਨੀ ਮਾਟੀਮਾਂ ਫਘਾਵੋ ਤੇ ਤੇਨੇ ਜਥਾਵੀ ਨਾਘੋ ਤੇਨੀ ਸਾਥੇ ਕਾਂਓ ਜ ਸੰਘੰਧ ਨਥੀ.

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੈ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਕਰਤਾਰੇ ਜਗਤਨੀ ਮਾਧਾ ਰਧੀ ਓ ਤੇ ਜ ਅਸਥ ਭੇਦ ਨੇ ਜਾਝੇ ਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੬॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਕੋਓ ਪਝਾ ਮਨੁਝਨੇ ਜਗਯੋਵਨ, ਜਗਤਨਾ ਢਾਤਾ, ਸਫਗੁਰੁ ਵਗਰ ਸਫਗੁਰੁ ਨੀ ਸ਼ਾਰਝਾ ਗਧਾ ਵਗਰ ਨਥੀ ਮਯਾ ਤੇ ਸਤ੍ਧਨੇ ਜਾਝੋ

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥

ਕਾਰਝਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਐ ਪੋਤਾਨੇ, ਸਵਧੰਨੇ ਸਫਗੁਰੁ ਨੀ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੀ ਢੀਧਾ ਓ

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਰੁ ਨੀ ਅੰਦਰ ਸਾਖ਼ਾਤ ਵਿਧਮਾਨ ਓ ਘੁਲ੍ਥਮਘੁਲ੍ਥਾ ਕਛੀਐ ਤੋ ਐ ਜ ਸਮਝੋ ਤੇ ਐਵਾ ਗੁਰੁ ਜੋਝੋ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰਥੀ ਮਾਧਾਨਾ ਮੋਛਨੇ ਫੂਰ ਕਰੀ ਢੀਧੋ ਓ ਮਨੁਝਨੇ ਮਯੀ ਜਾਧ ਤੋ ਮਨੁਝ ਮੁਕਤ ਮਾਧਾਵੀ ਘੰਧਨੋਥੀ ਆਯਾਫ ਥਏ ਜਾਧ ਓ ਓ ਤੇ ਜੋ ਮਨੁਝੇ ਪੋਤਾਨਾ ਗੁਰੁਨੀ ਸਾਥੇ ਪੋਤਾਨੇ ਧਿਤਥੀ ਜੋਡੀ ਢੀਧੋ ਤੇਨੇ ਜਗਯੋਵਨ ਢਾਤਾ ਮਯੀ ਗਧਾ ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸ਼્ਲੋਕ ਮਠੇ ੧॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਜਥਾ ਸੁਖੀ ਜੁਧ ਅਛੰਕਾਰਮਾਂ ਰਹੇ ਏ ਅਨੇ ਜਗਤਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਜਗਤਮਾਂਥੀ ਧਾਕ੍ਯੋ ਜਾਧ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆ ॥

ਅਛੰਕਾਰਮਾਂ ਭਯਾਰੇਕ ਜੰਮੇ ਏ ਅਛੰਕਾਰਮਾਂ ਭਯਾਰੇਕ ਮਰੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ ॥

ਜੁਧ ਆ ਅਭਗ ਅਸਤਿਤਵਨੀ ਸੀਮਾਮਾਂ ਰਹੀਨੇ ਭਯਾਰੇਕ ਕੀਓ ਜਰੂਰਿਧਾਤਵਾਯਾਨੇ ਕਾਂਓਕ ਫਾਨ ਆਪੇ ਏ ਭਯਾਰੇਕ ਪੋਤਾਨੀ ਜਰੂਰਿਧਾਤ ਪੂਰੀ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਕੀਓਨੀ ਪਾਸੇਥੀ ਫਾਨ ਵੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ॥

ਆ ਕਾਮ 'ਭੁੰ ਕਰੇ ਭੁੰ' 'ਭੁੰ ਕਰੇ ਭੁੰ' ਐਮ ਕਰੀਨੇ ਭਯਾਰੇਕ ਤੇ ਕਮਾਯੀ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਭਯਾਰੇਕ ਗੁਮਾਵੇ ਏ ਜਥਾ ਸੁਖੀ ਜੁਧ ਮਾਚੇ-ਤਾਚੇ ਵਾਯੀ ਫਏ ਘੰਫੀਮਾਂ ਰਹੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਥੀਕੀਨੀ ਨਜਰਮਾਂ ਭਯਾਰੇਕ ਸਤ੍ਯ ਅਨੇ ਭਯਾਰੇਕ ਜੂਠ ਘੋਵੇ ਏ ਜਥਾ ਸੁਖੀ ਪੋਤਾਨਾ ਅਭਗ ਅਸਤਿਤਵਨਾ ਭ੍ਰਮਮਾਂ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਥਾਂ ਸੁਖੀ ਪੋਤੇ ਕਰੇਥ ਪਾਪ ਅਨੇ ਪੁਯ ਨੀ ਗਯਾਤਰੀ ਕਰਤੀ ਰਹੇ ਏ ਐ ਵਿਧਾਰੇ ਏ ਤੇ ਮੇਂ ਆ ਭਭੁੰ ਕਾਮ ਕਰ੍ਯੁ ਮੇਂ ਆ ਘੁਰੇ ਕਾਮ ਕਰ੍ਯੁ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥

ਅਨੇ ਐ ਜ ਫ੍ਰਿਖਾਮਾਂ ਰਹੇਵਾਨੇ ਕਾਰਯੋ ਭਯਾਰੇਕ ਨਰਕਮਾਂ ਜਾਧ ਏ ਭਯਾਰੇਕ ਸ੍ਵਰਗਮਾਂ ਜਾਧ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੇਵੈ ॥

ਜਥਾ ਸੁਖੀ ਕਰਾਰਿ ਥੀ ਅਭਗ ਅਸਤਿਤਵਮਾਂ ਜੁਧ ਘੰਘਾਓਨੇ ਪਝ੍ਯੋ ਏ ਥਾਂ ਸੁਖੀ ਭਯਾਰੇਕ ਫਸੇ ਏ ਤੇ ਭਯਾਰੇਕ ਰਹੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਪੋਤਾਨੀ ਫਸਤੀ ਅਭਗ ਰਹੇਵਾਨਾ ਕਾਰਯੋ ਭਯਾਰੇਕ ਤੇਨੂੰ ਮਨ ਪਾਪਨਾ ਮੇਥਮਾਂ ਵਧਪਧ ਥਓ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਭਯਾਰੇਕ ਪੋਤਾਨਾ ਉਧਮਥੀ ਆ ਪਾਪਨੋ ਮੇਥ ਧੀਤੀ ਰਹੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਧੋਵੈ ॥

ਆ ਅਭਗ ਅਸਤਿਤਵਮਾਂ ਅਛੰਕਾਰਮਾਂ ਗ੍ਰਸਿਤ ਥਯੇਥੀ ਜੁਧ ਭਯਾਰੇਕ ਜਾਤਿ ਪਾਂਤਿ ਨਾ ਘ੍ਯਾਥਮਾਂ ਪਤੀ ਨੇ ਪੋਤਾਨੂੰ ਪੋਤਾਪਯੁੰ ਗੁਮਾਵੀ ਰੇ ਏ

ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ ਸਿਆਣਾ ॥

જ્યાં સુધી જીવ પોતાને અલગ અસ્તિત્વની યારચાર દિવારીમાં છે ત્યાં સુધી લોકોની નજરમાં ક્યારેક મૂર્ખ માં ગણતરી થાય છે ક્યારેક સમજદાર માં થાય છે

મેઘ મુકતિ કી સાર ન જાਣા ॥

પણ તેને મૂર્ખ સમજવામાં આવે કે સમજદાર જ્યાં સુધી સીમામાં બંધાયેલો છે ત્યાં સુધી તેને મુક્તિ નથી મળી શકતી મોક્ષ ની સમજ નથી આવી શકતી

હਉ વિચિ માਇઆ હਉ વિચિ ઢાਇઆ ॥

જ્યાં સુધી ઇશ્વરથી વિજોગની હાલતમાં છે ત્યાં સુધી જીવ 'માયા માયા' ની ચીસો પાડે છે ત્યાં સુધી તેની ઉપર માયાનો પ્રભાવ પડેલો રહે છે

હਉમે કરિ કરિ જંત ઉપાਇઆ ॥

ઇશ્વર થી અલગ થઇને જીવ વારંવાર પેદા થાય છે

હਉમે ષુઝે તા દરુ સુઝે ॥

જ્યારે ઇશ્વરથી પોતાને અલગ થયેલો સમજી લે છે ત્યારે તેને સમજમાં આવે છે કે હું અલગાવ વાળી હૃદયમાં કેદ છું અને સુખથી તૂટેલો છું ત્યારે તેને ઇશ્વરના દરવાજા મળી જાય છે

ગિઆન વિહુટા કથિ કથિ લુઝે ॥

જ્યાં સુધી તે આ જ્ઞાનથી વંચિત છે ત્યાં સુધી જ્ઞાનની વાતો કહી કહીને પોતે પોતાને જ્ઞાનવાન સમજીને પોતાની અંદરથી નથી બદલતો

નાનક હુકમી લિખીઐ લેખુ ॥

હે નાનક! જીવ જેવું જુએ છે તેમજ તેનું સ્વરૂપ બની જાય છે જે નિયતથી તે બીજા મનુષ્યોની સાથે વર્તન કરે છે તેવી જ રીતે તેની અંદર સંસ્કાર ભેગાં થાય છે પણ આ લેખ પણ ઇશ્વરના હુકમમાં લખેલો હોય છે દરેક જીવની અલગ-અલગ હસ્તી અલગ અલગ કાર્ય ઇશ્વરના હુકમ અનુસાર જ બને છે

જેઠા વેધિઠિ ટેઠા વેધુ ॥૧॥

ઇશ્વરનો એક નિયમ બનેલો છે કે દરેક મનુષ્યને પોતાના કરેલા કર્મોના સંસ્કાર અનુસાર તેની આસપાસ પોતાના આ સંસ્કારો નું જાળું ગુથાઈ જાય છે અને એવી રીતે ઇશ્વરીય નિયમ અનુસાર તે મનુષ્યની એક પોતાની જ સ્વાર્થા હસ્તી બની જાય છે ॥૧॥

મહલા ૨ ॥

મહેલ ૨॥

હਉમે દેઠા જાતિ હૈ હਉમે કરમ કમાઈ ॥

અહંકાર નો સ્વભાવ જ એ છે કે તે એજ કામ કરે છે જેનાથી અલગ અસ્તિત્વ બનેલું રહે

ਹਉਮੈ ਏਈ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥

ਆ ਅਥਗ ਅਸਿਤ੍ਵਨੁ ਘੰਬਨ ਪਛਾ ਏ ਜ ਏ ਤੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਤੇ ਧੋਨਿਓਮਾਂ ਜੰਮ ਵੇਤੀ ਰਹੇ ਏ

ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਊਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਇਹ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮਾਂ ਸਭਯ ਰੀਤੇ ਆ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਊਠੀ ਸ਼ਕੇ ਏ ਤੇ ਜ਼ੁਵਨੇ ਆ ਅਥਗ ਛਸਤੀ ਵਾਯੋ ਭ੍ਰਮ ਝਾਂਥੀ ਪੇਦਾ ਥਾਧ ਏ? ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇ ਫ਼ੂਰ ਥਏ ਸ਼ਕੇ?

ਹਉਮੈ ਏਹੇ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਤੇਨੀ ਉਤਰ ਏ ਏ ਤੇ ਅਥਗ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਤ੍ਵ ਘਨਾਵਵਾ ਵਾਯੋ ਈਸ਼ਰਨੀ ਜ ਫ਼ੁਕਮ ਏ ਅਨੇ ਜੇ ਪਾਏਵਾ ਕਰੇਵਾ ਕਮੀਨਾ ਕਰੀਵਾ ਤਰਫ਼ ਤੇ ਏਤੀ ਰਹੇ ਏ ਅਨੇ ਅਭੰਕਾਰਨੇ ਕਾਧਮ ਰਾਘਵਾ ਈਏ ਏ

ਹਉਮੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ ਮਾਹਿ ॥

ਆ ਅਭੰਕਾਰ ਏਕ ਥਾਂਯੋ ਰੋਗ ਏ ਪਛਾ ਤੇ ਈਵਾਜ਼ ਨਥੀ

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਭੇਰਘਾਨੀ ਥਾਧ ਤੀ ਜ਼ੁਵ ਗੁਰੂ ਨਾ ਸ਼ਯੋ ਨੀ ਕਮਾਈ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਕਛੇ ਏ ਛੇ ਥੀਕੋ! ਆ ਰੀਤੇ ਅਭੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਈਧੰ ਰੋਗ ਨਾ ਫ਼ੁਯ ਫ਼ੂਰ ਥਾਧ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੭

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈ ਜਿਨ੍ਹਰੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜੇ ਸੰਤੋਖੀ ਮਨੁਘ ਸਦਾ ਏ ਏਕ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਸਮਰਧਾ ਕਰੇ ਏ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜ ਕਰੇ ਏ

ਓਨ੍ਹਰੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਤੇ ਝਾਰੇਧ ਯੁਰਾ ਕਾਮਨੀ ਨਜ਼ੁਕ ਨਥੀ ਜਤਾ ਭਵਾ ਕਾਮ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਧਰਮਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੋਤਾਨੂੰ ਜ਼ੁਵਨ ਵਿਤਾਵੇ ਏ

ਓਨ੍ਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇੜੇ ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ ॥

ਫ਼ੁਨਿਆਨਾ ਖੰਘਾ ਮਾਂ ਜੇ ਮਾਧਾ ਨੀ ਘਰਧ ਥਾਧ ਏ ਤੇ ਮੋਛਰੂਪੀ ਜੰਜ਼ਰ ਤੇਮਥੇ ਤੀਤੀ ਈਧੀ ਏ ਥੀਫ਼ੁੰ ਜ ਘਾਧ ਏ ਥੀਫ਼ੁੰ ਜ ਪੀਵੇ ਏ ਘਾਵਾਪੀਵਾਨਾ ਧੜਕਾ ਨਥੀ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਨਿਵਾਛ ਮਾਟੇ ਜ ਘਾਧ ਏ

ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ ॥

ਛੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਘਕ੍ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਵਾਵਾਯੋ ਏ ਘਧਾਂ ਜ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਫ਼ਾਨ-ਫ਼ਕ੍ਸ਼ਿਧਾ ਆਪੇ ਏ

ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਪਾਇਆ ॥੭॥

ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰੀਨੇ ਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਮਨੁਘ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਪ੍ਰਾਸ਼ ਕਰੀ ਵੇ ਏ ॥੭॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਠੇਥ ੧॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ ਖੇਤਾਂਹ ॥

ਮਨੁਘ ਵ੍ਰਕਸ਼ ਤੀਰ੍ਥ ਵਾਣਯ ਯੇਤਰ ਫ੍ਰੀਪ ਥੀਤ ਮੰਡਯ

ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂਹ ॥

ਘੰਡ ਘ੍ਰਸ਼ਾਂਡ ਸਰੋਵਰ ਮੇਰੁ ਪਰ੍ਵਤ ਘਈਐ ਘਾਝਾ ਅਨੇ ਜੁਧ ਜੰਤੁ

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ ॥

ਆ ਘਬਾਂਨੀ ਗਝਾਤਰੀ ਨੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਝੇ ਏ ਜੇਝੇ ਆ ਘਬਾਂਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰ੍ਯਾ ਏ

ਸੇ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਘਬਾਂ ਜੁਧ ਜੰਤੁ ਪੇਦਾ ਕਰੀਨੇ

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਘਬਾਨੁ ਪਾਵਨ-ਪੋਥਝਾ ਕਰੇ ਏ

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ ॥

ਏ ਕਰਤਾਰੇ ਆ ਸ੍ਰਿਣਿਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਤੇਨਾ ਪਾਵਨ ਪੋਥਝਾਨੀ ਝਿੰਕਰ ਪਝਾ ਤੇਨੇ ਜ ਏ

ਸੇ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ ॥

ਏ ਕਰਤਾਰੇ ਆ ਜਗਤਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰ੍ਯੁੰ ਤੇਨੀ ਤੇ ਜ ਤੇਨੀ ਘ੍ਯਾਥ ਰਾਘੇ ਏ

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥

ਭੁੰ ਤੇਨੇ ਕੁਰਘਾਨ ਜਾਓ ਏ ਤੇਨੀ ਜਧਜਧਕਾਰ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਆਸ਼ਾਰੀ ਸਦਾਧ ਅਟਥ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਫਰਿ ਨੁੰ ਸਾਧੁੰ ਨਾਮ ਸਮਰਝਾ ਕਰ੍ਯਾ ਵਗਰ ਟਿਥਕ ਜਨੀਓ ਘਬਾ ਧਾਰ੍ਮਿਕ ਵੇਸ਼ ਨੀ ਕੀਓ
ਜ ਅਰ੍ਥ ਨਥੀ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਥ ੧॥

ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਥਾਘੀ ਸਾਰਾ ਕਾਰ੍ਯੋ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਥਾਘੀ ਧਰ੍ਮਨਾ ਕਾਰ੍ਯੋ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਅਨੇ ਤੇ ਘਬਾਂ ਥੀਕੀਨੀ
ਨਜਰਮਾਂ ਐਕਦਮ ਸਰਸ ਢੀਧ

ਲਖ ਤਪ ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣ ॥

ਤੀਰਥ ਉਪਰ ਜਥੇਨੇ ਥਾਪੋ ਤਪ ਸਾਖਨਾ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਜੰਗਲੀਮਾਂ ਜਥੇਨੇ ਸਮਾਧਿਮਾਂ ਸਿਰ ਥਥੇਨੇ
ਯੋਗ ਸਾਖਨਾ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਰਝਾਭੂਮਿ ਉਪਰ ਜਥੇਨੇ ਗੁਰਵੀਰੋ ਅਨੰਤ ਘਣਾਦੂਰੀ ਵਾਯਾ ਕਾਰਨਾਮਾਂ
ਏਯਾਡੇ

ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣ ॥

ਧੁਧਮਾਂ ਫੁਲਮਨੀ ਸੰਮੁਘ ਥਥੇਨੇ ਜਾਨ ਪਝਾ ਕੁਰਘਾਨ ਕਰੀ ਏਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਥਾਪੋ ਰੀਤੇ ਕੰਠ ਪਝਾ
ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ

ਲਖ ਸੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਜ਼ਾਨੀ ਧਰ੍ਯਾ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਮਨੇ ਐਕਾਗ੍ਰ ਕਰਵਾਨਾ ਪ੍ਰਯਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਅਨੰਤ ਵਾਰ ਪੁਰਾਣ
ਅਨੇ ਧਰ੍ਮ ਪੁਸਤਕੀਨਾ ਪਾਠ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ

ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਜੇਥੇ ਆ ਸੁਇਨੀ ਰਧਨਾ ਕਰੀ ਏ ਅਨੇ ਜੇਥੇ ਜ਼ੁਹੀਨੂੰ ਜਨਮ-ਮਰਯਾ ਨਕਤੀ ਕਰੀ ਰਾਘ੍ਯੁ ਏ ਐਟਵੇ
ਤੇਨੀ ਘੜਿਸ਼ ਨੇ ਪਾਤ੍ਰ ਘਨਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਯਾ ਜ ਉਤਮ ਏ

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਘਥੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਧ੍ਯ ਏ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇ ਪ੍ਰਥੁਨੀ ਘੜਿਸ਼ ਜ
ਸਾਧੋ ਪਰਵਾਨੋ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੮

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਥੁ! ਡੇਵਯ ਤੂੰ ਜ ਪ੍ਰਥਾ ਰੀਤੇ ਸਿਰ ਰਏਵਾ ਵਾਯੋ ਮਾਥਿਕ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਪੋਤਾਨਾ
ਸਿਰਤਾਨੋ ਗੁਝਾ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਆਘੋ ਏ

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨ੍ਹਰੀ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਪਝਾ ਆ ਗੁਝਾ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਜ਼ੁਵਨੇ ਜ ਮਯੀ ਸ਼ਡੇ ਜੇਨੇ ਤੂੰ ਸਵਧ ਆਪੇ, ਤਾਰੀ ਫੁਪਾਥੀ ਤੇ ਮਾਝਸ ਤਾਰੀ
ਰਧਨਾ ਪ੍ਰਮਾਝੇ ਪੋਤਾਨੂੰ ਜ਼ੁਵਨ ਘਨਾਵੇ ਏ

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਰੈ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜੇਨੇ ਸਦਗੁਰੁ ਮਯੀ ਜਯ ਏ ਤੇਮਨੇ ਆ ਪ੍ਰਥਾ ਸਿਰਤਾ ਵਾਯਾ ਵਾਯੁੰ ਦਾਨ ਮਯੀ ਜਯ ਏ ਸਦਗੁਰੁ
ਤੇਮਨਾ ਫੁਦਧਮਾਂ ਸਿਰ ਥਥੇ ਜਯ ਏ

ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹਰੀ ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂਰ੍ਖ ਨੇ ਸਿਰਤਾਨੀ ਕੀਏ ਸਮਝ ਨਥੀ ਆਵਤੀ ਤੇ ਤੇਨਾਥੀ ਵੰਧਿਤ ਰਏਨੇ ਪੋਤਾਨੋ ਜਨਮ ਵਧ੍ਯ
ਗੁਮਾਵੇ ਏ

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਜਗਤਮਾਂ ਤੇਮਨਾ ਜੰਮਨੋ ਕੋਓ ਜ ਕਾਲ ਨਥੀ ਭੋਤੋ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਭੇ ੧॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥

ਜੋ ਕੋਓ ਮਨੁਖ ਆਟਵੀ ਘਈ ਪੋਥੀ ਵਾਂਧੀ ਕੇ ਜੇਨਾਥੀ ਘਈ ਘਈ ਮੇਡੀਓ ਭਰਾਓ ਜਾਯ,

ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥

ਜੇਨਾਥੀ ਰੂਪਿਯਾਨਾ ਫਗਵੇ ਫਗਵਾ ਥਓ ਜਾਯ ਅਨੇ ਤੇਟਵਾਯ ਘਾਟ ਪੁਰਾਓ ਜਾਯ

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥

ਜੋ ਵਾਂਧੀ ਵਾਂਧੀਨੇ ਵਰ੍ਹੋਨਾ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿਤਾਵੀ ਏ ਅਨੇ ਵਾਂਧੀ ਵਾਂਧੀਨੇ ਘਈ ਘਈ ਮਛਿਨਾਓ ਪਈ ਵੀਤੀ ਜਾਯ

ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥

ਪੁਸ਼ਟਕੋ ਵਾਂਧੀ ਵਾਂਧੀਨੇ ਆਪੀ ਉਮਰ ਪਈ ਕਾਫੀ ਨਾਯੋ ਅਨੇ ਵਾਂਧੀਨੇ ਘਈਐ ਸ਼ਾਸ ਪਈ ਕਾਫੀ ਨਾਯੋ

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

ਤੋ ਪਈ ਓਸਰਨਾ ਦੁਰਘਾਰਮਾਂ ਆਮਾਂਥੀ ਕੁਝੁ ਜ ਸਵੀਕਾਰ ਨਥੀ ਏ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਦੁਰਗਾਭਮਾਂ ਤੋ ਝੁਕਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਜ ਸਵੀਕਾਰ ਥਾਯ ਓ ਕੋਓ ਉਧਮ ਕਰਵੋ ਪੋਤਾਨਾ ਅਛੰਕਾਰ ਮਾਂ ਜ ਅਟਕਵਾਨੁ ਓ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਭੇ ੧॥

ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ ॥ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ ॥

ਜੇਟਕੁ ਕੋਓ ਮਨੁਖ ਕਯਵਾ-ਵਾਂਧਵਾਨੁ ਜਾਏ ਓ ਤੇਟਕੁ ਜ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਵਿਧਾ ਉਪਰ ਘਮੰਡ ਥਓ ਜਾਯ ਓ

ਬਹੁ ਤੀਰਥ ਭਵਿਆ ॥ਤੇਤੇ ਲਵਿਆ ॥

ਜੇਟਕੋ ਕੋਓ ਘਈ ਘਈ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੇ ਓ ਅਨੇ ਘਈ ਜਾਯਾਏ ਕਛੇਤੋ ਝਰੇ ਓ ਤੇ ਛੁੰ ਤੋ ਝਵਾਝਾ। ਤੀਰਥ ਉਪਰ ਸ਼ਾਨ ਕਰੀਨੇ ਆਵਯੋ ਓ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਪਈ ਅਛੰਕਾਰ ਨੁੰ ਕਾਰਝਾ ਘਨੀ ਜਾਯ ਓ

ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ॥

ਕੋਓ ਨੇ ਰੀਝਵਾ ਮਾਟੇ ਕੋਓ ਧਿਛ ਧਾਰਝਾ ਕਰੇਕੁ ਭੋਯ ਅਨੇ ਕੋਓ ਪੋਤਾਨਾ ਸ਼ਰੀਰਨੇ ਕਏ ਆਪਤੋ ਭੋਯ

ਸਹੁ ਵੇ ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥

ਤੇਨਾ ਮਾਟੇ ਪਛਾ ਆ ਕੁਠੇਰੁ ਜ ਯੋਗੁ ਏ ਤੇ ਛੇ ਆਏ! ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਵਾ ਕਾਰੀਨੁ ਫੁ:ਘ ਆ ਵੇਸ਼
ਧਾਰਛਾ ਕਰੀਨੇ ਫੀਰੀਨੇ ਫੁ:ਘ ਆਪੀਨੇ ਪਛਾ ਈਸ਼ਰਨਾ ਫਰਵਾਯਾ ਉਪਰ ਤੁੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਥਏ ਫੀਰੇ

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਅਨੇ ਫੀਰੇ ਪਛਾ ਓਡੀ ਫੀਧੁ ਏ ਪ੍ਰਭੁਨੁ ਸਮਰਛਾ ਨਥੀ ਕਰਤਾ ਤੇਨੇ ਆ ਜ ਕਾਮ ਸਾਰਾ ਥਾਯੇ ਏ

ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਫੀਫੁ:ਘ ਫੀਧੀ ਘਨਾਫੀ ਫੀਧੀ ਏ ਅਨੇ ਫੁ:ਘ ਸਫੀ ਰਫੀ ਏ

ਬਸਤੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਹਰੈ ॥

ਕਪੜਾਂ ਨਥੀ ਪਛੇਰਤੋ ਫੀਵਸ-ਰਾਤ ਫੁ:ਘੀ ਰਛੇ ਏ ਐਕਾਂਤਮਾਂ ਧੂਪ ਰਛੀਨੇ ਅਸਥੀ ਰਾਫਥੀ ਟੂਟੇਥੀ ਏ

ਮੇਨਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਾ ॥

ਤੋ ਘਤਾਥੋ ਮਾਧਾਨੀ ਓਘ ਮਾਂ ਸੂਟੇਥੀ ਮਨੁਘ ਗੁਰੁ ਵਗਰ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਜਾਗੀ ਫੀਰੇ?

ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ॥

ਪਗ ਮਾਂ ਧਘਧ ਨਥੀ ਪਛੇਰਤੋ ਉਘਾਡਾ ਪਗੇ ਫੀਰੇ ਏ ਪੋਤਾਨੀ ਕਰੇਵੀ ਆ ਜੇ ਭੂਥ ਏ ਤੇਨੁ ਫੁ:ਘ
ਸਫਨ ਕਰੀ ਰਫੀ ਏ

ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥

ਘੂਘ ਜ ਸਾਰਾਂ ਸਾਰਾਂ ਭੀਯਨ ਓਡੀਨੇ ਘੂਘੁ ਭੀਯਨ ਘਾਧ ਏ ਅਨੇ ਮਾਥੇ ਰਾਘ ਧੀਯੀ ਨੇ ਰਾਘੇਥੀ ਏ

ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਅਝਾਨੀ ਮੂਰਘੇ ਪੋਤਾਨੀ ਈਯਾਤ ਪਛਾ ਗੁਮਾਫੀ ਫੀਧੀ ਏ

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਨਾਮ ਵਗਰ ਕੀਏਪਛਾ ਉਧਮ ਸਵੀਕਾਰ ਨਥੀ

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ॥

ਕੀਏ ਰਝਮਾਂ, ਕਘਸਤਾਨਮਾਂ ਅਥਵਾ ਸਮਝਾਨਮਾਂ ਰਛੇ ਏ,

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛਤਾਣੀ ॥

ਐ ਆਂਧਯੋ ਮੂਰ੍ਧ ਨੇ ਈਸ਼ਰ ਨੋ ਰਸਤੋ ਨਥੀ ਸਮਝਤੋ ਸਮਧ ਵੀਤੀ ਜਾਧ ਪਛੀ ਪਸਤਾਧ ਏ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜੇ ਮਨੁਘਨੇ ਗੁਰੁ ਮਯੀ ਗਧਾ ਪਛੀ ਸੁਘ ਤੋ ਤੇਨੇ ਜ ਮਯੇ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਤੇ ਆਧਝਾਯੀ ਮਨੁਘ ਈਸ਼ਰਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਫੁਫਧਮਾਂ ਸਥਿਰ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੈ ਪਾਏ ॥

ਪਰੰਤੂ ਭੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂ ਪਾਏ ਤੇਨੇ ਜ ਮਯੇ ਏ ਜੇਨੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਏਤਾਰ ਨੀ ਮਭੇਰ ਨੀ ਨਜਰ ਥਏ ਜਾਧ
ਏ

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥੨॥

ਤੇ ਸੰਸਾਰਨੀ ਆਸ਼ਾਓ ਅਨੇ ਫਿਕਰਥੀ ਨਿਰੋਪ ਥਏਨੇ ਗੁਰੂਨਾ ਸ਼ਬਦ ਫ਼ਾਰਾ ਪੋਤਾਨਾ ਅਛੰਕਾਰਨੇ
ਜਥਾਵੀ ਏ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪ੍ਰਗਥਿਯੁੰ ੮॥

ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤਨੇ ਤਾਰਾ ਲਕਤੀ ਯੂਯ ਜ ਘਾਰਾ ਵਾਯੇ ਏ ਜੇ ਤਾਰੀ ਮਭਿਮਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਤਾਰਾ
ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਮੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ ਲਹਨ੍ਹਰੀ ਧਾਵਦੇ ॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਲਾਯ ਭੀਨ ਮਨੁਖ ਲਟਕਤਾ ਫ਼ਰੇ ਏ ਤੇਮਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਜਾਯਾ ਨਥੀ ਮਯਤੀ

ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝਨ੍ਹਰ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦੇ ॥

ਕਾਰਘਾ ਤੇ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾ ਅਸਥੀ ਸਵਰੂਪਨੇ ਨਥੀ ਸਮਯਤਾਂ ਓਸ਼ਰੀਧ ਗੁਘੋਨੀ ਪ੍ਰੰਯੋ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰ
ਨਥੀ ਤੋ ਪਾਏ ਪੋਤਾਨੀ ਜਾਤਨੇ ਯੂਯ ਜ ਮੋਟੀ ਘਟਾਵੇ ਏ

ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ ਸਦਾਇਦੇ ॥

ਭੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਭੁੰ ਨੀਧੀ ਜਾਤਿ ਵਾਯੋ ਤਾਰਾ ਦਰਘਾਰ ਨੋ ਏਕ ਨਾਨਕਤੋ ਅਮਸਤੋ ਆਏਨੋ ਮਾਘਸ ਏ

ਤਿਨ੍ਹਰ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦੇ ॥੯॥

ਅਨੇ ਥੋਕੋ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਓਧੀ ਜਾਤਿ ਵਾਯਾ ਕਭੇਵਡਾਵੇ ਏ ਜੇ ਤਾਰਾ ਲਜਨ ਕਰੇ ਏ ਭੁੰ ਤੇਮਨੇ
ਪਾਸੇਥੀ ਤਾਰੇ ਨਾਮ ਮਾਂਗੁ ਏ ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਭੇਥ ੧॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਆ ਆਯੁੰਧ ਜਗਤ ਓਥ ਰੂਪ ਏ ਜੇਮ ਮਦਾਰੀਨੋ ਆਯੋ ਤਮਾਸ਼ੋ ਨਕਥੀ ਏ ਤੇ ਫ਼ਕਤ ਏਕ ਓਥਾਵੋ
ਏ ਤੇਮਾਂ ਕੋਓ ਰਾਜਾ ਏ ਕੋਓ ਪ੍ਰਜਾ ਏ ਆ ਘਥੀਯੇ ਮਦਾਰੀਨਾ ਰੂਪਿਧਾ ਲੇਗਾ ਕਰਵਾਨੀ ਰੀਤ ਏ

ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥

ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਕਯਾਂਕ ਰਾਜਾਓਨਾ ਮਭੇਥ ਏ ਸ਼ਾਮੀਧਾਘਾ ਅਨੇ ਏ ਏ ਪਾਏ ਓਥ ਰੂਪ ਏ ਅਨੇ ਤੇਮਾਂ
ਵਸਵਾ ਵਾਯਾ ਰਾਜਾ ਏਕ ਓਥ ਜ ਏ

કુરુ સુદિના કુરુ રુપા કુરુ પૈનુહટહારુ ॥

સોના ચાંદી ના ઘરેણાં પહેરવા વાળાનો ભ્રમ છે

કુરુ કાદિઆ કુરુ કપરુ કુરુ રુપુ અપારુ ॥

આ શારીરિક આકાર સુંદર સુંદર કપડાં શરીર ઉપર અનંત સુંદર રૂપ આ બધું જ છલાવો છે

કુરુ મીઆ કુરુ ઘીઘી ધપિ હેઠે ખારુ ॥

પ્રભુએ ક્યાંક મનુષ્ય બનાવી દીધા તો ક્યાંક સ્ત્રીઓ આ બધાં પણ છલ રૂપ છે જે આ સ્ત્રી અને પુરુષ વાળા સંબંધો નાં છલ માં ખુવાર થઈ જાય છે

કુરુ કુરુ નેહુ લગા વિસરિઆ કરતારુ ॥

આ દૃશ્યમાં છલ માં ફસાયેલા જીવ પોત પોતાના મોહમાં ફસાઈ ગયા છે એટલે તે પોતાને ને પેદા કરવા વાળા ને ભૂલી ગયા છે

કિસુ નાલિ કીચૈ દેસતી સહુ જગુ ચલનહારુ ॥

તેને યાદ નથી રહી ગયું કે આખું જગત નાશવાન છે કોઈની સાથે પણ મોહ ન કરવો જોઈએ

કુરુ મિઠા કુરુ માધિઉ કુરુ ડેઘે પુરુ ॥

આ જગત તો છલાવો છે બધાં જીવો મધની જેમ મીઠા લાગી રહ્યા છે આવી રીતે આ છલ બધાં જીવોને ડુબાડીને રાખી છે

નાનકુ વખાનૈ ઘેનતી તુપુ ઘાણુ કુરુ કુરુ ॥૧॥

હે પ્રભુ! નાનક તારી સામે અરજી કરે છે કે તારા વિના આ જગત આખું એક છલાવો છે
॥૧॥

મઃ ૧ ॥

મહેલ ૧॥

સહુ તા પરુ જાઠીઐ જા રિદૈ સચા હેઠિ ॥

જગતરૂપી છલ ની વાસના બદલાઈને અસલિયત ત્યારે જ સમજવામાં આવે છે જ્યારે અસલિયત નો માલિક ઈશ્વર મનુષ્યના હૃદયમાં સ્થિર થઈ જાય છે

કુરુ કી મલુ ઉતરૈ તનુ કરે હઠા ઘેઠિ ॥

ત્યારે માયાના છલાવાની ની અસર મનમાંથી દૂર થઈ જાય છે પછી મનની સાથે શરીર પણ સુંદર થઈ જાય છે શારીરિક ઇન્દ્રિયો પણ ખોટા રસ્તે જતી નથી પણ શરીર ધોવાઈ ને સાફ થઈ જાય છે

સહુ તા પરુ જાઠીઐ જા સચિ ધરે પિઆરુ ॥

જ્યારે મનુષ્ય તે અસલિયત માં મનને જોડી દે છે ત્યારે જ અસલિયત વાળા નું નામ સાંભળીને મનુષ્યનું મન ખીલી જાય છે

ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਅਨੇ ਤੇ ਮਾਧਾਨਾ ਘੰਘਨਥੀ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਜਵਾਨੋ ਰਸਤੋ ਹੁੰ ਰਸਤੋ ਸ਼ੋਧੀ ਕੇ ਏ

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਜਗਤਨਾ ਅਸਥ ਪ੍ਰਭੂ ਨੀ ਸਮਝ ਤ੍ਵਾਰੇ ਜ ਪਤੇ ਏ ਜਧਾਰੇ ਮਨੁਖ ਈਸ਼ਵਰੀਯ ਜ਼ੁਵਨ ਵਿਤਾਵਵਾ ਨੀ
ਧੁਕਿਤ ਜਾਏ ਏ

ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ ॥

ਸ਼ਰੀਰਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਨੇ ਤੈਧਾਰ ਕਰੀਨੇ ਤੇਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ਘੀਜ਼ ਰੋਪੀ ਦੇ ਏ

ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ ॥

ਸਾਧੀ ਪਰਘ ਤੋ ਤ੍ਵਾਰੇ ਜ ਥਾਧ ਏ ਜਧਾਰੇ ਸਾਧੁੰ ਸ਼ਿਖਾਧ ਗੁਰੂ ਪਾਸੇਥੀ ਕਏਨੇ ਤੇਨੀ ਸ਼ਿਖਾ ਉਪਰ
ਧਾਕੀਨੇਘਧਾਂ ਜ਼ੁਵੋ ਉਪਰ ਫਧਾ ਕਰਵਾਨੀ ਵਿਧਿ ਸ਼ੀਘੀ ਕੇ ਏ ਅਨੇ ਜ਼ਰੂਰਿਧਾਤਵਾਧਾਨੇ ਫਾਨ-ਪੁਝਧ
ਕਰੇ ਏ

ਸਚੁ ਤਾਂ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਤੇਨੀ ਅੰਦਰ ਨੀ ਅਸਥਿਧਤ ਥੀ ਤੋ ਜ ਆਧਧਾਧਾ ਤੋ ਜ ਥਾਧ ਜਧਾਰੇ ਮਨੁਖ ਫੁਫਧ ਨੀ ਅੰਦਰ ਨਾ
ਤੀਰਥਮਾਂ ਸਥਿਰ ਥਏਨੇ ਟਕੀ ਜਾਧ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਪੋਤਾਨਾ ਸਤਗੁਰੂਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਏਨੇ ਤੇ ਅੰਦਰਨਾ ਤੀਰਥਮਾਂ ਘੇਠੋ ਰਫੇ ਤ੍ਵਾਂ ਜ ਸਫਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ

ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਪੋਇ ॥

ਘਧਾਂ ਵਿਕਾਰੋ ਤੇ ਫੁਫਧ ਮਾਂਥੀ ਧੋਏਨੇ ਕਾਫੀ ਨਾਘੇ ਏ ਜਧਾਂ ਤੇ ਵਸੀ ਰਘੋ ਏ

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੨॥

ਨਾਨਕ ਅਰਜ਼ੁ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਜੇ ਮਨੁਖਨਾ ਫੁਫਧਮਾਂ ਅਸਥਿਧਤ ਨੋ ਮਾਥਿਕ ਪ੍ਰਭੂ ਟਕੇਥੋ ਏ ਤੇਮਨਾ
ਘਧਾਂ ਜ ਫੁ:ਘੋ ਨਾ ਏਥਾਜ ਤੇ ਸ੍ਵਧਾਂ ਜ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਧੁੰ ੧੦॥

ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥

ਮਾਰੁੰ ਧਿਤ ਕਫੇ ਏ ਤੇ ਮਨੇ ਪਧਾ ਸੰਤੋ ਨਾ ਪਗ ਨਾ ਰਜ ਨੂੰ ਫਾਨ ਮਧੀ ਜਾਧ ਪਰੰਤੁ ਆ ਫਾਨ ਮਧੀ
ਜਾਧ ਤੋ ਮਾਧਾ ਉਪਰ ਕਗਾਡੀ ਦੇਵੀ ਜੋਏਐ

ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਕਾਥਧ ਜੇ ਮਾਧਾਨਾ ਜਾਧਮਾਂ ਜ ਫੁਸਾਵੇ ਏ ਤੇ ਓਡੀ ਦੇਵੀ ਜੋਏਐ ਅਨੇ ਮਨਨੇ ਤੇਵਧ ਪ੍ਰਭੂਮਾਂ
ਜੋਡੀਨੇ ਤੇਨੀ ਕਕਿਤ ਕਰਵੀ ਜੋਏਐ

ਫਲੁ ਤੇਵੇਹੇ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥

ਕਾਰਭਾ ਤੇ ਮਨੁਖ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਕਾਰਯ ਕਰੇ ਏ ਤੇਵਾ ਜ ਝਲ ਤੇਨੇ ਮਯੇ ਏ

ਜੇ ਹੇਵੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਰਾ ਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਪਭਾ ਸੰਤ ਜਨੀਨਾ ਪਗਨੀ ਰਾਜ ਧਾਰੇ ਜ ਮਯੇ ਏ ਜਧਾਰੇ ਤਮਾਰਾ ਲਾਗਯ ਸਾਰਾ ਭੀਯ

ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ ॥੧੦॥

ਗੁਰੁਧਰਭਾ ਨੀ ਆਸ਼ਰੀ ਓਡੀਨੇ ਜੀ ਪੀਤਾਨੀ ਯੁਧਿ ਨੇ ਆਸ਼ਰੇ ਜੇ ਮਭੇਨਤ ਕਰੇ ਏ ਤੇਨੀ ਮਭੇਨਤ
ਵਧਰਯ ਜਾਯ ਏ ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਭੇਲ ੧

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ ॥

ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਜ਼ੁਵੀ ਨਾ ਫੁਫਯਮਾਂਥੀ ਸਤਯ ਉਡੀ ਗਯੁੰ ਏ ਅਨੇ ਜੁਫ਼ਾਯੁੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਥਏ ਗਯੁੰ ਏ ਕਯਿਯੁਗ
ਨਾ ਪਾਪੀਨੀ ਕਾਭਿਯ ਨੇ ਕਾਰਭੇ ਜ਼ੁਵ ਲੂਤ ਯਨੀ ਰਫ਼ਾ ਏ ਜਗਤਨੀ ਮੋਭ ਪ੍ਰਯਯ ਥਏ ਰਫ਼ੀ ਏ
ਜਗਤਨਾ ਵਿਧਾਤਾਨੀ ਸਾਥੇ ਐਕ ਥਵਾਨਾ ਯਯਾਥ ਜ਼ੁਵੀਨਾ ਫਿਲਮਾਂਥੀ ਫੂਰ ਥਏ ਰਫ਼ਾ ਏ ਅਨੇ
ਸਮਰਭਾ ਕਯਾ ਵਗਰ ਜ਼ੁਵ ਸਮਜੀ ਤੇ ਲੂਤ ਜੇਵਾ ਥਏ ਗਯਾ ਏ ਅਨੇ ਸਮਰਭਾ ਕਯਾ ਵਗਰ ਜ਼ੁਵ ਸਮਜੀ
ਤੇ ਲੂਤ ਜੇਵਾ ਥਏ ਗਯਾ ਏ

ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ ॥

ਜੇ ਕੀਤੀਐ ਫਰਿਨਾ ਨਾਮਨੁ ਯੀਜ ਪੀਤਾਨਾ ਫੁਫਯਮਾਂ ਵਾਵੀ ਫੀਧੁੰ ਏ ਤੇਮਭੇ ਜਗਤਮਾਂ ਸ਼ੀਲਾ
ਕਮਾਏ ਕੀਧੀ ਪਭਾ ਫਵੇ ਤੀ ਫਰਿ ਨਾ ਨਾਮਨਾ ਅੰਕੁਰ ਫੂਟਵਾ ਨਾਂ ਰਫ਼ੀ ਗਯਾ ਏ ਕਾਰਭਾਤੇ ਮਨ ਏ ਤੇ
ਫਾਯਨੀ ਜੇਮ ਯੇ ਫਾਡ ਵਾਯੁੰ ਥਏ ਰਫ਼ੀ ਏ

ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੁ ਰੁਤਿ ਹੋਇ ॥

ਯੀਜ ਉਗਤਾ ਧਾਰੇ ਜ ਫਤਾਂ ਜਧਾਰੇ ਫਾਭਾ ਸਾਯੂਤ ਭੀਯ ਅਨੇ ਯੀਜ ਨੀ ਝਰੂ ਪਭਾ ਅਨੁਕੂਲ ਭੀਯ
ਐਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਲਗਵਾਨਨਾ ਨਾਮਨੁ ਅੰਕੁਰ ਪਭਾ ਧਾਰੇ ਜ ਫੂਟੇ ਏ ਜੀ ਮਨ ਸਾਯੂਤ ਭੀਯ ਜੀ ਪੂਫ਼ਾ
ਰੀਤੇ ਓਸ਼ਰਨੀ ਤਰਫ਼ ਕਾਗੇਯੁੰ ਰਫ਼ੇ ਅਨੇ ਸਮਯਨੀ ਅਮ੍ਰਤ ਵੇਯਾ ਪਭਾ ਨ ਗੁਮਾਵੀ ਭੀਯ

ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ ॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਜੀ ਸਮਯਸਰ ਯੇਤੀ ਨਥੀ ਗਯੀ ਤੀ ਕੀਰਾ ਕਪਡਾ ਉਪਰ ਸੁੰਫਰ ਅਨੇ ਪਾਕੀ ਰੰਗ ਨਥੀ
ਧਡਤੀ

ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ ॥

ਪਭੇਯਾਂ ਤੇਨੇ ਗਰਮ ਪਾਭੀਮਾਂ ਡੁਯਾਡਵੁੰ ਪਡੇ ਧਾਰੇ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਰੰਗ ਧਡੇ ਏ ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਓਸ਼ਰ ਨਾ
ਰੰਗਨੇ ਧਡਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਨੇ ਓਸ਼ਰਨਾ ਡਰ ਰੂਪੀ ਪਾਭੀਨੀ ਅੰਫਰ ਡੂਯਵੁੰ ਪਡੇ ਪਫ਼ੀ ਉਧਮ ਕਰਵੀ ਪਡੇ

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾ ਪਫ਼ੀ ਜ ਆ ਮਨ ਓਸ਼ਰਨੀ ਲਕਿਤਮਾਂ ਰੰਗਾਏ ਜਾਯ ਤੀ ਮਾਯਾਨਾ ਓਥਾਵਾ ਤੇਨੀ
ਨਜ਼ੁਕ ਪਭਾ ਨਥੀ ਆਵਤਾ ॥੧॥

મઃ ૧ ॥

મહેલ ૧૧૧

લઘુ પાપુ દુષ્ટિ રાજા મહતા કુટ્ટુ હેઆ સિકદારુ ॥

જગતમાં જીવને માટે જીભના ચસ્કા રાજા છે પાપ મંત્રી છે અને જૂઠ ચૌધરી છે અહીંયા જીભ અને પાપના દરબારમાં કામ નાયબ છે

કામુ નેષુ સદિ પુઢીઐ ઘરિ ઘરિ કરે ઘીચારુ ॥

તેને બોલાવીને તેની સલાહ પૂછવામાં આવે છે આ જ તેનો મોટો સલાહકાર છે

અંધી રજતિ ગિઆન વિહુટી ઢાહિ ઢરે મુરદારુ ॥

તેમની પ્રજા જ્ઞાન હીન હોવાને કારણે જેમ કે આંધળી થઈને તૃષ્ણાની વ્યર્થ મહેનત માં લાગેલી છે

ગિઆની નચરિ વાજે વાવરિ રૂપ કરરિ સીગારુ ॥

જે મનુષ્ય પોતે પોતાને જ્ઞાનવાન અને ઉપદેશક કહેવડાવે છે તે નાચે છે વાજિત્ર વગાડે છે અને કેટલાય વેશ ધારણ કરે છે શણગાર કરે છે

દુષ્ટે કુકરિ વાદા ગાવરિ જોયા કા વીચારુ ॥

અને જ્ઞાની જોર જોરથી ચીસો પાડે છે યુદ્ધ નો પ્રસંગ સંભળાવે છે અને યોદ્ધાઓ કેવી રીતે લડ્યા અને કેટલા ને મારી નાખ્યા તેની વ્યાખ્યા કરે છે

મૂરખ પંડિત રિકમતિ હુજતિ સંજે કરરિ પિઆરુ ॥

ભણેલા-ગણેલા મૂર્ખ પંડિતો ફક્ત ચાલાકી કરે છે અને દલીલ દેવાનું જાણે છે માયા ભેગી કરવામાં લાગી પડેલા છે

ધરમી ધરમુ કરરિ ગાવાવરિ મંગરિ મેખ દુઆરુ ॥

જે મનુષ્ય પોતે પોતાને ધર્મવાન સમજે છે પોતાની તરફથી ધર્મના કાર્યો કરે છે પણ બધી જ મહેનત ગુમાવી બેસે છે કારણ કે તેના બદલામાં મુક્તિ માગે છે કે અમે મુક્ત થઈ જઈએ

જતી સદાવરિ જુગતિ ન જાઠરિ ઢિઢિ ઘરરિ ઘર ઘારુ ॥

જે મનુષ્ય પોતે પોતાને ધર્મવાન સમજે છે પોતાની તરફથી ધર્મના કાર્યો કરે છે પણ બધી જ મહેનત ગુમાવી બેસે છે કારણ કે તેના બદલામાં મુક્તિ માગે છે કે અમે મુક્ત થઈ જઈએ કેટલાંય એવા છે જે પોતાની જતી કહેવડાવે છે પણ જતી હોવાનું જ્ઞાન જે લોકો નથી જાણતા અને ઘરબાર બધું છોડીને જતા રહે છે

સઘુ કે પુરા આપે હેવૈ ઘટિ ન કોઈ આઘૈ ॥

આ જીભ પાપ જૂઠ અને કામ એટલા બધાં પ્રભાવશાળી છે કે જ્યાં જુઓ જ્યાં નજર નાખો ત્યાં દરેક જીવ પોતાને પૂર્ણ સમજદાર જ સમજે છે કોઈ મનુષ્ય એમ નથી કહેતા કે મારામાં કોઈ કમી છે

ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ ਜਾਏ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤ੍ਵਾਰੇ ਮਨੁਖ ਤੋਥ ਲਾਵਮਾਂ ਪਾਰਯਵਾਨੀ ਕਸੀਟੀ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਤਰੇ ਏ ਜੋ ਤਾਜਵਾਨਾ
ਘੀਜਾ ਪਕੜਾਮਾਂ ਈਸ਼ਰ ਪਾਸੇਥੀ ਮਯੋਵੀ ਈਸ਼ਰਤ ਰੂਪੀ ਤੀਕੁੰ ਰਾਯੇ ਏ ਅਰਥਾਤ੍ ਤੇ ਮਨੁਖ ਕਮੀ-
ਰਹਿਤ ਏ ਜੇਨੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਆਦਰ ਮਯੋ ਏ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਥ ੧॥

ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੇਇ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਵਾਤ ਈਸ਼ਰਨੀ ਤਰਫ਼ਥੀ ਸਥਾਪਿਤ ਥਏ ਗਏ ਏ ਤੇ ਥਏਨੇ ਜ ਰਛੇਸ਼ੋ ਕਾਰਯ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਦਰੇਕ ਜ਼ੁਵਨੇ ਪੋਤੇ ਜ ਸੰਘਾਏ ਏ

ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਘਖਾਂ ਜ ਜ਼ੁਵ ਪੋਤਾਨੁੰ ਜੋਰ ਕਗਾਡੇ ਏ ਪਯਾ ਥਾਯ ਏ ਅੇ ਜ ਜੇ ਈਸ਼ਰਨੀ ਮਰਜ਼ੁ ਏ

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ ॥

ਈਸ਼ਰਨੀ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਕੀਏ ਪਯਾ ਊਧ ਨੀਧਨੋ ਲੇਖਲਾਵ ਨਥੀ ਅਨੇ ਕੀਏ ਉਪਰ ਜੋਰ ਜਘਰਦਸਤੀ
ਪਯਾ ਨਥੀ ਕਾਰਯ ਤੇ ਤ੍ਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਵੀ ਨੀ ਸੰਘਥੇ ਤੇਵਾ ਕੀਕੀ ਸਾਥੇ ਘੰਘਾਏ ਏ ਜੇ ਅਜਾਯਾ ਏ

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥

ਤ੍ਵਾਂ ਤੇ ਮਨੁਖ ਸਾਰਾ ਗਯਾਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਜੇਮਯੋ ਜਗਤਮਾਂ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਕਯਾ ਭਤਾ ਅਨੇ ਤੇ ਕਾਰਯੋ
ਈਸ਼ਰਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਤੇਮਨੇ ਆਦਰ ਮਯੋ ਏ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧੧ ॥

ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਓ ਪ੍ਰਭੂ! ਜੇ ਕੀਕੀਨੇ ਤੋਂ ਘਕ੍ਸਿਸ ਆਪੀ ਏ ਤੇਮਯੋ ਜ ਤਾਰੰ ਸਮਰਯਾ ਕਯੁੰ ਏ

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਅਾ ਜ਼ੁਵੀਨਾ ਪੋਤਾਨਾ ਵਸਮਾਂ ਕਾਂਏ ਜ ਨਥੀ ਭੀਤੁੰ ਤੇ ਤਾਰਾ ਸ਼ਾਰਯੋ ਜਏ ਸ਼ਕੇ ਤੋਂ ਰੰਗ ਘੇਰੰਗੀ ਜਗਤ
ਪੇਦਾ ਕਯੁੰ ਏ

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਕੇਟਕਾਧ ਜ਼ੁਵੀ ਨੇ ਤੁੰ ਪੋਤਾਨਾ ਧਰਯੋਮਾਂ ਜੀਡੇਕਾ ਰਾਯੇ ਏ ਪਯਾ ਕੇਟਕਾਂਯੇ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਤੀ ਪੋਤਾਨਾਥੀ
ਅਥਗ ਪਯਾ ਕਰੀ ਏ ਏ

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਜੇ ਲਾਯਯਸ਼ਾਯੀ ਮਨੁਖ ਨਾ ਹੁਦਯ ਮਾਂ ਤੋਂ ਤਾਰੀ ਪੋਤਾਨੀ ਸਮਯ ਮੂਡੀ ਏ ਤੇਯੋ ਸਦਗੁਰੁਨੀ
ਮਛੇਰਘਾਨੀਥੀ ਤਨੇ ਆਯਯੀ ਕੀਧੀ ਏ

ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੧॥

ਅਨੇ ਸહજ ਸਵભਾਵ ਜ ਅਸਥਮਾਂ ਸਾਥੇ ਐਕਮੇਕਨੀ ਸਾਥੇ ਭਯੀ ਗਯੋ ਏ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਠੇਵ ੧

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਆ ਤੀ ਤਾਰੀ ਅਯਯ-ਗਯਯਨੀ ਕੁਦਰਤ ਏ ਜੇ ਜ਼ੁਬਾਨਾ ਰੋਗੀਨਾ ਏਕਾਯ ਯਨੀ ਜਾਯ ਏ
ਅਨੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨੂੰ ਕਾਰਣਾ ਯਨੀ ਜਾਯ ਏ ਪਾਯ ਜੋ ਅਸਥੀ ਆਤਮਿਕ ਸੁਖ ਮਯੀ ਜਾਯ ਤੀ ਦੁਖ
ਰਹੇਤੁੰ ਜ ਨਥੀ

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਕਰਤਾਰ ਤੂੰ ਪੀਤੇ ਜ ਆ ਯਥਾ ਲੇਖੋਨੇ ਸਮਝੇ ਏ ਮਾਰੀ ਤੀ ਕੀਓ ਸਾਮਰਥਨਥੀ ਤੇ ਤੂੰ ਤੇਨੇ
ਸਮਝੇ ਸ਼ਤ੍ਰੁੰ ਜੋ ਤੂੰ ਮਨੇ ਪੀਤਾਨੇ ਕਾਂਓ ਸਮਝਵਾ ਥਾਗੁੰ ਤੇ ਤੂੰ ਆ ਯਥਾ ਲੇਖ ਜਾਯੁੰ ਏ ਤੀ ਆ ਵਾਤ
ਤੀ ਜਰਾਯ ਫ਼ਾਵੇ ਐਵੀ ਨਥੀ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ ॥

ਏ ਕੁਦਰਤਮਾਂ ਵਸੇਥਾ ਕਰਤਾਰ! ਤੂੰ ਤਾਰੀ ਉਪਰ ਕੁਰਯਾਨ ਜਾਓ ਏ

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਰੋ ਅੰਤ ਪਾਮੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਾਤੀ ॥੧॥ ਵਿਰਾਮ ॥

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਆਯੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਮਾਂ ਤਾਰੇ ਜ ਨੂਰ ਵਸੀ ਰਹੁੰ ਏ ਯਥਾਂ ਜ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ ਤਾਰੋ ਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਏ ਤੂੰ ਯਥੀ
ਜਾਯਾਐ ਐਕ ਸਰਯੋ ਵਪਾਪਕ ਏ

ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲ੍ਹਿਹਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੈ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਸਦਾਯ ਸਥਿਰ ਰਹੇਵਾ ਵਾਯੋ ਏ ਤਾਰੀ ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾਮਯੀ ਮਭਾਨਤਾਯੋ ਏ ਜੇਯੋ ਜੇਯੋ
ਤਾਰਾ ਗੁਯਾ ਗਾਯਾ ਏ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਨੀ ਪਾਰ ਥਓ ਰਹਾ ਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਪਾਯ ਕਰਤਾਰ ਨੀ ਮਭਿਮਾ ਕਰ ਅਨੇ ਯੋਥ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਕੰਓਪਾਯ ਕਰਵਾਨੂੰ ਠੀਕ ਸਮਝੇ ਏ
ਤੇ ਤੇ ਕਰੀ ਰਹੋ ਏ ॥੨॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਠੇਵ ੨॥

ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥

ਯੋਗ ਨੋ ਧਰਮ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਸ਼ ਕਰਵੁੰ ਐ ਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਨੋ ਧਰਮ ਵੇਦੋਨੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਵਾਨੋ ਏ

ਖੜ੍ਹੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਕ੍ષਤ੍ਰਿਯੋਨੋ ਧਰਮੰ ਸ਼ੁਰਵੀਰ ਕਾਮ ਕਰਵਾਨੁੰ ਓ ਸ਼ੁਦ੍ਰੋ ਨੋ ਧਰਮੰ ਯੀਜਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਨੀ ਓ

ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਪਾਞ ਘਖਾ ਨੋ ਮੁਖਧ ਧਰਮੰ ਤੋ ਐ ਓ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁਨੁੰ ਸਮਰਞਾ ਕਰੇ ਜੇ ਮਨੁਖ ਆ ਲੇਖਨੇ ਸਮਞੁ ਜਾਧ ਓ
ਨਾਨਕ ਤੇਨੋ ਛਾਸ ਓ ਤੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁ ਨੁੰ ਰੂਪ ਓ ॥੩॥

ਮਃ ੨ ॥

ਮਛੇਕ ੨॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥

ਐਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜ ਘਖਾਂ ਏਵਤਾਯੋਨਾ ਨੋ ਆਤਮਾ ਓ

ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿਯਜ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੪॥

ਏਵਤਾਯੋਨਾ ਏਵਤਾਯੋਨੋ ਪਞਾ ਆਤਮਾ ਓ ਜੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੁ ਐਮਨਾ ਆਤਮਾਨੋ ਲੇਖ ਜਾਞੀ ਕੇ
ਓਨਾਨਕ ਤੇ ਮਨੁਖਨੋ ਛਾਸ ਓ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੁੰ ਰੂਪ ਓ ॥੪॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਛੇਕ ੧ ॥

ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਞੀ ਘਡਾਮਾਂ ਅਨੇ ਯੀਜਾ ਘਖਾਂ ਵਾਸਞੋ ਨੀ ਅਂਦਰ ਘੰਘਾਏਕੁੰ ਅਨੁਲਵ ਕਰੇ ਓ ਟਕੀ
ਰਛੇ ਓ

ਗਿਆਨ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਗੁਰਨਾ ਜ਼ਾਨਨੀ ਅਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਨੀ ਸਾਥੇ ਘੰਘਾਏਕੁੰ ਮਨ ਐਕ ਜਯਾ ਉਪਰ ਟਕੀ ਨੇ
ਰਛੀ ਰਛੇ ਓ ਅਥਾਤ੍ਰਿ ਵਿਕਾਰੋ ਤਰਝ ਨਥੀ ਛੋਡਤੁੰ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਪਾਞੀ ਵਗਰ ਘਡੋ ਨਥੀ ਘਨੀ ਰਾਕਤੋ
ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਗੁਰ ਵਗਰ ਜ਼ਾਨ ਪੇਛਾ ਨਥੀ ਥਓ ਰਾਕਤੁੰ ॥੫॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧੨॥

ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ ॥

ਜੋ ਲਞੇਕੋ-ਗਞੇਕੋ ਮਨੁਖ ਮੰਦਕਰਮੀ ਥਓ ਜਾਧ ਤੋ ਤੇਨੇ ਜੋਓਨੇ ਪਞਾ ਕੋਕੋਐ ਗਲਰਾਵਾਨੀ ਜਰੂਰ
ਨਥੀ ਤੇ ਲਞੇਕਾ ਗਞੇਕਾ ਨਾ ਆਵਾ ਛਾਕ ਛੋਧ ਤੋ ਅਨਪਛ ਨੁੰ ਨੁੰ ਸੁੰ ਥਰੇ ਕਾਰਞਾਤੇ ਅਨਪਛ
ਮਨੁਖ ਜੋ ਨੇਕ ਛਰੇ ਤੋ ਤੇਨੇ ਮਾਰ ਨਥੀ ਪਡਤੀ

ਜੇਹਾ ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੇ ਨਾਉ ਪਚਾਰੀਐ ॥

ਮਨੁਖ ਨੀ ਕਮਾਞੀ ਉਪਰ ਛੋਧ ਓ ਲਞੇਕੋ-ਗਞੇਕੋ ਤੇ ਅਨਪਛ ਥੀ ਮੂਲ੍ਯਾਂਕਨ ਨਥੀ ਥਤੁੰ ਮਨੁਖ
ਜੇਵੀ ਕਰਤ੍ਰੁਤ ਕਰੇ ਓ ਤੇਵੁੰ ਜ ਤੇਨੁੰ ਨਾਮ ਥਓ ਜਾਧ ਓ

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥

ਐਟਵੇ ਐਵੀ ਯੇਥ ਨ ਕਰਵੀ ਜੀਓਐ ਜੇਨੇ ਕਾਰਯੋ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਜਓਨੇ ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਨੀ
ਘਾਯੋ ਭਾਰੀ ਜਾਧ

ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥

ਮਨੁਖ ਭਯੋਭੀ-ਗਯੋਭੀ ਭੀਧ ਅਥਵਾ ਨ ਪਯਾ ਭੀਧ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਤੇਵਯ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਜ ਗੁਯੋਨਾ
ਵਿਧਾਰ ਜ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਓ

ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ ਮਾਰੀਐ ॥੧੨॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਪੋਤਾਨੀ ਮਰਯੋਨਾ ਫਿਸਾਯੇ ਧਾਵੇ ਓ ਤੇ ਤੇ ਧ੍ਰਿਯਾਂ ਜਓਨੇ ਮਾਰ ਘਾਧ ਓ
॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਛੇਥ ੧॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਬੁ ਇਕੁ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਧੀਰਾਸੀ ਥਾਧ ਧੀਨੀ ਮਾਂਨੀ ਸ਼ਿਰੋਮਯੀ ਮਾਨਵ ਧੀਨੀ ਓ ਅਨੇ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਨੋ ਰਥ ਅਨੇ
ਆ ਜਿਓਗੀਨਾ ਆਟਥਾ ਮੋਟਾ ਸਫ਼ਰ ਮਾਂ ਮਨੁਖ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਓ ਅਨੇ ਆਟਥਾ ਥਾਂਘਾ ਸਫ਼ਰ ਨੇ
ਆਸਾਨ ਕਰਵਾ ਮਾਟੇ ਜ਼ੁਥ ਸਮਧਨਾ ਪ੍ਰਥਾਵਮਾਂ ਪੋਤਾਨੀ ਮਰਯੋ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਓਨੇ ਕੀਓਨਾ
ਪ੍ਰਥਾਵਮਾਂ ਧਾਥੀ ਰਘੋ ਓ ਕੀਓਨੇ ਕੀਓ ਨੋ ਆਸ਼ਰੋ ਤੋ ਤੇਨੇ ਜੀਓਐ ਜ ਓ

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਾਹਿ ॥

ਜੇਮ ਜੇਮ ਸਮਧ ਵੀਤਤੀ ਜਾਧ ਓ ਤੇਮ ਤੇਮ ਜ਼ੁਥਨੋ ਸਵਥਾਧ ਘਟਥਾਧ ਰਘੋ ਓ ਐਟਥਾ ਮਾਟੇ
ਤੇਮਨੀ ਜਿਓਗੀਨਾ ਉਦੇਧ ਪਯਾ ਘਟਥੀ ਰਘਾ ਓ ਐਟਵੇ ਦਰੇਤ ਧੁਗਮਾਂ ਆ ਰਥ ਸਾਰਥੀ ਵਾਰੰਵਾਰ
ਘਟਥਾ ਰਛੇ ਓ ਆ ਥੇਓਨੇ ਸਮਯਦਾਰ ਮਨੁਖ ਜ ਸਮਯੋ ਸ਼ਤੇ ਓ

ਸਤਜੁਗਿ ਰਬੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਸਤਧੁਗਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੋ ਰਥ ਸੰਤੋਖ ਭਤੀ ਅਨੇ ਤੇਨੋ ਸਾਰਥੀ ਧਰਮ ਭਤੀ

ਤ੍ਰੇਤੈ ਰਬੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੇਰੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਤ੍ਰੇਤਾ ਧੁਗਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੋ ਰਥ ਸ਼੍ਰਵੀਰਤਾ ਭਤੀ ਅਨੇ ਆ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਰਥਨੇ ਸਾਰਥੀ
ਤਾਕਾਤ ਭਤੀ

ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਬੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥

ਦੁਆਪਰ ਧੁਗਮਾਂ ਮਾਨਵ ਸ਼ਰੀਰ ਨੋ ਰਥ ਤਪ ਭਤੀ ਅਨੇ ਤਪ ਨਾ ਰਥ ਨੋ ਸਾਰਥੀ ਸਤ ਭਤੀ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ
ਓਨ੍ਰਿਧੀਨਾ ਵਿਕਾਰੀਨੇ ਘਧਾਵਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਟਥਾਧ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਤਪ ਅਨੇ ਕਛ ਸਭਨ ਕਰਤੀ ਭਤੀ

ਕਲਜੁਗਿ ਰਬੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਥਵਾਹੁ ॥੧॥

ਕਲਧੁਗਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੋ ਰਥ ਤ੍ਰਥਾਨੀ ਆਗ ਓ ਅਨੇ ਤੇਨੋ ਸਾਰਥੀ ਜੂਠ ਓ ਜਿਓਗੀਨੋ
ਉਦੇਧ ਜੂਠ ਠਾਗੀ ਵਗੇਰੇ ਭੀਧ ਤੋ ਸਭਯ ਰੀਤੇ ਜ ਤ੍ਰਥਾ ਰੂਪੀ ਆਗ ਤੇਨੀ ਸਵਾਰੀ ਭੀਧ ਓ ਠਾਗੀ
ਮਾਂ ਵਿਸ ਮਨੁਖਨੀ ਅੰਦਰ ਤ੍ਰਥਾਨੀ ਆਗ ਸਯਗਤੀ ਰਛੇ ਓ ॥੧॥

મઃ ૧ ॥

મહેલ ૧૥

સામ કહે સેતંબરુ સુઆમી સચ મહિ આઢૈ સાચિ રહે ॥ સઙુ કે સચિ સમાવૈ ॥

સામવેદ કહે છે કે સતયુગમાં જગતના માલિક સ્વામી નું નામ સ્વેતામ્બર પ્રસિદ્ધ છે જ્યારે ઇશ્વરને શ્વેતાંબર માનીને પૂજા થઈ રહી હતી જે સદાય સત્યમાં ટકેલા રહેતાં સ્થિર રહેતાં ત્યારે દરેક જીવ પણ સત્ય માં લીન હતા

રિગુ કહે રહિઆ ભરપૂરિ ॥ રામ નામુ દેવા મહિ સુરુ ॥

ઋગ્વેદ કહે છે કે ત્રેતાયુગમાં શ્રી રામજી નું નામ બધા દેવતાઓમાં સૂર્યની સમાન ચમકતું હતું તે દરેક જગ્યાએ વ્યાપક હતું

નાદિ લાદિઐ પરાઢત જાહિ ॥ નાનક તઉ મેઘંતરુ પાહિ ॥

હે નાનક! ઋગ્વેદ કહે છે કે શ્રી રામજી નું નામ લેવાથી જ પાપ દૂર થઈ જાય છે અને જીવ મુક્તિને પ્રાપ્ત કરી લે છે

જુજ મહિ જોરિ ઢલો ચંદ્રાવલિ કાનૂહ કૃસનુ જાદમુ ઢાદિઆ ॥

યજુર્વેદમાં દ્વાપરમાં જગતનો માલિકનું નામ જાદવ કૃષ્ણ પ્રસિદ્ધ થઈ ગયું જે ચંદ્રાવલી ને છલ થી લઈ આવ્યા

પારજાતુ રોપી લૈ આદિઆ ચંદ્રાવન મહિ રંગુ કીઆ ॥

અને પોતાની ગોપી સત્યભામાને માટે પારિજાત વૃક્ષ ઇન્દ્રના બગીચામાંથી લઈ આવ્યા અને જેણે વૃંદાવનમાં લીલા કરી

કલિ મહિ ષેદુ અઘરઘટુ હુઆ નાઉ ખુદાઈ અલહુ ઢાદિઆ ॥

કળિયુગમાં અથર્વવેદ પ્રધાન થઈ ગયો જગત ના માલિક નું નામ ખુદા અને અલ્લાહ કહેવામાં આવ્યું

નીલ ષસઙુ લે કપરે પહિરે ટુરક પઠાઢી અમલુ કીઆ ॥

તુર્કી અને પઠાણો નું રાજ્ય થઈ ગયું જે લોકોએ વાદળી રંગના વસ્ત્રો પહેર્યા છે

ચારે વેદ રેદે સચિઆર ॥

ચારેય વેદ સાચા થઈ ગયા છે ચારેય યુગમાં જગત ના માલિક ના નામ અલગ અલગ રીતે પોકારવામાં આવે છે દરેક સમયે એ આ જ ખ્યાલ બની રહેલો છે કે જે મનુષ્ય શ્વેતાંબર રામ કૃષ્ણ અને અલ્લાહ કરીને જપશે તેને જ મુક્તિ મળશે

પઙ્ગહિ ગુઢહિ ટિનૂહ ચાર વીચાર ॥

જે મનુષ્ય આ વેદોને વાંચીને વિચાર કરે છે પોતાના સમયમાં જે જે મનુષ્ય ઉપરોક્ત વિશ્વાસને પોતાના ધર્મ પુસ્તક વાંચીને વિચાર કરતા રહ્યા છે તે સારી યુક્તિઓ થી સુંદર વિચાર દલીલ વાળા છે

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਜਧਾਰੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਭਕਿਤ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤੇ ਪੋਤਾਨੇ ਨੀਚ ਕਛੇਵਡਾਵੇ ਓ ਅਨੇ ਵਿਨਮੁ ਰਛੇ ਓ ਆਡੰਘਰ ਅਨੇ ਅਛੰਡਾਰਥੀ ਘਧੀਨੇ ਰਛੇ ਓ ਧਾਰੇ ਜ ਤੇ ਮੁਕਿਤਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ ਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧੩॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਛੁੰ ਪੋਤਾਨਾ ਸਫਗੁਰਨੇ ਕੁਰਘਾਨ ਜਾਓਂ ਓ ਜੇਨੇ ਮਯਾਵਾ ਥੀ ਛੁੰ ਮਾਭਿਕ ਨੇ ਧਾਏ ਕਰਤੀ ਰਛੁੰ ਓ

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹਰੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜੇਯੋ ਪੋਤਾਨੀ ਸ਼ਿਕਸ਼ਾਨੁੰ ਏਨ ਏਏਨੇ ਜ਼ਾਨ ਏਏਨੇ ਮਾਰੀ ਆਂਘਮਾਂ ਆਂਝਝ ਆਂਝਯੁੰ ਓ ਜੇਨੀ ਮਏਰਘਾਨੀਥੀ ਮੋਂ ਆਂਘੋ ਥੀ ਜਗਤਨੀ ਅਸਭਿਧਤ ਨੇ ਜੋਏ ਥੀਧੀ ਓ

ਖਸਮੁ ਛੇਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

ਮਨੁਖ ਮਾਭਿਕਨੇ ਵਿਸਰੀਨੇ ਘੀਯਮਾਂ ਧਿਤ ਜੋਡੀ ਰਘੋ ਓ ਤੇ ਆ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਮਾਂ ਡੁਘੀ ਗਧੋ ਓ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਬੇਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਐਕ ਸਾਧਾ ਸਫਗੁਰ ਨੁੰ ਵਭਾਝ ਐਵੁੰ ਓ ਜੇ ਏਗੁੰਝੀ ਨੋ ਸਮੁਢ੍ਰ ਪਰ ਕਰਾਵੀ ਸ਼ਕੇ ਓ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥੧੩॥

ਮਾਰਾ ਸਫਗੁਰਐ ਮਏਰ ਕਰੀਨੇ ਮਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਢ੍ਰ ਪਾਰ ਕਰਾਵੀ ਏਧੋ ਓ ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਏਥ ੧॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ ॥

ਸ਼ੀਮਯੋ ਨੁੰ ਵ੍ਰਕਸ਼ ਕੇਟਵੁੰ ਸੀਧੁੰ ਅਨੇ ਥਾਂਘੁੰ ਅਨੇ ਮੋਟੁੰ ਛੋਧ ਓ

ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ ॥

ਪਝਾ ਜੇ ਪਕਸ਼ੀ ਤੇਨਾ ਝਯ ਘਾਵਾਨੀ ਆਸ਼ਾ ਰਾਘੀਨੇ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਆਵੀਨੇ ਘੇਸੇ ਓ ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਥਏ ਜਾਧ ਓ

ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ ॥

ਤੇਨੀ ਪਾਓਯਨੁੰ ਕਾਰਝਾ ਐਵੁੰ ਓ ਤੇ ਯਾਡ ਗਮੇ ਤੇਟਵੁੰ ਭਿੰਯੁੰ ਥਾਂਘੁੰ ਅਨੇ ਮੋਟੁੰ ਛੋਧ ਪਝਾ ਤੇਨਾ ਝਯ ਐਕਏਮ ਝੀਕਾ ਓਘਨੇ ਝੂਥ ਘੇਸ਼ਵਾਏ ਓ ਪਾਂਏਡਾਂ ਪਝਾ ਕੀਏ ਕਾਮ ਨਥੀ ਆਵਤਾ

ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਨੀਧੇ ਰਛੀਨੇ ਨੀਧੇ ਯ੍ਰੁਤੀਨੇ ਵਿਨਮੁਤਾ ਮਾਂ ਮੀਠਾਸ਼ਾ ਓ ਗੁਝਾ ਓ ਵਿਨਮੁਤਾ ਘਧਾਂ ਜ ਗੁਝੀ ਨੋ ਸਾਰ ਓ ਸ਼ੀਥੀ ਸਾਰੋ ਗੁਝਾ ਓ

ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਫੇਰਕੇ ਜ਼ੁਲਮ ਪੋਤਾਨੀ ਸਵਾਰਥਵਸ਼ ਨਮੇ ਏ ਘੀਜਾਨੀ ਘਾਤਰ ਨਈ

ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੁ ਤੇਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ ॥

ਐ ਪੜਾ ਜੋਏ ਥੀ ਤੇ ਰਾਜੂ ਪਰ ਰਾਜੀਨੇ ਤੋਥਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਤੀ ਸਰਸ ਰੀਤੇ ਪਾਰਘਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਤੀ
ਨੀਧੇ ਵਾਹੂ ਜੇ ਪਥੁੰ ਏ ਤੇ ਭਾਰੀ ਭੋਧ ਏ ਜੇ ਝੁਕੇ ਏ ਤੇਨੇ ਜ ਮੋਟੁੰ ਸਮਝਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਪੜਾ
ਝੁਕਵਾ ਨੀ ਭਾਵ ਮਨਥੀ ਝੁਕਵਾਨੁੰ ਏ ਫੁਕਤ ਸ਼ਰੀਰਥੀ ਝੁਕਵਾਨੁੰ ਨਥੀ

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸ਼ਰੀਰਥੀ ਝੁਕਵਾ ਥੀ ਕੋਏ ਵਿਨਸ਼ ਅਨੇ ਨੀਧਾ ਘਨੀ ਜਤਾ ਭੋਧ ਤੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜੇ ਫਰਝਾਨੇ ਮਾਰੇ
ਏ ਤੇ ਨਮੀਨੇ ਘਮਝਾਏ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਪੜਾ ਜੋ ਮਾਥੁੰ ਨੀਧੁੰ ਨਮਾਵੀ ਏ ਅਨੇ ਅੰਦਰਥੀ ਜ਼ੁਲਮ ਘੋਟੀ ਜ ਰਭੇ ਤੀ ਐ ਨਮਵਾਥੀ ਕੋਏ ਜ ਥਾਭ
ਨਥੀ ਥਏ ਸ਼ਕਤੀ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਭੇਥ ੧॥

ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥

ਪੰਡਿਤੀ ਥੀਕੀ ਵੇਫ ਅਨੇ ਘੀਜਾ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕੀ ਵਾਂਧੀਨੇ ਸੰਧਯਾ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਘੀਜਾਘੀਨੀ
ਸਾਥੇ ਤੇਨੀ ਧਰਧਾ ਕਰੇ ਏ

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥

ਮੂਰਤੀਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਘਗਥਾਨੀ ਜੇਮ ਸਮਾਧਿ ਥਗਾਡੇ ਏ

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥

ਮੋਛਾਥੀ ਜੁਠੁੰ ਘੋਥੇ ਏ ਪੜਾ ਤੇ ਜੁਠਾਝਾਨੇ ਘੂਘ ਜ ਸੁੰਦਰ ਸਜਾਵੀਨੇ ਧਮਕਾਵੀ ਨੇ ਏਘਾਡੇ ਏ

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

ਰੋਜ ਥੜਾ ਵਘਤ ਗਾਧਤੀ ਮੰਤ੍ਰਨੀ ਉਘਾਰਝਾ ਕਰੇ ਏ

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥

ਗਘਾਮਾਂ ਮਾਘਾ ਪਭੇਰੇ ਏ ਅਨੇ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਤਿਥਕ ਥਗਾਵੇ ਏ

ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥

ਅਨੇ ਘੇ ਧੀਤਿਧਾ ਪੋਤਾਨੀ ਪਾਸੇ ਰਾਘੇ ਏ ਸੰਧਯਾ ਕਰਤੀ ਵਘਤੇ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਐਕ ਰੂਮਾਥ ਮੂਕੀ ਏ
ਏ

ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥

ਪੜਾ ਜੋ ਆ ਪੰਡਿਤ ਓਸ਼ਰਨੀ ਮਭਿਮਾ ਜਾਝਾਤੀ ਭੋਧ ਤੀ

ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥

ਨਿਸ਼ਿਤ ਰੀਤੇ ਜਾਈ ਲੋ ਤੇ ਆ ਯਥਾ ਜ ਕਾਮ ਸਾਵ ਯੋਟਾ ਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਮਨੁਖ ਸ਼ਰਫ਼ ਨੀ ਧਾਰ ਉਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾਨੁ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਤੇਵਯ ਆ ਜ ਰਸਤੋ ਗੁਥਾਕਾਰੀ ਏ ਪਥਾ ਆ ਰਸਤੋ ਸਫ਼ਗੁਰੁ ਵਗਰ ਨਥੀ ਮਯਤੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪ੍ਰਗਥਿਯੁੰ ੧੪॥

ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥

ਆ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਅਨੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਜ਼ੁਬਾਨੇ ਓਡੀਨੇ ਧਾਵੁੰ ਜਾਯ ਏ

ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ ॥

ਫ਼ਰੇਕ ਜ਼ੁਬਾਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਥਾ ਸਾਰਾਂ ਅਨੇ ਘਰਾਘ ਕਮੌਨਾ ਝੁਯ ਪੋਤੇ ਜ ਭੋਗਵਾ ਪਤੇ ਏ

ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖੇ ਮਨਨੀ ਫ਼ਕੂਮਤ ਕਰੀ ਏ ਤੇਨੇ ਜ਼ੁਬਾਨਮਾਂ ਮੁਝੇਵੀ ਮਾਂ ਥੀ ਪਸਾਰ ਥਵੁੰ ਪਤੇ ਏ ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਥਾ ਅਥਾਧਾਰ ਨਾ ਘੁਲਾਮਾਂ ਕਛ ਸਭੇਵਾ ਪਤੇ ਏ

ਨੰਗਾ ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ ਡਰਾਵਣਾ ॥

ਐਵਾ ਜ਼ੁਬਾਨ ਉਥਾਡਾ ਪਡੀ ਜਾਯ ਏ ਤੇਮਨਾ ਕਰੇਥਾ ਪਾਪ ਕਮੌਨਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤੇਮਨੀ ਸਾਮੇ ਰਾਖਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਨਰਕਮਾਂ ਖੜੇਥਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਸਮਧੇ ਤੇਨੇ ਪੋਤਾਨੇ ਘੁਯ ਜ ਡਰਾਮਥੁੰ ਸਵਰੂਪ ਫ਼ੇਯਾਯ ਏ

ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੇਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਘਰਾਘ ਕਾਮ ਕਰਵਾਥੀ ਅੰਤਮਾਂ ਤੇਨੇ ਪਸਤਾਵੁੰ ਪਤੇ ਏ ॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਛੇਥ ੧॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥

ਏ ਪੰਡਿਤ! ਜੋ ਤਾਰੀ ਪਾਸੇ ਐਵੀ ਜਨੋਓ ਜੇਨੂੰ ਕਪਾਸ ਫ਼ਧਾ ਏ ਜੇਨੂੰ ਸੂਤਰ ਸੰਤੋਖ ਏ ਜੇਮਾਂ ਜਤ ਨੀ ਗਾਂਠ ਏ ਅਨੇ ਜੇਨੀ ਗਾਂਠ ਨੂੰ ਓਧੁੰ ਆਧਰਥਾ ਏ.

ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥

ਆ ਆਤਮਾਨੇ ਕਾਮ ਆਵਾ ਵਾਯੀ ਜਨੋਓ ਏ ਤੋ ਮਾਰਾ ਗਯਾਮਾਂ ਨਾਯੀ ਫ਼ੇ

ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਭੇ ਪੰਡਿਤ! ਐਵੀ ਜਨੋਓਂ ਤੂਟੀ ਨਥੀ ਤੇਨੇ ਮੇਥ ਪਥਾ ਨਥੀ ਧੜਤੋ ਤੇ ਘਨੀ ਪਥਾ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੇ
ਤੇ ਗਾਧਘ ਪਥਾ ਨਥੀ ਥਤੀ

ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਏ ਜੇਨੇ ਐਵੀ ਜਨੋਓਂ ਪੋਤਾਨਾ ਗਯਾਮਾਂ ਪਛੇਰੀ ਵੀਧੀ ਏ

ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥

ਭੇ ਪੰਡਿਤ! ਜੇ ਜਨੋਓਂ ਤੁੰ ਪਛੇਰੀਨੇ ਝਰੇ ਏ ਤੇ ਤੋ ਧਾਰ ਕੋਡੀ ਨੂੰ ਮੂਲ੍ਹ ਦੁਓਨੇ ਮੰਗਾਵੀ ਵੀਧੀ ਏ ਅਨੇ
ਪੋਤਾਨਾ ਧਯਮਾਨਨਾ ਧੋਕਮਾਂ ਘੇਸੀਨੇ ਤੇਨਾ ਗਯਾ ਮਾਟੇ ਨਾਘੀ ਵੀਧੀ ਏ ਪਥੀ ਤੁੰ ਤੇਨੇ ਕਾਨਮਾਂ
ਉਪਦੇਸ਼ ਆਪੇ ਏ ਤੇ ਆਜਥੀ ਤੁੰ ਘਾਘਥਾ ਥਓ ਗਧੋ

ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥

ਸਮਧ ਪੂਰੋ ਥਓ ਗਧਾ ਪਥੀ ਧਯਮਾਨ ਮਰੀ ਜਾਧ ਤੋ ਪਥਾ ਜਨੋਓਂ ਤੇਨਾ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂਥੀ ਪਡੀ ਜਾਧ ਏ
ਅਥਗ ਥਓ ਜਾਧ ਏ ਅਨੇ ਘਨੀ ਜਾਧ ਏ

ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਆਤਮਾਨੋ ਸਾਥ ਨਥੀ ਨਿਭਾਵਤੀ ਐਟਵਾ ਮਾਟੇ ਆ ਧਯਮਾਨ ਘਿਧਾਰਾ ਜਨੋਓਂ ਵਗਰ ਜ
ਸੰਸਾਰਮਾਂਥੀ ਧਾਲ੍ਹਾ ਗਧਾ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਛੇਥ ੧॥

ਲਖ ਚੇਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥

ਵਾਘੋ ਮਨੁਖ ਵਾਘੋ ਧੋਰੀ ਤੇ ਪਰਸ਼ੀਗਮਨ ਕਰੇ ਏ ਵਾਘੋ ਜੁਠ ਘੋਵੇ ਏ ਗਾਯੋ ਘੋਵੇ ਏ

ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥

ਦਿਵਸ-ਰਾਤ, ਆਵੀ ਮਨੁਖਧਨੀ ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਨੀ ਸਥਿਤਿ ਏ ਪਥਾ ਘਛਾਰਥੀ ਜੋਓਐ ਤੋ
ਵੋਕਾਧਾਰ ਤੇਟਵੋ ਘਧੋ ਥਓ ਰਘੋ ਏ

ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ ਕਤੀਐ ਬਾਮ੍ਹੁਹਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਕਪਾਸਨੋ ਭਾਵ ਵਓਨੇ ਤੇਨੋ ਦੋਰੋ ਘਾਂਧਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਘਾਘਥਾ ਧਯਮਾਨਨੀ ਧਰੇ ਜਓਨੇ ਤੇ
ਦੋਰੋ ਰਾਘੀ ਵੇ ਏ

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨ੍ਹੁ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥

ਧਰ ਮਾਂ ਆਵੇਵਾ ਘਧਾਂ ਸਗਾਂ ਸੰਘਾਂਧੀਘੋ ਘਕਰਾ ਮਾਰੀਨੇ ਪਕਾਵੀਨੇ ਤੇਨੇ ਘਵਡਾਵੇ ਏ ਧਰਨਾਂ ਦੁਰੇਕ
ਪ੍ਰਾਥੀ ਕਛੇ ਏ ਜਨੋਓਂ ਪਛੇਰਾਵੀ ਏ ਜਨੋਓਂ ਪਛੇਰਾਵੀ ਏ

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥

ਜਧਾਰੇ ਤੇ ਜਨੋਓਂ ਜੁਨੀ ਥਓ ਜਾਧ ਏ ਤੋ ਤੇਨੇ ਝੰਡੀ ਵੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਜਧਾਐ ਘੀਞੁ ਕੋਓ ਪਛੇਰੀ
ਵੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਦੋਰਾਮਾਂ ਤਾਕਾਤ ਭੀਤ ਤੇ ਆਤਮਾਨਾ ਕਾਮਮਾਂ ਆਵਾ ਵਾਯੋ ਐ ਦੋਰੋ ਖ਼ਿਆਰੇਧ ਨ
ਤੁਟੇ ॥੨॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਥ ੧॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥

ਕਪਾਸ ਥੀ ਕਾਂਤੇਥਾ ਸੁਰ ਨੀ ਜਨੋਏ ਪਛੇਰੀਨੇ ਓਸ਼ਰਨਾ ਦਰਬਾਰਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਵਾਨੀ ਆਸ਼ਾ
ਰਾਖਵੀ ਵਧਰਥ ਓ

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੁਟਸਿ ਪੂਤੁ ॥੩॥

ਓਸ਼ਰਨਾ ਦਰਬਾਰਮਾਂ ਥਾਰੇ ਜ ਆਦਰ ਮਯੋ ਓ ਜਥਾਰੇ ਓਸ਼ਰਨੁ ਨਾਮ ਦਿਥਮਾਂ ਫ਼ਰਫ਼ਰੀ ਥੇ ਕਾਰਥਾ ਤੇ
ਓਸ਼ਰ ਨੀ ਮਛਿਮਾ ਤੇ ਸਾਧੀ ਜਨੋਏ ਆ ਸਵਧ ਜਨੋਏ ਧਾਰਥਾ ਕਰੀਨੇ ਤੇਨਾ ਦਰਬਾਰ ਮਾਨ-
ਸਨਮਾਨ ਮਯੋ ਓ ਅਨੇ ਤੇ ਖ਼ਿਆਰੇਧ ਤੂਟੀ ਨਥੀ ॥੩॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਥ ੧॥

ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ॥

ਪੰਡਿਤੇ ਪੋਤਾਨੀ ਓਨ੍ਦ੍ਰਿਯੋ ਅਨੇ ਨਾਡੀਯੋਨੇ ਤੇ ਐਵੀ ਜਨੋਏ ਨਥੀ ਪਛੇਰਾਵਤਾ ਤੇ ਓਨ੍ਦ੍ਰਿਯ
ਵਿਕਾਰੋਨੀ ਤਰਫ਼ ਨ ਜਾਧ

ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ ਦਾੜੀ ॥

ਤੇਨੋ ਰੋਜ ਅਨਾਦਰ ਕਰੇ ਓ

ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ ਹਥੀ ॥

ਪਗਮਾਂ ਐਵੀ ਜਨੋਏ ਨਥੀ ਪਛੇਰਤਾ ਤੇ ਤੇ ਘੋਟੇ ਰਸਤੇ ਤਮਨੇ ਨ ਵਓ ਜਾਧ, ਛਾਥੋਨੇ ਐ ਜਨੋਏ
ਨਥੀ ਪਛੇਰਾਵਤਾ ਤੇ ਤੇ ਘੋਟਾ ਕਾਮ ਕਰੇ

ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ ਅਖੀ ॥

ਜ਼ੁਲਨੇ ਕੋਓਐ ਜਨੋਏ ਨਥੀ ਪਛੇਰਾਵਤਾ ਤੇ ਘੀਜਾਨੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਥੀ ਤੇ ਫ਼ੂਰ ਰਭੇ, ਆਂਘੋ ਨੇ ਐਵੀ
ਜਨੋਏ ਨਥੀ ਪਛੇਰਾਵਤਾ ਤੇ ਤੇ ਪਰਾਓ ਸ਼ੀ ਨੀ ਤਰਫ਼ ਨ ਜੋਵੇ

ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ਵਟਿ ਧਾਰੋ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥

ਪੋਤੇ ਤੇ ਐਵੀ ਜਨੋਏ ਵਗਰ ਕਟਕਤੀ ਫ਼ਰੇ ਓ ਪਥਾ ਕਪਾਸਨਾ ਸੁਰਨਾ ਦੋਰਾ ਵੇਧੀਨੇ ਥੋਕੋਨੇ ਥੋਕੋ
ਨਾ ਗਯਾ ਮਾਂ ਨਾਘੇ ਓ

ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ ਵੀਆਹੁ ॥

ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਧਯਮਾਨੋਨੀ ਦੀਕਰੀਯੋਨਾ ਵਧ ਕਰਾਵੀਨੇ ਦਫ਼ਿਥਾ ਵਓਨੇ ਫ਼ਰੇ ਓ

કવિ કાગલુ દમે રાહુ ॥

અને જન્મ પત્રી જોઈને તેમને રસ્તો બતાવે છે

સુનિ વેખહુ લેકા એહુ વિઢાનુ ॥

હે લોકો! સાંભળો જુઓ આ આશ્ચર્યજનક તમાશો

મનિ અંધા નાઉ સુજાનુ ॥૪॥

પંડિત પોતે જ મનથી આંધળો છે અજ્ઞાની છે પણ પોતાનું નામ તેને સમજદાર માં ગણાવેલું છે ॥૪॥

પઉઝી ॥

પગથિયું ૧૫॥

સાહિબુ હોઈ દિઆલુ કિરપા કરે તા સાઈ કાર કરાઈસી ॥

જે સેવક ઉપર પ્રભુ માલિક દયાળુ થઈ જાય મહેરબાની કરે તો તે જ કામ કરાવે છે જે તેને પસંદ છે

સે સેવકુ સેવા કરે જિસ ને હુકમ મનાઈસી ॥

જેને પોતાની મરજીમાં ચલાવે છે તે સેવક પ્રભુ પતિની સેવા કરે છે

હુકમિ મંનિઐ હોવૈ પરવાનુ તા ખસમૈ કા મહલુ પાઈસી ॥

પ્રભુની મંજૂરીમાં રાજી રહેવાને કારણે સેવક પ્રભુના દરબારમાં સ્વીકાર થઈ જાય છે

ખસમૈ ઢાવૈ સે કરે મનહુ ચિંદિઆ સે ફલુ પાઈસી ॥

માલિકનું ઘર શોધી લે છે જ્યારે સેવક તે જ કામ કરે છે જે માલિકને પસંદ પડે છે તો તેને મન ભાવતું ફળ મળે છે

તા દરગાહ પૈયા જાઈસી ॥૧૫॥

તે પ્રભુના દરબારમાં ઈજાજત થી જાય છે ॥૧૫॥

સલોક મઃ ૧ ॥

શ્લોક મહેલ ૧॥

ગુરુ બિરાહમન કુરુ કરુ લાવહુ ગોષરિ તરનુ ન જાઈ ॥

હે ભાઈ! ગાય અને બ્રાહ્મણને પાર લગાડવા માટે તું મહેસૂલ વસૂલ કરે છે પછી તું એવું નથી વિચારતો કે ગાય અને બ્રાહ્મણ પોતે નદી પાર નથી કરી શકતા તે ગાયના ગોબર નો પોતું કરીને સંસાર સમુદ્ર થી પાર નથી થવાતું

પેઝી ટિકા ટૈ જપમાલી ધાનુ મલેહાં ખાઈ ॥

ધોતિયું પહેરીને તિલક લગાડીને અને માળા ફેરવીને પણ મ્હેચ્છ વસ્તુ ખાય છે કારણકે તું તે લોકોના પૈસા લે છે જેમ મ્હેચ્છ છે

ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ ॥

ਅੰਦਰ ਯੇਸੀਨੇ ਛਤੀਮੋਥੀ ਅਨੇ ਤੁਰਕੀ ਓਠੀ ਸੰਤਾਈਨੇਪ੍ਰਯਾ ਕਰੇ ਏ ਘੁਲਾਰ ਮੁਸਵਮਾਨੀਨੇ ਘੁਲਾਵਾ
ਮਾਟੇ ਕੁਰਾਨ ਵਾਂਧੇ ਏ

ਛੇਡੀਲੇ ਪਾਖੰਡਾ ॥

ਆ ਪਾਖੰਡਨੇ ਓਡੀ ਏ

ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ ਤਰੰਦਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਾ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੀਸ਼ਾ ਤੋ ਜ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰਨੇ ਪਾਰ ਕਰੀ ਸ਼ਕੀਸ਼ਾ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਏਕ ੧॥

ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥

ਕਾਯ ਅਨੇ ਮੁਸਵਮਾਨ ਛਾਤੀਮੋ ਏ ਤੋ ਰਿਸ਼ਤਘੋਰ, ਪਥਾ ਨਮਾਜ ਵਾਂਧੇ ਏ

ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਰਾ ॥

ਆ ਛਾਤੀਮੋ ਨੀ ਸਾਮੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਤੇ ਘਤ੍ਰੀ ਏ ਜੇ ਓਰੋ ਧਵਾਵੇ ਏ, ਗਰੀਘੋ ਉਪਰ ਜੁਲਮ ਕਰੇ ਏ ਪਥਾ
ਤੇਨਾ ਗਯਾਮਾਂ ਜਨੋਏ ਏ

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਵਾ ਜਾਕਿਮ ਕੁਤ੍ਰਿਯੋਨਾ ਘਰਮਾਂ ਜਏਨੇ ਸਾਂਘ ਵਗਾਏ ਏ

ਉਨ੍ਹਰਾ ਭਿ ਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦ ॥

ਤ੍ਵਾਰੇ ਤੋ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਨੇ ਪਥਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥੀਨਾ ਸਵਾਏ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਥਾ ਜੁਲਮ ਨੀ
ਕਮਾਥੀ ਨੀ ਕਮਾਥੀ ਘਾਏ ਏ

ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਆ ਕੋਕੀਨੀ ਆ ਘੋਟ੍ਰੀ ਪ੍ਰੰਯ ਏ ਅਨੇ ਘੋਟ੍ਰੀ ਤੇਮਨੋ ਵੇਪਾਰ ਏ

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥

ਘੋਟ੍ਰੀ ਘੋਲੀ ਘੋਲੀਨੇ ਜ ਤੇ ਰੋਯ ਕਮਾਏ ਏ

ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ ਦੂਰਿ ॥

ਓਵੇ ਸਰਮ ਅਨੇ ਧਰਮ ਨੀ ਸਥਾ ਉਠੀ ਗਏ ਏ ਆ ਕੋਕੀਨੇ ਸਰਮਾਵਾਨੋ ਪਥਾ ਘੁਲਾਵ ਨਥੀ ਅਨੇ ਨਾ
ਤੋ ਧਰਮਨੂੰ ਕਾਮ ਕਰੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਘੁਲੀ ਜਾਘਾਏ ਜੂਠ ਪ੍ਰਧਾਨ ਥਏ ਗਯੁ ਏ

મથૈ ટિકા ઝેઝિ ધેઝી કખાઈ ॥

આ ક્ષત્રિય માથા ઉપર તિલક લગાડે છે કમર ઉપર ગેરુ રંગ ની દુપટ્ટો બાંધે છે

હથિ હુરી જગત કાસાઈ ॥

હાથમાં છરી પકડેલી છે અને મોકો મળતાં જ દરેક જીવ ઉપર જુલમ કરે છે

નીલ વસત્રુ પહિરિ હેવરિ પરવાનુ ॥

વાદળી રંગના કપડાં પહેરે છે ત્યારે જ ને તેમની પાસે જવાની આજ્ઞા મળે છે

મલેહ ધાનુ લે પુજરિ પુરાનુ ॥

જેને મલેચ્છ કહે છે અને તેમની પાસેથી જ કમાણી કરે છે અને પછી પુરાણ ને પૂજે છે તો પણ એવું સમજે છે કે અમે તો પુરાણોમાં જે કહ્યું છે એ પ્રમાણે વ્યવહાર કરીએ છીએ

અઢાધિઆ કા કુઠા સકરા ખાનુ ॥

આટલું જ બસ નથી ખોરાક પણ તેમનો બકરાનો છે જે કલમો પઢી ને હલાલ કરેલો છે જે મુસલમાન ના હાથે તૈયાર કરેલો છે

ચઉકે ઉપરિ કિસૈ ન જાનુ ॥

પણ કહે છે કે અમારા રસોડામાં કોઈ બીજો મનુષ્ય આવવો ન જોઈએ

દે કૈ ચઉકા કઢી કાર ॥

રસોઈ બનાવીને બધી તરફ એક લાઈન ખેંચી નાખે છે કે કોઈ અંદર ન આવવું જોઈએ

ઉપરિ આઈ સૈઠે કુઝિઆર ॥

આ રસોડામાં તે મનુષ્ય પોતેજ આવીને બેસે છે જે પોતે જુદો છે

મતુ ઢિટૈ વે મતુ ઢિટૈ ॥ ઇહુ અંનુ અસાઢા ઢિટૈ ॥

લોકોને કહે છે કે અમારા રસોડા ની પાસે નહીં આવતા ક્યાંક અમારું રસોડું અપવિત્ર ન થઈ જાય અને અમારું અન્ન ક્યાંક અપવિત્ર ન થઈ જાય

ઝનિ ઢિટૈ ફેઝ કરેનિ ॥

પણ તે લોકો પોતે અપવિત્ર શરીરથી ખરાબ કમો કરે છે

મનિ જુઠૈ ચુલી ઢરેનિ ॥

તેમનું જ મન અપવિત્ર હોય છે

કહુ નાનક સચુ ધિઆઈઐ ॥

નાનક કહે છે કે પ્રભુનું ધ્યાન કરવું જોઈએ

સુચિ હેવૈ ઝા સચુ પાઈઐ ॥૨॥

ત્યારે જ સ્વચ્છતા અને પવિત્રતા આવી શકે છે, જો સાચા પ્રભુ મળી જાય તો ॥૨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪ੍ਰਗਥਿਯੁੰ ੧੬॥

ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਰੇਕ ਜੀਵਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਧਿਆਨਮਾਂ ਰਾਖੇ ਏ ਅਨੇ ਦਰੇਕਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਨਜਰਮਾਂ ਰਾਖੀਨੇ ਕਾਮਮਾਂ
ਭਗਾਡੀ ਨੇ ਰਾਖੇ ਏ

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਜੀਵਨੇ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜਮਣਾਨਤਾ ਘੜੇ ਏ ਅਨੇ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇਨੇ ਕਾਮਮਾਂ ਭਗਾਡੇ ਏ

ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਮੋਟਾ ਥੀ ਮੋਟੀ ਏ ਸੌਥੀ ਮੋਟੀ ਏ ਤੇਨੀ ਰਥੇਥੀ ਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਪਥਾ ਅਨੰਤ ਏ ਆਟਥੀ ਅਨੰਤ
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਭੋਵਾ ਓਤਾਂ ਪਥਾ ਦਰੇਕ ਜੀਵਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਖੰਧਾਮਾਂ ਜੋਡੀਨੇ ਰਾਖੇ ਏ

ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥

ਭ੍ਰਮਾਰੇਕ ਦੁਨਿਆਨਾ ਘਾਟਸ਼ਾਭੀ ਉਪਰ ਗੁਸ਼ਸੀ ਨੀ ਨਜਰ ਕਰੀ ਏ ਤੀ ਤੇਮਨਾ ਯਾਡ ਜੰਘਾਡ ਨੇ ਕਾਪੀਨੇ
ਤੇਮਨੇ ਐਟਥਾ ਓਓਘਾਂ ਵਜਨਨਾ ਕਰੀ ਏ ਏ ਤੇ

ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥

ਤੇਮਨੇ ਮਾਂਗਵਾ ਥੀ ਪਥਾ ਭੀਖ ਨਥੀ ਮਯਤੀ ॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਏਥ ੧॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ ॥

ਜੀ ਕੀਓ ਠਗ ਪਰਾਧਾ ਘਰਮਾਂ ਠਗੀ ਕਰੇ ਅਨੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਪੋਤਾਨਾ ਪਿਤ੍ਰਾਓਨੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੀ ਏ ਅਨੇ
ਜੀ ਤੇ ਪਿਤ੍ਰਾਓਨੇ ਸਾਧੋਸਾਧ ਤੇਜੁੰ ਈਥੇਕੁੰ ਥਾਂ ਪਛੋਧੀ ਜਾਧ ਤੀ ਪਰਥੀਕ ਮਾਂ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਓਯਯਾਓ
ਜਾਧ ਏ

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥

ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨਾ ਪਿਤ੍ਰਾਓਨੇਪਥਾ ਧੋਰ ਘਨਾਵੀ ਏ ਏ ਕਾਰਥਾ ਤੇ ਤੇਮਨੀ ਪਾਸੇ ਧੋਰੀਨੀ
ਮਾਥ ਨੀਕਯੀ ਆਵੇ ਏ

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ ਏਹ ਕਰੇਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਐਵੀ ਨ੍ਯਾਧ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਆ ਧੋਰੀਨੀ ਮਾਥ ਪਛੋਧਾਡਵਾ ਵਾਯਾ ਦੁਕਾਥ ਨਾ ਭਾਥ ਕਾਪੀ ਨਾਥੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੇ ਮਿਲੈ ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਕੀਓਐ ਪਛੋਧਾਡੇਕੁੰ ਤਮਨੇ ਸੁੰ ਮਯਤੁੰ ਭਤੁੰ ਮਨੁਖਨੇ ਤੇ ਜ ਮਯਵਾਨੁੰ ਏ ਜੇ ਤੇਨੀ ਕਮਾਥੀ
ਏ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਭਾਥਥੀ ਤੇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਏ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਕ ੧॥

ਜਿਉ ਜੇਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ ਆਵੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਸ਼ੀਨੇ ਦਰ ਮਛਿਨੇ ਮਾਛਵਾਰੀ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਆ ਅਪਵਿਤਰਤਾ ਸਦਾਧ ਤੇਨੀ ਅੰਦਰਥੀ ਜ ਪੇਦਾ ਥਾਧ ਏ

ਜੂਠੇ ਜੂਠਾ ਮੁਖਿ ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਜੂਠਾ ਮਨੁਖਨਾ ਮੋਛਾਮਾਂ ਸਦਾਧ ਜੂਠ ਜ ਰਛੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇਥੀਕਰੀਨੇ ਤੇ ਸਦਾਧ ਦੁਃਖੀ ਰਛੇ ਏ

ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਪੋਇ ॥

ਐਵਾ ਮਨੁਖ ਸਵਯ ਐਵਾ ਮਨੁਖਨੇ ਸਵਯ ਕਛੇਵਾਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤਾ ਜੇ ਫੁਕਤ ਸ਼ਰੀਰਨੇ ਜ ਧੀਓਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਤਰਫਥੀ ਪਵਿਤਰ ਘਨੀਨੇ ਘੇਸੀ ਜਾਧ ਏ

ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇਵਯ ਤੇ ਜ ਮਨੁਖ ਸਵਯ ਅਨੇ ਸਾਧਾ ਏ ਜੇਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਸੇ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧੭॥

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜੇਨੀ ਪਾਸੇ ਕਾਠੀ ਸਭਿਤ ਸਦਾਧ ਛਵਾਥੀ ਪਝਾ ਤੇਜ ਗਤਿ ਵਾਯਾ ਧੀਡਾਂ ਤੈਧਾਰ ਏ ਜੇ ਪੋਤਾਨਾ ਭ੍ਰਮਨੇ ਤੇਟਥਾਧ ਰੰਗੋਥੀ ਸਜਾਵੇ ਏ

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰਿਆ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਕੋਠਾ ਅਨੇ ਮਠੇਕ ਮਛੀ ਘਧੋ ਜ ਪਧਾਰੋ ਪਾਥਰੀਨੇ ਅਛੰਕਾਰੀ ਥਏਨੇ ਘੋਠੇਵਾਂ ਏ

ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ ਹਾਰਿਆ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਮਨਮਾਨੀ ਅਨੇ ਰੰਗਰੇਵੀਓ ਮਾਝੇ ਏ ਪਝਾ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਨਥੀ ਓਯਾਯਤਾ ਤੇ ਪੋਤਾਨੋ ਮਾਨਵ ਜੰਮ ਛਾਰੀਨੇ ਘੇਸੀ ਜਾਧ ਏ

ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਗਰੀਘੋਨਾ ਉਪਰ ਛੁਕਮ ਧਵਾਵੀਨੇ ਪਦਾਰਥੋ ਘਾਧ ਏ ਮੋਯ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਠੇਕਨੇ ਜੋਓਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਮੋਤ ਨੇ ਭੁਭਾਵੀ ਏ ਏ

ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਤੇ ਧੁਵਾਨੀ ਮਾਂ ਠਗਾਓ ਗਧੇਵਾਂ ਧੁਵਾਨੀਨਾ ਨਸ਼ਾਮਾਂ ਮਸਤ ਥਧੇਵਾ ਮਨੁਖ ਗਫ਼ਵਤਮਾਂ ਜ ਏ ਤੇਮਨੇ ਘਘਰ ਨਥੀ ਪਡਤੀ ਤੇ ਝਧਾਰੇ ਤੇਮਨੇ ਵ੍ਰਛਾਵਸਥਾ ਆਵੀ ਨੇ ਦਘੋਧੀ ਵੇਸ਼ੇ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ਮਠੇਥ ੧॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਸੂਤਕ ਨੇ ਮਾਨੀ ਥੀਐ, ਮਾਨੀ ਥੀ ਤੇ ਸੂਤਕਨੋ ਭਰਮ ਰਾਖਵੀ ਜੋਏਐ ਤੋ ਐ ਪੜਾ ਧਾਏ ਰਾਖੀ
ਤੇ ਆਵੀ ਰੀਤਨਾ ਸੂਤਕ ਤੋ ਤੇਟਥਾਂਧ ਏ

ਗੋਰੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ ॥

ਸੁਭਾਏਥਾ ਈਥਾਂ ਮਾਂ ਅਨੇ ਸੂਝੀ ਥਾਝੀ ਮਾਂ ਪੜਾ ਝੀਝਾ ਭੀਧ ਏ ਤੇ ਪੜਾ ਪੇਛਾ ਥਾਧ ਏ ਨੇ ਮਰਤਾ
ਰਛੇ ਏ

ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਅਨਾਜਨਾ ਜੇਟਥਾ ਪੜਾ ਥਾਥਾ ਏ ਐਮਾਂਥੀ ਝੀਐ ਪੜਾ ਥਾਥਾਂ ਜ਼ੁਧਨ ਵਗਰਨਾ ਨਥੀ

ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਯੂਏ ਪਾਥੀ ਪੜਾ ਜ਼ੁਧ ਏ ਝਾਰਥਾ ਤੇ ਤੇਨਾਥੀ ਏਰੇਝ ਜ਼ੁਧ ਥਯੋਭਯੋ ਰਛੇ ਏ ਸੂਤਕ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਰਾਖੀ
ਥਾਝੀਐ?

ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ ॥

ਝਾਰਥਾ ਤੇ ਤੇਨਾਥੀ ਏਰੇਝ ਜ਼ੁਧ ਥਯੋਭਯੋ ਰਛੇ ਏ ਸੂਤਕ ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਰਾਖੀ ਥਾਝੀਐ?

ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆਵੀ ਰੀਤੇ ਭਰਮਾਂ ਪੜਵਾਨੇ ਥੀਧੇ ਸੂਤਕ ਮਨਥੀ ਨਥੀ ਉਤਰਤੁੰ ਤੇਨੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾਂ ਜ਼ਾਨਥੀ ਜ
ਥੀਏਨੇ ਉਤਾਰੀ ਥਾਝਾਧ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਠੇਥ ੧॥

ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੁੜੁ ॥

ਮਨਨੁ ਸੂਤਕ ਥੀਐ ਏ ਜ਼ੁਭਨੁ ਸੂਤਕ ਯੋਏ ਯੋਥਵੁੰ ਏ

ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ ॥

ਆਂਯੋ ਨੇ ਪਰਾਧੁੰ ਧਨ ਅਨੇ ਪਰਾਏ ਸ਼੍ਰੀਯੋਨਾਂ ਰੂਪ ਨੇ ਜੀਵਾਨੁੰ ਸੂਤਕ ਏ

ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਤੇ ਮਨੁਥ ਨੇ ਝਾਨਨੁੰ ਪੜਾ ਸੂਤਕ ਏ ਤੇ ਜੇ ਝਾਨਥੀ ਯੋਝਿਝਰ ਥਏਨੇ ਯੀਝਾ ਨੀ ਨਿਛਾ ਸਾਂਭਯੋ ਏ

ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਐਵਾ ਮਨੁਥ ਜੀਵਾਮਾਂ ਭਵੇ ਛੰਸੋ ਜੇਵਾਂ ਸੁੰਏਰ ਭੀਧ ਤੋ ਪੜਾ ਤੇ ਯੰਥਾਏਥਾ ਨਰਝਮਾਂ
ਜਾਧ ਏ ॥੨॥

મઃ ૧ ॥

મહેલ ૧૧॥

સહે સુતકુ ભરમુ હૈ દુજૈ લગૈ જાદિ ॥

સુતક તો નયો ભ્રમ છે તે સુતક રૂપી ભ્રમ માયા માં ફસાયેલા મનુષ્યોને આવીને યોટી જાય છે

જંમનુ મરના હુકમુ હૈ ઢાઠૈ આઠૈ જાદિ ॥

આમ તો જીવોનું પેદા થવું અને મરવું પ્રભુનો જ હુકમ છે પ્રભુની મરજી માં જીવ પેદા થાય છે અને મરે છે

ખાના પીના પવિત્રુ હૈ દિતેનુ રિજકુ સંબારિ ॥

પદાર્થોનું ખાવાનું પીવાનું પણ પવિત્ર છે બરાબ નથી કારણ કે પ્રભુએ સ્વયં ભેગું કરીને જીવોને માટે આપેલું છે

નાનક જિનૂહી ગુરમુખિ બુઝિઆ તિનૂહા સુતકુ નાહિ ॥૩॥

હે નાનક! જેને ગુરુચરણમાં રહીને આ વાત સમજાઈ ગઈ તેમને સૂતક નથી લાગતું ॥૩॥

પઉઝી ॥

પગથિયું ૧૮॥

સતિગુરુ વડા કરિ સાલાહીઐ જિસુ વિચિ વડીઆ વડિઆਈઆ ॥

સદગુરુ ના ગુણ ગાવા જોઈએ અને કહેવું જોઈએ કે ગુરુ બૂબ જ મોટા છે કારણ કે ગુરુ માં બૂબ મોટા મોટા ગુણ છે

સહિ મેલે તા નદરી આਈઆ ॥

જે મનુષ્ય ને પ્રભુ પતિને ગુરુનો મેળાપ કરાવ્યો છે તેમને એમનાં ગુણ આંખો થી દેખાય છે

જા તિસુ ઢાઠા તા મનિ વસાਈઆ ॥

અને જો પ્રભુ ઇચ્છે તો તેમના મનમાં પણ ગુણ વસી જાય છે

કરિ હુકમુ મસતકિ રહુ ધરિ વિચરુ મારિ કઢીઆ બુરિઆਈઆ ॥

પ્રભુ પોતાના હુકમ પ્રમાણે તે મનુષ્યોનાં માથા ઉપર હાથ રાખી ને તેમના મનમાં થી બુરાઈઓને બહાર કાઢી નાખે છે

સહિ તુઠૈ નઉ નિધિ પાਈઆ ॥૧૮॥

જો પ્રભુ પતિ પ્રસન્ન થઈ જાય તો સમજો કે બધાં જ પદાર્થો મળી ગયા ॥૧૮॥

સલેકુ મઃ ૧

શ્લોક મહેલ ૧૧॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਸੌਖੀ ਪਛੇਲਾ ਆਖਿਯਾ ਨਾਏ ਧੋਇਨੇ ਸਵਝ ਥਏਨੇ ਸਵਝ ਰਸੋਡਾਮਾਂ ਆਵੀਨੇ ਯੇਸੇ ਏ

ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ ॥

ਤੇਨੀ ਸਾਮੇ ਧਯਮਾਨ ਭੋਜਨ ਕਏ ਆਵੀਨੇ ਰਾਯੇ ਏ ਜੇਨੇ ਛੇਤੀ ਸੁਖੀ ਤੀਏ ਅਝੁ ਪਯਾ ਨਥੀ

ਸੁਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ ॥

ਆਖਿਯਾ ਸਵਝ ਥਏਨੇ ਤੇ ਸਵਝ ਭੋਜਨ ਯਾਧ ਏ ਅਨੇ ਯਾਏਨੇ ਸ਼ੋਕ ਘੋਲਵਾ ਮੰਡੀ ਪਤੇ ਏ

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ ਲਗਾ ਦੇਖੁ ॥

ਪਯਾ ਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਨੇ ਗੰਢੀ ਜਾਯਾਏ ਏਟਥੇ ਤੇ ਪੇਟਮਾਂ ਨਾਯੇ ਏ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨੇ ਗੰਢੀ ਜਾਯਾ ਝੇਡਵਾਨੀ ਏਥੇ ਤੀਨਾ ਉਪਰ ਆਯੀ?

ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ ॥

ਅਯ, ਪਾਣੀ, ਅਯਿ ਅਨੇ ਮੀਠੁ ਆ ਧਾਰੇਧ ਦੇਵਤਾ ਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥ ਏ ਪਾਂਧਮੁ ਧੀ ਪਯਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏ ਜੇ ਆ ਧਾਰੇਧਮਾਂ ਨਾਯਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਆ ਪਾਂਧੇਧ ਮਯੀਨੇ ਯੂਯ ਜ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਤੈਧਾਰ ਥਾਧ ਏ

ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ ॥

ਪਯਾ ਦੇਵਤਾਯੋਨਾਂ ਆ ਸ਼ਰੀਰੇ ਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨੀ ਪਾਪੀ ਮਨੁਖ ਨੀ ਸਾਥੇ ਸੰਗਤ ਥਾਧ ਏ

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ ਖਾਹਿ ॥

ਜੇ ਮੋਢਾ ਥੀ ਮਨੁਖ ਨਾਮਨੁ ਸਮਰਯਾ ਨਥੀ ਕਰਤੀ ਅਨੇ ਨਾਮ ਸਮਰਯਾ ਵਗਰ ਸਵਾਦਿਏ ਪਦਾਰਥ ਯਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ ॥੧॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਆ ਰੀਤੇ ਸਮਯੋ ਕੇਹੁ ਜੀਏਏ ਤੇ ਤੇਨੇ ਪਯਾ ਧਿਝਾਰ ਜ ਮਯੇ ਏ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਏਕ ੧॥

ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਥੀ ਜਨਮ ਕੇ ਏ ਸ਼੍ਰੀਨਾ ਪੇਟਮਾਂ ਜ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੁ ਸ਼ਰੀਰ ਯਨੇ ਏ ਸ਼੍ਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਜ ਉਤਪਤਿ ਨੀ ਰਸਤੀ ਮਯੇ ਏ

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੇਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਕੀਤੀ ਸਾਥੇ ਸੰਘਥ ਘਾਂਧਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਏ ਅਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਨੀ ਘਨਾਵਟ ਨਾ ਰਸਤੇ ਧਾਕੇ ਏ.

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਰੀ ਜਾਧ ਤੀ ਘੀਯੋ ਸ਼੍ਰੀਨੀ ਤਕਾਸ਼ ਕਰੇ ਏ ਸ਼੍ਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਸੰਘਥੀ ਆਯੋ ਯਨੇ ਏ

ਸੇ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਜਾਤਿ ਥੀ ਰਾਜਾ ਪਾਏ ਪੇਦਾ ਥਾਏ ਏ ਤੇਨੇ ਗੰਢੀ ਝਟੇਵੀ ਠੀਕ ਨਥੀ

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀਥੀ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਪੇਦਾ ਥਾਏ ਏ ਜਗਤਮਾਂ ਕੀਓਪਾਏ ਜ਼ੁਵ ਸ੍ਰੀ ਵਗਰ ਪੇਦਾ ਥਏ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੇ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਵਯ ਏਕ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਏ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਥੀ ਪੇਦਾ ਨਥੀ ਥਯੋ

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਤੇ ਪਈ ਸ੍ਰੀ ਭੀਧ ਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀਓ ਪਾਏ ਭੀਧ ਪੋਤਾਨਾ ਮੋਛਾਥੀ ਸਦਾਧ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਗੁਯਾਗਾਨ
ਗਾਧ ਏ ਤੇਨਾ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਭਾਯੀਨੂੰ ਮਥਿਓ ਏ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਬਾਰਮਾਂ ਸੁੰਦਰ ਥਾਏ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੧੮॥

ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਆਪਣਾ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ ॥

ਜਗਤਨਾ ਦਰੇਕ ਜ਼ੁਵਨੇ ਮਮਤਾ ਥਾਏਵੀ ਏ ਜੇਨੇ ਮਮਤਾ ਨਥੀ ਤੇਵਾ ਥੀਕੀ ਨੇ ਵੀਧੀ ਨੇ ਅਥਗ
ਕਰੀਨੇ ਦੇਖਾਡੀ ਧੀ

ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ॥

ਕੀਓ ਵਿਰਥਾ ਜੇ ਏ ਜੇਨੇ ਮਮਤਾ ਨਥੀ ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਥਾ ਕਮੀਨਾ ਵੇਖ ਪੋਤੇਯ ਭਰਵਾ ਪਤੇ ਏ

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ ॥

ਯਾਰੇ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਸਦਾਧ ਰਹੇਵਾਨੂੰ ਜੇ ਨਥੀ ਤੀ ਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਅਛੰਕਾਰਮਾਂ ਘਪੀ ਜਾਧ ਏ?

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ ਲੁਝੀਐ ॥੧੯॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਂਧੀਨੇ ਸਮਝੋ ਵੇ ਤੇ ਕੀਓਨੇ ਪਾਏ ਘੁਰਾ ਨੇ ਝਟੇਵਾ ਜੀਓਯੇ ਅਨੇ ਮੂਰਖ ਸਾਥੇ ਮਾਥਾਕੂਟ ਮਾਂ
ਨੇ ਪੜਵੂੰ ਜੀਓਯੇ ॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਛੇਥ ੧॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ ਫਿਕਾ ਹੋਇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਮਨੁਖ ਅਸਥਿਧ ਵਧਨ ਘੋਵੇ ਏ ਘੋਵਤੀ ਰਹੇ ਏ ਤੀ ਤੇਨੂੰ ਤਨ ਅਨੇ ਮਨ ਘੰਨੇ
ਅਸਥਿਧ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਭਾਵਸ਼ੂਨਧ ਥਏ ਜਾਧ ਏ ਮਨੁਖਨੀ ਅੰਦਰ ਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਘਤਮ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਫਿਕੇ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ ॥

ਅਸਲ੍ਯ ਘੋਰਵਾਵਾਯਾ ਥੀਓਮਾਂ ਅਸਲ੍ਯ ਜ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥਓ ਜਾਯ ਓ ਅਨੇ ਤੇ ਥੀਓ ਪਯਾ ਤੇਨੇ
ਅਸਲ੍ਯ ਵਧਨੀਥੀ ਜ ਸਦਾਯ ਧਾਏ ਕਰੇ ਓ

ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਬੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ ॥

ਤੇਨੇ ਅਸਲ੍ਯ ਥੀਓ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਵੰਧਿਤ ਓ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਦਰਘਾਰਮਾਂ ਰਖ ਥਓ ਜਾਯ ਓ

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਤੇਮਨੇ ਥੀਓ ਧਿਕਾਰੇ ਓ ਅਨੇ ਥੁ ਤੁੰ ਕਰੇ ਓ ਜੋਏਐ ਪ੍ਰੇਮਥੀ ਵੰਧਿਤੀ ਨੇ ਜੋਡਾ ਨੀ ਘਾਰ ਪਡੇ ਓ
ਤੇਨੀ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਘੋਰਜਲਤੀ ਜ ਥਾਯ ਓ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥

ਮਛੇਯ ੧॥

ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖ ਮਨਥੀ ਤੀ ਘੋਟੁ ਓ ਪਯਾ ਘਛਾਰਥੀ ਘੋਟੁ ਓ ਜਲਤ ਘਨਾਵੀਨੇ ਘੋਠੋ ਓ ਅਨੇ ਜਗਤਮਾਂ
ਫੇਘਾਡੀ ਕਰੀਨੇ ਰਾਘੇ ਓ

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ ਮੈਲੁ ॥

ਤੇ ਘਥੇ ਅਡਸਠ ਤੀਰਥਾਂ ਪਰ ਜਓਨੇ ਸਨਾਨ ਕਰੇ ਤੇਮਨਾ ਮਨਮਾਂ ਥੀ ਕਪਟਨੀ ਮੇਯ ਨਥੀ ਉਤਰਤੀ

ਜਿਨ੍ਹਹੁ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਗੁਦੜੁ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜੇ ਮਨੁਖਨੀ ਅੰਦਰ ਕੀਮਯਤਾ ਅਨੇ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਪੁਟ ਓ ਪਯਾ ਘਾਛਰ ਅਸਵਯਯ ਗੋਏਡੀ ਓ ਜਗਤਮਾਂ
ਤੇ ਮਨੁਖ ਨੇਕ ਓ

ਤਿਨ੍ਹਹੁ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨ੍ਹਹੇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਤੇਮਨੀ ਓਸ਼ਰਨੀ ਸਾਥੇ ਸਨੇਛ ਥਾਗੇਥੀ ਓ ਅਨੇ ਤੇ ਓਸ਼ਰਨਾ ਦੁਸ਼ਨਿ ਕਰਵਾਨਾਂ ਵਿਧਾਰੀ ਮਾਂ ਜ ਸਦਾਯ
ਰਛੇ ਓ

ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੇਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਤੇ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਰੰਗਾਧੇਥਾ ਕੁਧਾਰੇਕ ਛੇਥੇ ਓ ਅਨੇ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਜ ਕੁਧਾਰੇਕ ਰਤੇ ਓ ਅਨੇ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ
ਜ ਕੁਧਾਰੇਕ ਧੂਪ ਪਯਾ ਥਓ ਜਾਯ ਓ ਪ੍ਰੇਮਮਾਂ ਜ ਮਸਤ ਰਛੇ ਓ

ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ ॥

ਤੇਮਨੀ ਉਪਰ ਸਾਧਾ ਪ੍ਰਭੂ ਵਗਰ ਕੀਓ ਘੀਜਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਥੀ ਰਛੇਤੀ

ਦਰਿ ਵਾਟ ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ ਖਾਹਿ ॥

ਜਿੰਦਗੀ ਰੂਪੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਡੇਥਾ ਤੇ ਮਨੁਖ ਓਸ਼ਰਨਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਮਰੂਪੀ ਘੋਰਾਕ ਮਾਂਗੇ ਓ ਜਧਾਰੇ
ਓਸ਼ਰ ਦੇ ਓ ਧਾਰੇ ਘਾਧ ਓ

ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ ਹਮਾ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਮੇਲੁ ॥

ਪ੍ਰભੂ ਪੋਤੇ ਜ ਫੇਸ਼ਵੀ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਏ ਅਨੇ ਪੋਤੇ ਜ ਵੇਖ ਵਖਵਾਵਾਯਾ ਏ ਘਬਾਂ ਜ ਸਾਰਾ ਅਨੇ
ਘਰਾਘ ਭੁਵੀ ਨੋ ਮੇਯੋ ਤੇਮਨਾ ਫਰਘਾਰਮਾਂ ਜ ਥਾਧ ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਘਬਾਧਨਾ ਕਰੇਵਾ ਕਮੋਂ ਨੋ ਫਿਸਾਘ
ਮਾਂਗੇ ਏ

ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਮਨੀ ਅਂਦਰ ਆ ਵਾਤ ਫ੍ਰਫ ਥਏ ਗਏ ਏ ਤੇ ਤੇਮਨਾ ਘਰਾਘ ਸੰਸਕਾਰੋ ਅਂਦਰਥੀ
ਕਾਫਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਮਯੋ ਦੁ:ਖਰੂਪ ਕੀਯੁਮਾਂ ਨਾਯੀਨੇ ਪੀਵੇ ਏ ਮਨੁਖੀਨੇ ਤੇਵ ਨੀ ਯੇਮ ਪੀਵੇ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪ੍ਰਗਥਿਯੁੰ ੨੦॥

ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਆ ਸੁਏ ਰਥੀ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਏਮਾਂ ਭੁਵ ਨਾਘਯੋ ਏ

ਦੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀਐ ॥

ਸਾਰਾ ਅਨੇ ਘਰਾਘ ਭੁਵੀ ਨੇ ਪੇਫਾ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤੇ ਪੇਫਾ ਕਰੇਵਾ ਨੀ ਤੁੰ ਘ੍ਰੂਘ ਜ ਸੰਭਾਯ ਰਾਘੀ ਰਘੋ ਏ

ਜੇ ਆਇਆ ਸੇ ਚਲਸੀ ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥

ਏ ਲਾਏ! ਜੇ ਪ੍ਰਭੂਏ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਅਨੇ ਮਨ ਪਾਯ ਆਘਾ ਏ ਤੇ ਮਾਫਿਕਨੇ ਮਨਮਾਂਥੀ ਕਧਾਰੇਧ ਲੂਥਵਾ
ਨ ਜੋਏਏ

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਯਥਾਂ ਸੁਥੀ ਆ ਸ਼ਰੀਰ ਅਨੇ ਪ੍ਰਾਯ ਆਪਯਾਨੇ ਮਯੇਵਾ ਏ ਥਯਾਂ ਸੁਥੀ ਉਧਮ ਕਰੀਨੇ ਪੋਤਾਨਾ ਕਾਧੋ
ਪੋਤੇ ਜ ਕਰਵਾ ਜੋਏਏ

ਆਪਣ ਹਥੀ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰੀਐ ॥੨੦॥

ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਫਰਿਸ਼ਮਰਯਾ ਨੀ ਸਾਥੇ ਸਫ਼ਯ ਕਰਵੁੰ ਜੋਏਏ ॥੨੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਏਥ ੨॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਕੀਏ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭੁਵ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਵਾਧ ਨਾ ਕੀਏ ਘੀਯਾਨੇ ਧਿਤਮਾਂ ਜੋਡੀ ਵੇ ਤੋ ਤੇਨੋ ਏਫ਼ਕ ਨੇ
ਸਾਧੋ ਏਫ਼ਕ ਨ ਕਏਵਾਮਾਂ ਆਵੇ?

ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਸਾਧੋ ਆਸ਼ਿਕ ਤੋ ਜ ਕਏਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਜੋ ਫਰ ਫ਼ਾਯਾ ਤੇ ਪੋਤਾਨਾ
ਪ੍ਰਿਧਤਮਨੀ ਧਾਫਮਾਂ ਫ਼੍ਰਯੇਵੋ ਰਏ

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ ਕਰਿ ਮੰਨੈ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥

ਪੋਤਾਨਾ ਘਾਰਾ ਏ ਕਰੇਥਾ ਕੋਈ ਸਾਰਾ ਕਾਮਨੇ ਜੋਏਨੇ ਕਛੇ ਤੇ ਆ ਸਾਰੇ ਕਾਮ ਏ ਪਛਾ ਘਰਾਘ ਕਾਮ
ਨੇ ਜੋਏਨੇ ਕਛੇ ਤੇ ਆ ਘਰਾਘ ਕਾਰਯ ਏ

ਆਸਕੁ ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ ॥੧॥

ਪੋਤਾਨੀ ਟਰਫ਼ਥੀ ਆਵੇਥ ਸੁਘਨੇ ਛਸੀਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਪਛਾ ਫੁਝ ਨੇ ਜੋਏਨੇ ਗਭਰਾਏ ਜਾਯ ਤੇ
ਮਨੁਖ ਪਛਾ ਸਾਧੋ ਆਸ਼ਿਕ ਕਛੇਵਾਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤੀ ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਤੇ ਤੇਨੋ ਫ਼ਕਤ ਪੋਤਾਨਾ ਭਾਗਯ ਮਾਂ
ਥਯਾਏਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਜ ਸਵੀਕਾਰੇ ਏ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਛੇਥ ੨॥

ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਥਿਕ ਨਾ ਫੁਕਮਨੀ ਸਾਮੇ ਕਯਾਰੇਕ ਤੋ ਮਾਥੁੰ ਨਮਾਵੇ ਏ ਅਨੇ ਕਯਾਰੇਕ ਤੇਨੀ
ਉਪਰ ਏਤਰਾਜ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਮਾਥਿਕਨੀ ਮੰਜੂਰੀਨੀ ਰਾਛ ਉਪਰ ਯਾਥਵਾ ਥੀ ਘਿਥਕੁਥ ਵੰਧਿਤ ਰਛੀ ਜਾਯ
ਏ

ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ ॥੨॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਏਵਾ ਮਨੁਖ ਨੁੰ ਮਾਥੁੰ ਨਮਾਵਵੁੰ ਅਨੇ ਏਤਰਾਜ ਕਰਵੋ ਘੰਨੇ ਜੁਛਾ ਏ ਤੇਨੀ ਆ ਘੰਨੇ
ਮਾਂਥੀ ਕੋਈਪਛਾ ਵਾਤ ਮਾਥਿਕ ਨਾ ਫਰਘਾਰਮਾਂ ਮੰਜੂਰ ਨਥੀ ਥਤੀ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੨੧॥

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮੁਹਾਲੀਐ ॥

ਯੇ ਮਾਥਿਕ ਨੁੰ ਸਮਰਯਾ ਕਰੀਨੇ ਸੁਘ ਮਯੇ ਏ ਤੇ ਮਾਥਿਕਨੇ ਸਦਾ ਯਾਫ ਰਾਘਵਾ ਜੋਏਏ

ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥

ਯਾਰੇ ਮਨੁਖ ਏ ਪੋਤਾਨਾ ਕਰੇਥਾ ਕਾਰਯੋ ਨੁੰ ਫ਼ਯ ਪੋਤੇ ਜ ਭੋਗਵਵਾਨੁੰ ਏ ਤੋ ਪਛੀ ਕੋਈ ਘੁਰੀ
ਕਮਾਏ ਨ ਕਰਵੀ ਜੋਏਏ ਯੇਨੁੰ ਫ਼ਯ ਭੋਗਵਵੁੰ ਪਤੇ ਘੁਰੇ ਕਾਮ ਭੂਥਥੀ ਪਛਾ ਨ ਕਰਵੁੰ ਜੋਏਏ

ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥

ਉਂਡੋ ਵਿਘਾਰ ਕਰਵਾਵਾਯੀ ਨਜਰ ਕਰੀ ਨੇ ਜੋਏ ਘੋ ਤੇ ਆਵਾ ਘਰਾ ਕਾਮ ਨੁੰ ਫ਼ਯ ਯੁੰ ਨੀਕਯਏ

ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥

ਕੋਈ ਏਵੋ ਉਧਮ ਜ ਕਰਵੋ ਜੋਏਏ ਯੇਨਾਥੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਤਿਨੀ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਟੂਟੇ

ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਮਾਨਵ ਜਨਮ ਮੇਯਵੀਨੇ ਕੋਈ ਨਛਾ ਵਾਯੀ ਮਛੇਨਤ ਜ ਕਰਵੀ ਜੋਏਏ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਛੇਥ ੨॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਨੋਕਰ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਕਿਭੀ ਨੋਕਰੀ ਪਛਾ ਕਰੇ ਅਨੇ ਸਾਥੇ ਸਾਥੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਕਿਭੀ ਸਾਮੇ ਅਕੁਤ ਪਛਾ ਫੇਘਾਡੇ

ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ ॥

ਤੀ ਐਵੁੰ ਕਾਮ ਕਰੀਨੇ ਮਾਕਿਭੀ ਨੀ ਸਾਮੇ ਨ ਕਰੇ ਧਾਰੇ ਐ ਨੋਕਰ ਮਾਕਿਭੀ ਪਾਸੇਥੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥

ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨੀ ਅਛੰਕਾਰ ਮਿਟਾਵੀਨੇ ਮਾਕਿਭੀ ਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਧਾਰੇ ਜ ਤੇਨੇ ਮਾਕਿਭੀ ਨਾ ਫਰਘਾਰਮਾਂ ਆਫਰ ਮਯੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥

ਭੇ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨਾ ਤੇ ਮਾਕਿਭੀਨੇ ਮਯੇ ਏ ਜੇਨੀ ਸੇਵਾ ਮਾਟੇ ਥਾਗੇਥੀ ਏ ਅਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਅਛੰਕਾਰ ਗੁਮਾਵੀਨੇ ਸੇਵਾਮਾਂ ਥਾਗੇਥੀ ਮਨੁਖ ਮਾਕਿਭੀ ਨਾ ਫਰਘਾਰਮਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਥਾਧ ਏ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਛੇਥ ੨॥

ਜੇ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥

ਜੇ ਕੁੰਭ ਪਛਾ ਮਨੁਖਨਾ ਫਿਕਮਾਂ ਭੀਧ ਏ ਤੇ ਜ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾਧ ਏ ਜੇਵੀ ਮਨੁਖ ਨੀ ਨਿਧਤ ਏ ਤੇਵੁੰ ਜ ਤੇਨੁੰ ਫੁਲ ਪਛਾ ਏ

ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਜੇ ਅੰਫਰਨੀ ਨਿਧਤ ਕੁੰਭ ਘੀਞ ਭੀਧ ਤੀ ਤੇਨੁੰ ਫੁਲ ਭੀਧੁੰ ਜ ਭੀਧ ਏ ਆ ਤੇਵੁੰ ਆਸ਼ਚਰਧ ਏ ਤੇ ਮਨੁਖ ਵਾਧਭੀ ਤੀ ਯੇਰ ਨੀ ਕਰੇ ਏ ਪਛਾ ਤੇਨਾ ਫੁਲ ਸਵਰੂਪ ਮਾਂ ਅਮ੍ਰਤ ਮਾਂਗੇ ਏ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਛੇਥ ੨॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥

ਕੋਈ ਪਛਾ ਮਨੁਖ ਪਾਰਘੀਨੇ ਜੋਏ ਥੇ ਕੋਈ ਅਯਾਧ ਸਾਥੇਨੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਐਵੀ ਜ ਭੀਧ ਏ

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੇ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥

ਜੇਵੀ ਤੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੀ ਸਮਯ ਭੀਧ ਏ ਆਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਤੇ ਮੂਰ੍ਧ ਮਨ ਨੀ ਸਾਥੇ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਘਾਂਧੀ ਨੇ ਯਧਾਰੇਧ ਕੋਈ ਥਾਧ ਨਥੀ ਧਤੀ ਆ ਮਨ ਪੋਤਾਨੀ ਸਮਯ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਾਰੀਨੇ ਸਾਥੇ ਥਏਨੇ ਫੁਰੇ ਏ

ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥

કોઈ એક વાસણમાં કોઈ બીજી વસ્તુ ત્યારે જ નાખી શકાય છે જ્યારે તેપહેલી પડેલી વસ્તુ બહાર કાઢી લેવામાં આવે

ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

તો આવી જ રીતે આ મનને પ્રભુ ની તરફ જોડવા માટે જરૂરી છે પહેલાં નો સ્વભાવ બદલવામાં આવે પ્રભુ પતિને હુકમ કરેલો કામચાલ નથી થઈ શકતો તેની સામે તો વિનમ્રતા જ કામ આપે છે

ਕੂੜਿ ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

હે નાનક! ધોખાનું કામ કરવાથી જ લોકો મળે છે જેટલી વાર મનુષ્ય દુનિયાના ધંધામાંલાગેલો રહે છે તેટલીવાર ચિંતામાં જ ફસાયેલો રહે છે મન પ્રભુ ની મહિમા કરીને જ સ્થિર થઈ શકે છે સાચું કહીએ તો તે પ્રસન્નતા પામે છે ॥૩॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

મહેલ ૨॥

ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥

અજાણ્યા લોકોની સાથે મિત્રતા અને પોતાના મોટાઓની સાથે પ્રેમ

ਪਾਣੀ ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

એ એવું જ છે જે પાણીમાં ખોલકીર અને આ લકીર ના કોઈ નિશાન રહેતા જ નથી ॥૪॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

મહેલ ૨॥

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ ॥

જો કોઈ વ્યક્તિ કોઈ કામથી અજાણ્યા હોય અને તે કોઈ કામ કરે તે કામ તે સારું નહીં કરી શકે

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਵੇਰਾਸਿ ॥੫॥

જો કોઈ એકાદ કામ તે સરખું પણ કરી લે તો બીજું કામ ખરાબ કરી નાખશે ॥૫॥

ਪਉੜੀ ॥

પગથિયું ૨૨॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ ॥

જો નોકર પોતાના માલિકની મરજી ના હિસાબે ચાલે તો સમજવું કે તે માલિકની નોકરી કરી રહ્યો છે

ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ ਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ ॥

ਐਕ ਤੀ ਤੇਨੇ ਘ੍ਰਯੁ ਜ ਈਯਾਤ ਮਯੇ ਓ ਘ੍ਰਿਯੁੰ ਤੇ ਪਗਾਰ ਪਯੁ ਮਾਭਿਕ ਪਾਸੇਥੀ ਘ੍ਰਮਯੋ ਵੇ ਓ

ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ ॥

ਪਯੁ ਜੇ ਸੇਵਕ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਭਿਕਨੀ ਘ੍ਰਾਘ੍ਰੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਮਨਮਾਂ ਫ਼ਰਮਿੰਘ੍ਰੀ ਰਾਘ੍ਰੇ ਓ

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਪੋਤਾਨੀ ਪਭੇਥੋ ਪਗਾਰ ਪਯੁ ਗੁਮਾਵੀ ਘ੍ਰੇਸੇ ਓ ਅਨੇ ਮਾਭਿਕ ਤੇਨੇ ਗਾਯੋ ਆਪੇ ਓ

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਜੇ ਮਾਭਿਕਨੁ ਫ਼ੀਘ੍ਰੇਘ੍ਰੁ ਘ੍ਰਾਯ ਓ ਤੇਨੀ ਪ੍ਰਫ਼ਾਂਸਾ ਕਰਵੀ ਜੋਓਐ

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਮਾਭਿਕ ਉਪਰ ਫ਼ੁਕਮ ਨ ਕਰੀ ਫ਼ਾਕਾਯ ਤੇਨੀ ਆਗਯ ਅਰਯੁ ਜ ਕਰਵੀ ਜੋਓਐ ॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨

ਸ਼੍ਰੋਕ ਮਭੇਥ ੨॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੇ ਪਾਈਐ ॥

ਜੋ ਆਪਯੋ ਕਫ਼ੀਐ ਤੇ ਮੇਂ ਪੋਤਾਨਾ ਪ੍ਰਯਾਸਥੀ ਆ ਵਸ੍ਰੁਨੇ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਓ ਤੀ ਆ ਮਾਭਿਕਨੀ ਤਰਫ਼ਥੀ ਘ੍ਰਫ਼ਿਸ ਨ ਕਫ਼ੀ ਫ਼ਾਕਾਯ?

ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ॥੧॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਘ੍ਰਫ਼ਿਸ਼ ਤੀ ਤੇ ਜ ਓ ਜੇ ਮਾਭਿਕ ਨਾ ਪ੍ਰਸਯੁ ਥਵਾਥੀ ਮਯੇ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਭੇਥ ੨॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਥੀ ਸੇਵਕਨਾ ਫ਼ਿਥਮਾਂਥੀ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਭਿਕਨੋ ਫ਼ਰ ਫ਼ੂਰ ਨ ਥਾਯ ਤੇ ਸੇਵਾ ਅਸਥੀ ਸੇਵਾ ਨਥੀ?

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਸਾਯੋ ਸੇਵਕ ਤੇਨੇ ਜ ਕਭੇਵਾਯ ਜੇ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਭਿਕਨੀ ਸਾਥੇ ਐਕਰੂਪ ਥਓ ਜਾਯ ਓ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੨੩॥

ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੂਹੀ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਯੁਨਾ ਪੇਥੀ ਪਾਰਥੀ ਆ ਪਾਰ ਨਾਂ ਕ੍ਰਿਨਾਰਾ ਨੋ ਅੰਤ ਨਥੀ ਪਾਮੀ ਫ਼ਾਕਾਤੀ

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਮਾਰ ॥

ਤੇ ਯੁਧ ਜ ਭੁਵੀਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰੇ ਏ ਅਨੇ ਯੁਧ ਜ ਤੇਮਨੇ ਮਾਰੀ ਨਾਯੇ ਏ

ਇਕਨ੍ਹਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥

ਡੇਟਵਾਂਧ ਭੁਵੀਨਾ ਗਯਾਮਾਂ ਜੰਭੂਰ ਪਡੇਵੀ ਏ ਪਡੇਵੀ ਏ ਡੇਟਵਾਧ ਡੇਵੀ ਗੁਥਾਮੀ ਨੂੰ ਕਏ ਸਫੀ ਰਹਾ
ਏ ਅਨੇ ਯੇਸ਼ੁਮਾਰ ਭੁਵ ਥੋਡਾਨੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਰਹਾ ਏ ਅਥਾਥ੍ ਮਾਧਾ ਨੀ ਮੋਯ ਥਓ ਰਹਾ ਏ

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਆ ਯਥਾਂ ਜ ਯੇਥ ਤਮਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਕਰੀ ਰਹੋ ਏ ਤੇਨਾ ਵਿਨਾ ਯੀਯੋ ਕੀਓ ਆਸ਼ਰੋ ਜ
ਨਥੀ ਭੁੰ ਕੀਨੀ ਸਾਮੇ ਤੇਨੀ ਫ਼ਰਿਆਦ ਕਰੀ ਸ਼ਭੁੰ?

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇ ਕਰਤਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨਾ ਕਰੀ ਏ ਤੇਜ ਤੇਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਰਹਾ ਏ ॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸ਼੍ਰੋਤ ਮਥੇਥ ੧॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ ਦੇਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਯੇ ਭੁਵੀਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਾਸਯਾ ਪੋਤੇ ਜ ਯਨਾਯਾ ਏ ਅਨੇ ਤੇ ਯੇਮਾਂ ਜੇ ਕਾਂਓ ਪਯਾ ਨਾਯੇ ਏ
ਜੇ ਸੁਯ ਫੁਯ ਤੇਨੀ ਕਿਸਮਤਮਾਂ ਨਾਯੇ ਏ ਤੇਮਾਂ ਥੀ ਡੇਟਵਾਧ ਵਾਸਯਾਮਾਂ ਫੁਧ ਪਡੇਥੁੰ ਰਏ ਏ ਅਨੇ
ਡੇਟਵਾਂਧ ਯੀਯਾ ਧੂਥਾ ਉਪਰ ਤਪਤਾ ਜ ਰਏ ਏ

ਇਕਨ੍ਹਹੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹਹੈ ਰਹਨ੍ਹਿ ਚੜੇ ॥

ਅਥਾਥ੍ ਡੇਟਵਾਧ ਭੁਵੀਨਾ ਭਾਗਯਮਾਂ ਸੁਯ ਅਨੇ ਯੁਯ ਜ ਸਰਸ ਪਦਾਰਥੋ ਏ ਅਨੇ ਡੇਟਵਾਂਧ ਨਾ
ਭੁਵਨਮਾਂ ਸਦਾਧ ਕਏ ਸਏ ਏ

ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨ੍ਹਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥

ਡੇਟਵਾਂਧ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਥੋਕੋ ਗਾਏਵਾਂ ਉਪਰ ਯੋਫ਼ਿਕਰ ਥਏਨੇ ਸੁਥੇ ਏ ਅਨੇ ਡੇਟਵਾਂਧ ਯਿਧਾਰਾ ਤੇਮਨੀ
ਰਖਾ ਅਨੇ ਸੇਵਾ ਮਾਟੇ ਤੇਮਨੀ ਭਾਜਰੀਮਾਂ ਉਭਾ ਰਏ ਏ

ਤਿਨ੍ਹਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹਹ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਪਯਾ ਏ ਨਾਨਕ! ਜੇਨੀ ਉਪਰ ਈਸ਼ਵਰਨੀ ਮਏਰਯਾਨੀ ਥਾਧ ਏ ਤੇ ਤੇਮਨੋ ਭਵ ਸੁਧਾਰੀ ਨਾਯੇ ਏ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਮਥੇਥ ੨॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਪੋਤੇ ਜ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੇਦਾ ਕਰੇ ਏ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇਨੇ ਸਜਾਥੇ ਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੀ ਸੰਭਾਲ ਪਯਾ ਪੋਤੇ ਜ ਕਰੇ ਏ

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਆ ਸ੍ਰਇਮਾਂ ਜ਼ੁਹੀਨੇ ਪੇਦਾ ਕਰੀਨੇ ਤਮਨੇ ਨਿਭਾਯੋ ਏ ਯੁਦ ਜ ਤੇਮਨੇ ਰਾਯੋ ਏ ਅਨੇ ਯੁਦ ਜ ਤੇਮਨੇ
ਨੀਯੋ ਪਛਾਡੀ ਏ ਏ

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੨॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇਨਾ ਵਿਨਾ ਕੋਏ ਘੀਯਾਂ ਆਗਯੋ ਫ਼ਰਿਆਦ ਨ ਥਏ ਸ਼ਕੇ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਘਬੁੰ ਕਰਵਾਨੇ ਮਾਟੇ
ਸਮਰਥ ਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥

ਪਗਥਿਯੁੰ ੨੪॥

ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਨਾਂ ਗੁਣੋ ਨਾ ਸੰਘਬੰਧਾਂ ਕੋਏ ਵਾਤ ਨਥੀ ਕਈ ਸ਼ਕਾਤੀ ਤੇਨਾ ਗੁਣੋ ਨੋ ਅੰਤ ਨਥੀ ਪਾਮੀ
ਸ਼ਕਾਤੀ

ਸੋ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਵਿਖਾਤਾ ਏ ਪੋਤੇ ਜ ਕੁਦਰਤ ਨੋ ਮਾਥਿਕ ਏ ਪੋਤੇ ਜ ਘਕਸਿਸ ਆਪਵਾ ਵਾਯੋ ਏ ਅਨੇ
ਪੋਤੇ ਜ ਜ਼ੁਹੀਨੇ ਭੀਜਨ ਪਛੋਯਾਡੇ ਏ

ਸਾਈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੇਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ ॥

ਘਬਾਂ ਜ ਜ਼ੁਵ ਤੇ ਕਰੇ ਏ ਜੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂਏ ਪੋਤੇ ਜ ਤੇਮਨਾ ਲਾਯਮਾਂ ਵਯੀ ਈਧੁੰ ਏ

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਏਕ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਟੇਕ ਵਗਰ ਘੀਯੋ ਕੋਏ ਜਾਯਾ ਨਥੀ

ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨੪॥੧॥ ਸੁਧੁ

ਜੇ ਕਾਂਏ ਪਥਾ ਤੇਨੀ ਮਰਯੋ ਏ ਤੇ ਤੇ ਜ ਕਰੇ ਏ ॥੨੪॥੧॥ਸ਼ੁਧੁ

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਐਕ ਏ. ਘਈ ਜੁਤ ਅਫ਼ਲੂਤ ਗੁਰੂ (ਓਸ਼ਰ) ਨੀ ਏ.

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰ (ਫੁਏ ਕਤਅਿਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ) ਅਮਨੇ ਮਫਫ ਕਰੋ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਫਸਮਾ ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਪਠਿਤ ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰਨੀ ਓਓ.

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪਛੇਥਾ ਤਥਵਾਰਨੇ ਧਾਫ ਕਰੋ (ਫੁਏ ਕਤਅਿਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ); ਪਏੀ ਨਾਨਕਨੇ ਧਾਫ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੀਓਫਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ).

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਪਏੀ ਗੁਰੂ ਅੰਓਫ, ਗੁਰੂ ਅਮਰਫਾਸ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਫਾਸਨੇ ਧਾਫ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਤੇਅੋ ਅਮਨੇ ਮਫਫ ਕਰੋ! (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੀਓਫਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਫਰਗੋਵਿੰਫ ਅਨੇ ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੂ ਫਰ ਰਾਧਨੇ ਧਾਫ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੀਓਫਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੂ ਫਰ ਫ਼ਿਯਨੁੰ ਸਮਰਫਾ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤੇਮਨੁੰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਯੇਮਨਾ ਫਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਥੀ ਤਮਾਮ ਫੁ:ਘੋ ਫ਼ੂਰ ਥਏ ਯਾਧ ਏ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੀਓਫਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਘਛਾਫੁਰਨੇ ਧਾਫ ਕਰੋ ਅਨੇ ਪਏੀ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਪਤਿਨਾ ਨਵ ਸ਼੍ਰੀਤ ਤਮਾਰਾ ਫਰੇ ਉਤਾਵਯਥੀ ਆਵਸ਼ੋ.

ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਓਓਛ ਭਗਵਾਨ! ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰ੍ਗ ਘਤਾਵੀਨੇ ਫਰੇਕ ਯਯਾਯੇ ਅਮਨੇ ਮਫਫ ਕਰੋ.

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੀਧ ਦਸਮਾ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ). ਓਹ ਭਗਵਾਨ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਘੋਰਾਵੀਨੇ ਦਰੇਕ ਜਾਗਿਆ ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ.

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੀਧ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾਂ ਸਮਾਵਿਏ ਦਸ ਰਾਜਾਓਨਾ ਦਿਵ੍ਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਰ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋਨੇ ਏਵੀ ਉਪਦੇਸ਼ੀ ਤਰਫ਼ ਫ਼ੇਰਵੋ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਆਨੰਦ ਮੇਯਵੀ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਸ਼ਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਧਾਰ ਪੁਤ੍ਰੀ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨਾ) ਨਾ ਪਾਂਧ ਪ੍ਰਿਥਿ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿਓਨਾ ਕਾਰ੍ਯੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ; ਧਾਵੀਸ਼ ਸ਼ਾਈਦੀਮਾਂਥੀ; ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਿਸ਼ਚਿਨਾ ਘੋਰਾਵੀ ਸ਼ੀਯੋਮਾਂਥੀ; ਨਾਮਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਰੰਗਾਧੇਵਾ ਭਕਤੀਮਾਂਥੀ; ਯੋਯੋ ਨਾਮਮਾਂ ਵੀਨ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਪਾ ਕਰੋ ਓ ਅਨੇ ਸਭਵਾਸਮਾਂ ਭੋਜਨ ਵਡੇਯੇ ਓ; ਯੋਯੋ ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਡਾ ਸ਼ਰੂ ਕਰ੍ਯਾ ਓ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਤਥਵਾਰੋ ਧਵਾਵਤਾ ਭਤਾ (ਸਤ੍ਯਨੀ ਜਾਯਵਾਈ ਮਾਟੇ); ਯੋਯੋ ਅਨ੍ਯਨੀ ਘਾਮੀਓਨੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ ਓ; ਉਪਰੋਕਤ ਘਬਾ ਸੁਖੁ ਅਨੇ ਘਰੇਘਰ ਸਮਰਪਿਤ ਭਤਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਸ਼ਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤੇ ਘੋਰਾਵੀ ਸ਼ੀਯ ਪੁਰੁਖੋ ਤੇਮਜ਼ ਸ਼੍ਰੀਯੋ ਫ਼ਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇਥ ਅਨਨ੍ਧ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਧਾਏ ਰਾਘੋ, ਯੋਯੋ ਤੇਮਨਾ ਮਾਥਾਨੂੰ ਘੋਰਦਾਨ ਆਘੁ ਪਰੰਤੂ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੇ ਸਮਰਪਾ ਨ ਕਰ੍ਯੁ; ਯੋਯੋ ਪੋਤਾਨੇ ਸ਼ਰੀਰਨਾ ਦਰੇਕ ਸਾਂਧਾਮਾਂਥੀ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਨਾਘ੍ਯਾ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਘੋਪਰੀ ਉਪਰਨੀ ਧਾਮਡੀ ਕਾਫੀ ਨਾਘ੍ਯਾ; ਯੋਯੋ ਪੈਡਾਂ ਪਰ ਘਾਂਧੀਨੇ ਫ਼ੇਰਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਯਾ ਭਤਾ ਅਨੇ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਏਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਯਾ ਭਤਾ; ਯੋ ਆਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਕਾਪਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਯਾ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਜ਼ੁਵਤਾ ਉਡਾਵਾਮਾਂ ਆਵ੍ਯਾ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਗੁਰੂਫ਼ਾਰਾਨੀ ਗਰਿਮਾ ਜਾਯਵਾ ਮਾਟੇ ਪੋਤਾਨੂੰ ਘੋਰਦਾਨ ਆਘੁ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੋ ਧ੍ਯਾਗ ਕਰ੍ਯੋ ਨ ਭਤੋ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰਮਨੂੰ ਪਾਥਨ ਕਰ੍ਯੁ ਅਨੇ ਤੇਮਨਾ ਓਥਾ ਸ਼ਾਸ ਸੁਖੀ ਤੇਮਨਾ ਥਾਂਘਾ ਵਾਯ ਘ੍ਯਾਵ੍ਯਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ

ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋ ਸ਼ੀਘ ਬਰਮਨੀ ਤਮਾਮ ਯੇਠਕੀ ਅਨੇ ਤਮਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾਓਂ ਤਰਫ਼ ਫ਼ੇਰਵੋ; ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪਛੇਲਾ ਸਮਗ੍ਰ ਆਦਰਸ਼ੀਯ ਯਾਵਸਾ ਆ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਓ ਤਮਾਰਾ ਨਾਮਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ; ਅਨੇ ਆਵਾ ਧਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਤਮਾਮ ਆਨੰਦ ਅਨੇ ਆਰਾਮ ਮਯੇ।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,

**ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਯਥਾ ਪੜ੍ਹ ਆਦਰਸ਼ੀਯ ਯਾਵਸਾ ਛਾਯੇ ਓ, ਤ੍ਯਾਂ ਤਮਾਰੇ ਰਖਾਯਾ ਅਨੇ ਫ਼ੁਪਾ ਆਪੋ; ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਓਂ ਅਨੇ ਤਥਵਾਰ ਭਯਾਰੇਯ ਨਿਯੰਤ੍ਰ ਨ ਯਾਯ; ਤਮਾਰਾ ਲਭਤੀਨੂੰ ਸੰਮਾਨ ਯਾਯਵੋ; ਸ਼ੀਘ ਕੀਤੀ ਪਰ ਵਿਯਯ ਆਪੋ; ਆਦਰਸ਼ੀਯ ਤਥਵਾਰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਅਮਾਰੀ ਸਭਾਯ ਮਾਟੇ ਆਵੇ; ਯਾਵਸਾਨੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਸੰਮਾਨ ਮਯੇ; ਉਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ,
ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੇ
ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਸ਼ੀਘੋਨੇ ਸ਼ੀਘ ਬਰਮਨੀ ਲੇਟ, ਕਾਯਾ ਕਾਯਾਨੀ ਲੇਟ, ਸ਼ੀਘ ਕਾਯਾਯਾਯੋਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਵਾਨੀ ਲੇਟ, ਫੈਵੀ ਜ਼ਾਨਨੀ ਲੇਟ, ਫੁਛ ਵਿਸ਼ਵਾਸਨੀ ਲੇਟ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਨੀ ਲੇਟ ਅਨੇ ਨਾਮਨੀ ਸ਼ੀਘੀ ਮੋਟੀ ਲੇਟ ਆਪੋ. ਫੇ ਲਗਵਾਨ! ਗਾਧਿਕਾਯੋ, ਛੇਵੇਕੀ ਅਨੇ ਯੇਨਰੋ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਅਸ਼ਿਤਵਮਾਂ ਓ; ਸਤ੍ਯਨੋ ਭਯਾਰੇਯ ਵਿਯਯ ਥਾਯ; ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਯਥਾ ਸ਼ੀਘੋਨਾ ਮਨ ਨਮ੍ਰ ਰਹੇ ਅਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾ ਉਜ਼ਤ ਰਹੇ; ਫੇ ਲਗਵਾਨ! ਤਮੇ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾਨਾ ਰਖਾਯ ਓ।

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ!
ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

હે સાચા પિતા, વાહ ગુરુ! તમે નમ્ર લોકોનું સન્માન છો, અસહાય લોકોની શક્તિ છો, આશ્રય વિનાનું આશ્રય છો, અમે તમારી હાજરીમાં નમ્રતાપૂર્વક પ્રાર્થના કરીએ છીએ... ..(અહીં કરવામાં આવેલ પ્રસંગ અથવા પ્રાર્થનાને બદલે).

ઔઘર વાઘા ઘાટા ટૂંલ ચૂંક માઢ કરની। સરઘંત દે કારજ રાસ કરને।

ઉપરોક્ત પ્રાર્થનાના પાઠ કરવામાં અમારી ભૂલો અને ખામીઓને કૃપા કરીને માફ કરો. કૃપા કરીને સર્વના ઉદ્દેશ્યને પૂર્ણ કરો.

**સેਈ પિઆરે મેલ, જિનું મિલિઆં ટેરા ન ચિંતઆવે। નાનક નામ ચઢુદી કલા, ટેરે
ઢાઢે સરઘંત દા ઢલા।**

કૃપા કરીને અમને એવા સાચા ભક્તોને મળવાનું કારણ આપો કે જેમને મળીને અમે તમારા નામનું સ્મરણ અને ધ્યાન કરી શકીએ. હે ભગવાન! સાચા ગુરુ નાનક દ્વારા, તમારું નામ ઉજ્જત થાય, અને બધા તમારી ઇચ્છા મુજબ સમૃદ્ધ થાય.

વાહિગુરુ જી કા ખાલસા, વાહિગુરુ જી કી ઢતહિ

ખાલસા ભગવાનનો છે; બધી જીત ભગવાનની જીત છે.

જર્ની માટે ફિલોસોફી

શીખ ધર્મની ફિલોસોફી તર્ક, વ્યાપકતા અને આધ્યાત્મિક અને ભૌતિક જગત પ્રત્યેના તેના "ફીલ્સ વિના" અભિગમ દ્વારા વર્ગીકૃત થયેલ છે. તેનું ધર્મશાસ્ત્ર સરળતા દ્વારા ચિહ્નિત થયેલ છે. શીખ નીતિશાસ્ત્રમાં વ્યક્તિની પોતાની અને સમાજ (સંગત) પ્રત્યેની ફરજ વચ્ચે કોઈ સંઘર્ષ નથી.

શીખ ધર્મ એ લગભગ 500 વર્ષ પહેલાં ગુરુ નાનક દ્વારા સ્થાપિત વિશ્વનો સૌથી યુવા ધર્મ છે. તે એક સર્વોચ્ચ અસ્તિત્વ અને બ્રહ્માંડના સર્જક (વાહેગુરુ)માં વિશ્વાસ પર ભાર મૂકે છે. તે શાશ્વત આનંદ માટે એક સરળ સીધો માર્ગ પ્રદાન કરે છે અને પ્રેમ અને વૈશ્વિક ભાઈચારાનો સંદેશ ફેલાવે છે. શીખ ધર્મ સખત રીતે એકેશ્વરવાદી વિશ્વાસ છે અને તે ભગવાનને એકમાત્ર એક તરીકે ઓળખે છે જે સમય અથવા જગ્યાની મર્યાદાઓને આધીન નથી.

શીખ ધર્મ માને છે કે માત્ર એક જ ભગવાન છે, જે સર્જનહાર, પાલનહાર, વિનાશક છે અને માનવ સ્વરૂપ લેતો નથી. શીખ ધર્મમાં અવતારના સિદ્ધાંતને કોઈ સ્થાન નથી. તે દેવી-દેવતાઓ અને અન્ય દેવી-દેવતાઓને કોઈ મૂલ્ય નથી આપતું.

શીખ ધર્મમાં નૈતિકતા અને ધર્મ એક સાથે જાય છે. આધ્યાત્મિક વિકાસ તરફ પગ મૂકવા માટે વ્યક્તિએ રોજિંદા જીવનમાં નૈતિક ગુણો અને સદ્ગુણોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. પ્રામાણિકતા, કરુણા, ઉદારતા, ધૈર્ય અને વિનમ્રતા જેવા ગુણો માત્ર પ્રયત્નો અને દ્રઢતાથી જ ધડી શકાય છે. આપણા મહાન ગુરુઓનું જીવન આ દિશામાં પ્રેરણા સ્ત્રોત છે.

શીખ ધર્મ શીખવે છે કે માનવ જીવનનું ધ્યેય જન્મ અને મૃત્યુના ચક્રને તોડીને ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે. આ ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને, પવિત્ર નામ (નામ) પર ધ્યાન અને સેવા અને દાનના કાર્યો દ્વારા પૂર્ણ કરી શકાય છે.

નામ માર્ગ ઈશ્વરના સ્મરણ માટે દૈનિક ભક્તિ પર ભાર મૂકે છે. મુક્તિ મેળવવા માટે વ્યક્તિએ પાંચ લાગણીઓ, જેમ કે, કામ (ઇચ્છા), ક્રોધ (ક્રોધ), લોભ (લોભ), મોહ (સાંસારિક આસક્તિ) અને અહંકાર (ગૌરવ) પર નિયંત્રણ રાખવું પડશે. યુનિયન શીખ ધર્મમાં ઉપવાસ અને તીર્થયાત્રા, શુકન અને તપસ્યા જેવી ધાર્મિક વિધિઓ અને નિયમિત પ્રથાઓને નકારવામાં આવે છે. માનવ જીવનનું ધ્યેય ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે અને આ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપદેશોનું પાલન કરીને પૂર્ણ થાય છે. શીખ ધર્મ ભગતિ માર્ગ અથવા ભક્તિ માર્ગ પર ભાર મૂકે છે. જો કે, તે જ્ઞાન માર્ગ (જ્ઞાનનો માર્ગ) અને કરમ માર્ગ (ક્રિયાનો માર્ગ) ના મહત્વને ઓળખે છે. આધ્યાત્મિક ધ્યેય સુધી પહોંચવા માટે તે ભગવાનની કૃપા મેળવવાની જરૂરિયાત પર સૌથી વધુ ભાર મૂકે છે.

શીખ ધર્મ એ આધુનિક, તાર્કિક અને વ્યવહારુ ધર્મ છે. તે માને છે કે સામાન્ય પારિવારિક જીવન (ગ્રહાસ્ત) મુક્તિ માટે કોઈ અવરોધ નથી. મોક્ષ મેળવવા માટે બ્રહ્મચર્ય કે સંસારનો ત્યાગ જરૂરી નથી. દુન્યવી દુષ્ટતાઓ અને લાલચ વચ્ચે અલગ રહીને જીવવું શક્ય છે. ભક્તે સંસારમાં રહેવું જોઈએ અને તેમ છતાં તેનું માથું સામાન્ય તણાવ અને અશાંતિથી ઉપર રાખવું જોઈએ. તે એક વિદ્વાન સૈનિક, અને ભગવાન માટે સંત હોવા જોઈએ.

શીખ ધર્મ એક સર્વશ્રેષ્ઠ અને "સાંપ્રદાયિક ધર્મ" છે અને તેથી તે જાતિ, સંપ્રદાય, જાતિ અથવા લિંગ પર આધારિત તમામ ભેદોને નકારે છે. તે માને છે કે ભગવાનની નજરમાં તમામ મનુષ્ય સમાન છે. ગુરુઓએ સ્ત્રીઓની સમાનતા પર ભાર મૂક્યો અને સ્ત્રી ભૂણહત્યા અને સતી (વિધવા સળગાવવાની) પ્રથાને નકારી કાઢી. તેઓએ વિધવા પુનર્વગ્નનો પણ સક્રિયપણે પ્રચાર કર્યો અને પરદા પ્રણાલી (બુરખો પહેરતી સ્ત્રીઓ)ને નકારી કાઢી. મનને તેમના પર કેન્દ્રિત રાખવા માટે વ્યક્તિએ પવિત્ર નામ (નામ)નું ધ્યાન કરવું જોઈએ અને સેવા અને દાનના કાર્યો કરવા જોઈએ. શીખ માગીને કે અપ્રમાણિક માધ્યમથી નહીં પણ પ્રામાણિક કાર્ય (કિરાત કર્ણ) દ્વારા આજીવિકા મેળવવી એ સન્માનજનક માનવામાં આવે છે. વંદ છકના, અન્ય લોકો સાથે શેર કરવી એ પણ એક સામાજિક જવાબદારી છે. વ્યક્તિ પાસેથી દસવંધ (તેની કમાણીનો 10%) દ્વારા જરૂરિયાતમંદ લોકોને મદદ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે. સેવા, સમુદાય સેવા પણ શીખ ધર્મનો અભિન્ન અંગ છે. દરેક ગુરુદ્વારામાં મળતું મફત સામુદાયિક રસોડું (લંગર) એ આ સમુદાય સેવાની એક અભિવ્યક્તિ છે.

શીખ ધર્મ આશાવાદ અને આશાની હિમાયત કરે છે. તે નિરાશાવાદની વિચારધારાને સ્વીકારતો નથી. ગુરુઓ માનતા હતા કે આ જીવનનો એક હેતુ અને ધ્યેય છે. તે સ્વયં અને ભગવાનની અનુભૂતિની તક આપે છે. તદુપરાંત, માણસ તેના પોતાના કાર્યો માટે જવાબદાર છે. તે તેની ક્રિયાઓના પરિણામોથી પ્રતિરક્ષાનો દાવો કરી શકતો નથી. તેથી તે જે કરે છે તેમાં તેણે ખૂબ જ સતર્ક રહેવું જોઈએ.

શીખ ધર્મગ્રંથ, ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, શાશ્વત ગુરુ છે. આ એકમાત્ર ધર્મ છે જેણે પવિત્ર ગ્રંથને ધાર્મિક ઉપદેશકનો દરજ્જો આપ્યો છે. શીખ ધર્મમાં જીવંત માનવ ગુરુ (દેહધારી) માટે કોઈ સ્થાન નથી.

મહિલાઓની ભૂમિકા

શીખ ધર્મના સિદ્ધાંતો જણાવે છે કે સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા છે અને તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાનો સમાન અધિકાર છે. તેઓ ધાર્મિક મંડળોનું નેતૃત્વ કરી શકે છે, અખંડ પાથ (પવિત્ર ગ્રંથોનું સતત પઠન) માં ભાગ લઈ શકે છે, કીર્તન કરી શકે છે (સ્ત્રીઓનું સમૂહ ગાયન), ગ્રંથો (પાઠરીઓ) તરીકે કામ કરી શકે છે. તેઓ તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ એ પ્રથમ મુખ્ય વિશ્વ ધર્મ હતો જેણે સ્ત્રી અને પુરુષને સમાનતા આપી હતી. ગુરુ નાનક, લિંગ-આધારિત સમાનતાનો ઉપદેશ આપ્યો, અને તેમના અનુગામી ગુરુઓએ મહિલાઓને શીખ પૂજા અને વ્યવહારની તમામ પ્રવૃત્તિઓમાં સંપૂર્ણ ભાગ લેવા માટે પ્રોત્સાહિત કર્યા.

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સ્ત્રીઓ અને પુરુષો, બધા ભગવાન દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે. આ બધું ભગવાનનું નાટક છે. નાનક કહે છે, તમારી બધી રચના સારી અને પવિત્ર છે" -SGGS p.304

શીખ ઇતિહાસમાં મહિલાઓની ભૂમિકાને નોંધવામાં આવી છે જે તેમને સેવા, ભક્તિ, બલિદાન અને પુરુષોની બહાદુરીમાં સમાન તરીકે દર્શાવવામાં આવી છે. સ્ત્રીઓના નૈતિક ગૌરવ, સેવા અને આત્મ બલિદાનના ઘણા ઉદાહરણો શીખ પરંપરામાં લખાયેલા છે.

શીખ ધર્મ અનુસાર સ્ત્રી અને પુરુષ એક જ સિક્કાની બે બાજુ છે. આંતરસંબંધો અને પરસ્પર નિર્ભરતાની વ્યવસ્થામાં જ્યાં પુરુષ સ્ત્રીમાંથી જન્મ લે છે અને સ્ત્રી પુરુષના બીજમાંથી જન્મે છે. શીખ ધર્મ અનુસાર એક પુરુષ સ્ત્રી વિના તેના જીવનમાં સુરક્ષિત અને સંપૂર્ણ અનુભવી શકતો નથી, અને પુરુષની સફળતા તે સ્ત્રીના પ્રેમ અને સમર્થન સાથે સંબંધિત છે જે તેનું જીવન તેની સાથે શેર કરે છે, અને તેનાથી વિપરિત. ગુરુ નાનકે કહ્યું:

"[તે] એક સ્ત્રી છે જે જાતિને ચાલુ રાખે છે" અને આપણે "સ્ત્રીને શાપિત અને નિંદા ન ગણવી જોઈએ, [જ્યારે] સ્ત્રીમાંથી નેતાઓ અને રાજાઓ જન્મે છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473. મુક્તિ: એક મહત્વનો મુદ્દો એ છે કે શું ધર્મ સ્ત્રીઓને મુક્તિ, ભગવાનની અનુભૂતિ અથવા ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્ર પ્રાપ્ત કરવા માટે સક્ષમ માને છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સર્વ જીવોમાં પ્રભુ વ્યાપી છે, ભગવાન સ્ત્રી અને પુરુષના તમામ સ્વરૂપોમાં વ્યાપેલા છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 605).

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપરોક્ત વિધાનથી, ભગવાનનો પ્રકાશ બંને જાતિઓ સાથે સમાન રીતે રહે છે. તેથી સ્ત્રી અને પુરુષ બંને ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને સમાન રીતે મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઘણા ધર્મોમાં, સ્ત્રીને પુરુષની આધ્યાત્મિકતામાં અવરોધ માનવામાં આવે છે, પરંતુ શીખ ધર્મમાં એવું નથી. ગુરુ આનો અસ્વીકાર કરે છે. 'સિખ ધર્મ પર વર્તમાન વિચારો'માં, એલિસ બાસર્કે જણાવે છે કે,

"પ્રથમ ગુરુએ સ્ત્રીને પુરુષની બરાબરી પર મૂકી...સ્ત્રી એ પુરુષ માટે અડચણ ન હતી, પરંતુ ભગવાનની સેવામાં અને મુક્તિની શોધમાં ભાગીદાર હતી".

લગ્ન: ગુરુ નાનકે ગૃહસ્થની ભલામણ કરી - ગૃહસ્થ જીવન, બ્રહ્મચર્ય અને ત્યાગને બદલે, પતિ અને પત્ની સમાન ભાગીદાર હતા અને બંનેને વફાદારીનો આદેશ આપવામાં આવ્યો હતો. પવિત્ર શ્લોકોમાં, ઘરેલું સુખને એક પ્રિય આદર્શ તરીકે રજૂ કરવામાં આવ્યું છે અને લગ્નને દૈવી પ્રત્યેના પ્રેમની અભિવ્યક્તિ માટે ચાલતું રૂપક પ્રદાન કરવામાં આવ્યું છે. ભાઈ ગુરદાસ, પ્રારંભિક શીખ ધર્મના કવિ અને શીખ સિદ્ધાંતના અધિકૃત દુભાષિયા, સ્ત્રીઓને ઉચ્ચ શ્રદ્ધાંજલિ આપે છે. તે કહે છે:

"એક સ્ત્રી, તેના માતાપિતાના ઘરમાં પ્રિય છે, તેના પિતા અને માતા દ્વારા ખૂબ જ પ્રિય છે. તેના સાસરિયાઓના ઘરમાં, તે પરિવારનો આધારસ્તંભ છે, તેના સારા નસીબની બાંધધરી છે... આધ્યાત્મિક શાણપણમાં વહેંચણી અને જ્ઞાન અને ઉમદા ગુણોથી સંપન્ન સ્ત્રી, પુરુષનો બીજો અડધો ભાગ, તેને મુક્તિના દ્વાર સુધી લઈ જાય છે." (વારણ, વી.16)

સમાન દરજ્જો: પુરુષો અને સ્ત્રીઓ વચ્ચે સમાન દરજ્જો સુનિશ્ચિત કરવા માટે, ગુરુઓએ દીક્ષા, સૂચના અથવા સંગત (પવિત્ર ફેલોશિપ) અને પંગત (સાથે ભોજન) પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લેવાની બાબતોમાં જાતિઓ વચ્ચે કોઈ ભેદ રાખ્યો નથી. સરૂપ દાસ ભલ્લા, મહિમા પ્રકાશના જણાવ્યા અનુસાર, ગુરુ અમરદાસે સ્ત્રીઓ દ્વારા બુરખાના ઉપયોગનો વિરોધ કર્યો હતો. તેમણે શિષ્યોમાં કેટલાક સમુદાયોની દેખરેખ રાખવા માટે સ્ત્રીઓને સોંપ્યું અને સતી પ્રથા વિરુદ્ધ ઉપદેશ આપ્યો. શીખ ઇતિહાસમાં માતા ગુજરી માઈ ભાગો, માતા સુંદરી, રાણી સાહિબ કૌર, રાણી સદા કૌર અને મહારાણી જિંદ કૌર જેવી ઘણી સ્ત્રીઓના નામ નોંધવામાં આવ્યા છે, જેમણે તેમના સમયની ઘટનાઓમાં મહત્વપૂર્ણ ભૂમિકાઓ ભજવી હતી.

શિક્ષણ: શીખ ધર્મમાં શિક્ષણને ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ માનવામાં આવે છે. તે કોઈપણની સફળતાની ચાવી છે. તે વ્યક્તિગત વિકાસની પ્રક્રિયા છે અને તે જ કારણ છે કે ત્રીજા ગુરુએ ઘણી શાળાઓની સ્થાપના કરી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"બધું દૈવી જ્ઞાન અને ચિંતન ગુરુ દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 831).

બધા માટે શિક્ષણ આવશ્યક છે અને દરેક વ્યક્તિએ શ્રેષ્ઠ બનવા માટે કામ કરવું જોઈએ. ત્રીજા ગુરુ દ્વારા મોકલવામાં આવેલા શીખ મિશનરીઓમાં બાવન મહિલાઓ હતી. ડો મોહિન્દર કૌર ગીલ 'ધ રોલ એન્ડ સ્ટેટસ ઓફ શીખ વુમન'માં લખે છે, "ગુરુ અમર દાસને ખાતરી હતી કે જ્યાં સુધી મહિલાઓ દ્વારા સ્વીકારવામાં ન આવે ત્યાં સુધી કોઈ પણ ઉપદેશો મૂળિયામાં ન આવી શકે".

કપડાં પર પ્રતિબંધો: સ્ત્રીઓને બુરખો ન પહેરવાની આવશ્યકતા ઉપરાંત, શીખ ધર્મ ડેસ કોડ અંગે એક સરળ પણ ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ નિવેદન આપે છે. આ લિંગને ધ્યાનમાં લીધા વિના તમામ શીખોને લાગુ પડે છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"તે કપડાં પહેરવાનું ટાળો જેમાં શરીર અસ્વસ્થ હોય અને મન ખરાબ વિચારોથી ભરેલું હોય." SGGS, પૃષ્ઠ 16

આમ, શીખોને ખ્યાલ આવશે કે કયા પ્રકારનાં કપડાં મનમાં ખરાબ વિચારોથી ભરે છે અને તેનાથી દૂર રહેવું જોઈએ. શીખ મહિલાઓને કિરપાન (તલવાર) અને અન્ય વડે પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે, આ મહિલાઓ માટે અનન્ય છે કારણ કે ઇતિહાસમાં તે પ્રથમ વખત છે જ્યારે મહિલાઓને પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવી હતી અને તેઓ શારીરિક સુરક્ષા માટે પુરુષો પર નિર્ભર રહેવાની અપેક્ષા નથી.

SGGS અવતરણો: "પૃથ્વી અને આકાશમાં, મને કોઈ સેકન્ડ દેખાતું નથી. બધી સ્ત્રીઓ અને પુરુષોમાં, તેમનો પ્રકાશ ઝળકે છે." સ્ત્રીની અંદર, પુરુષની કલ્પના થાય છે; સ્ત્રી સાથે તેણે સગાઈ કરી છે અને લગ્ન કર્યા છે. સ્ત્રી તેની મિત્ર બને છે; સ્ત્રી દ્વારા, ભાવિ પેઢીઓ આવે છે. જ્યારે તેની સ્ત્રી મૃત્યુ પામે છે, ત્યારે તે બીજી સ્ત્રીને શોધે છે; સ્ત્રી સાથે તે બંધાયેલો છે. તો શા માટે તેણીને ખરાબ કહો? તેણીમાંથી, રાજાઓ જન્મે છે. સ્ત્રીમાંથી સ્ત્રી જન્મે છે; સ્ત્રી વિના, ત્યાં કોઈ નહીં હોય. ગુરુ નાનક, એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473

દહેજના સંદર્ભમાં: "હે ભગવાન, મારા લગ્નની ભેટ અને દહેજ તરીકે મને તમારું નામ આપો." શ્રી ગુરુ રામ દાસ જી, પૃષ્ઠ 78, પંક્તિ 18 SGGS

પરદાની પ્રથા વિશે: "રહે, રહે, ઓ વહુ - તમારા ચહેરાને પડદાથી ઢાંકશો નહીં. અંતે, આ તમને અડધી છીપ પણ લાવશે નહીં. તમે પહેલા તેના ચહેરા પર પડદો પાડતા હતા. તેના પગલે ચાલશો નહીં. તમારા ચહેરા પર પડદો પાડવાની એકમાત્ર યોગ્યતા એ છે કે થોડા દિવસો માટે, લોકો કહેશે કે "કેવી ઉમદા કન્યા આવી છે." તમારો પડદો ત્યારે જ સાચો થશે જ્યારે તમે ગ્લોરિયસને છોડી દો, નાચશો અને ગાશો. ભગવાનની સ્તુતિ. -P. 484, SGGS

સત્રીઓ અને ખરેખર તમામ આત્માઓને આધ્યાત્મિક જીવન જીવવા માટે ભારપૂર્વક પ્રોત્સાહિત કરવામાં આવ્યા હતા: "આવો, મારી વહાલી બહેનો અને આધ્યાત્મિક સાથીઓ; મને તમારા આલિંગનમાં આલિંગન આપો. યાલો સાથે મળીએ, અને આપણા સર્વશક્તિમાન પતિ ભગવાનની વાર્તાઓ કહીએ."-ગુરુ નાનક , પૃષ્ઠ 17, SGGS.

"મિત્ર, બીજા બધા વસ્ત્રો સુખનો નાશ કરે છે, અંગો માટે પહેરવાથી પીડા થાય છે, અને ખોટા વિચારોથી મન ભરાય છે"-SGGS પૃષ્ઠ 16

પાઘડીનું મહત્વ

પાઘડી હંમેશા શીખનો અવિભાજ્ય ભાગ છે અને રહી છે. લગભગ 1500 એડી અને શીખ ધર્મના સ્થાપક ગુરુ નાનકના સમયથી, શીખો પાઘડી પહેરે છે.

પાઘડી અથવા "પગરી" ઘણીવાર ટૂંકાવીને "પગ" અથવા "દસ્તર" એ એક જ લેખ માટે વિવિધ બોલીમાં જુદા જુદા શબ્દો છે. આ બધા શબ્દો પુરુષો અને સ્ત્રીઓ બંને દ્વારા તેમના માથાને ઢાંકવા માટે પહેરવામાં આવતા વસ્ત્રોનો સંદર્ભ આપે છે. તે એક હેડડ્રેસ છે જેમાં લાંબા સ્કાર્ફ જેવા કાપડનો એક ટુકડો માથાની આસપાસ ઘા હોય છે અથવા કેટલીકવાર અંદરની "ટોપી" અથવા પટકા હોય છે. પરંપરાગત રીતે ભારતમાં, પાઘડી માત્ર સમાજમાં ઉચ્ચ દરજ્જાના પુરુષો પહેરતા હતા; નીચા દરજ્જાના અથવા નીચી જાતિના પુરુષોને પાઘડી પહેરવાની મંજૂરી ન હતી.

જો કે ગુરુ ગોવિંદ સિંઘ દ્વારા ફાઇવ કેના અથવા પાંચ વિશ્વાસના લેખોમાંથી એક તરીકે કાપેલા વાળ રાખવા ફરજિયાત કરવામાં આવ્યા હતા, તે 1469માં શીખની શરૂઆતથી જ શીખ ધર્મ સાથે ગાઢ રીતે સંકળાયેલું છે. શીખ ધર્મ એ વિશ્વનો એકમાત્ર ધર્મ છે. જે તમામ પુખ્ત પુરુષો માટે પાઘડી પહેરવી ફરજિયાત છે. પશ્ચિમી દેશોમાં પાઘડી પહેરનારા મોટા ભાગના લોકો શીખ છે. શીખ પગડીને દસ્તાર પણ કહેવામાં આવે છે. 'દસ્તર' ફારસી શબ્દ છે. તેનો અર્થ થાય છે 'ઇશ્વરનો હાથ' તેના આશીર્વાદને સૂચિત કરે છે.

શીખો તેમની ઘણી અને વિશિષ્ટ પાઘડીઓ માટે પ્રખ્યાત છે. પરંપરાગત રીતે, પાઘડી આદરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને તે લાંબા સમયથી માત્ર ખાનદાની માટે આરક્ષિત વસ્તુ છે. ભારતમાં મુઘલ શાસન દરમિયાન માત્ર મુસ્લિમોને જ પાઘડી પહેરવાની છૂટ હતી. બધા બિન-મુસ્લિમોને એક પહેરવા પર સખત પ્રતિબંધ હતો.

ગુરુ ગોવિંદ સિંઘે, મુઘલો દ્વારા આ ઉલ્લંઘનની અવગણનામાં તેમના તમામ શીખોને પાઘડી પહેરવાનું કહ્યું. તેમણે તેમના ખાલસા અનુયાયીઓ માટે નક્કી કરેલા ઉચ્ચ નૈતિક ધોરણોને માન્યતા આપવા માટે આ પહેરવાનું હતું. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેમનો ખાલસા અલગ હોય અને "બાકીના વિશ્વથી અલગ રહેવા" માટે સંકલ્પબદ્ધ હોય. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેઓ શીખ ગુરુઓ દ્વારા નિર્ધારિત અનન્ય માર્ગને અનુસરે. આમ, એક પાઘડીધારી શીખ હંમેશા ભીડમાંથી બહાર ઊભો રહ્યો છે, જેમ કે ગુરુનો ઇરાદો હતો; કારણ કે તે ઇચ્છતો હતો કે તેના 'સંત-સૈનિકો' માત્ર સરળતાથી ઓળખી શકાય નહીં, પણ સરળતાથી મળી જાય.

જ્યારે કોઈ શીખ પુરુષ કે સ્ત્રી પાઘડી પહેરે છે, ત્યારે પાઘડી માત્ર કપડાની પટ્ટી બનીને રહી જાય છે; કારણ કે તે શીખના માથા સાથે એક અને સમાન બની જાય છે. પાઘડી, તેમજ શીખો દ્વારા પહેરવામાં આવતી આસ્થાના અન્ય ચાર લેખો, ખૂબ જ આધ્યાત્મિક અને ક્ષણિક મહત્વ ધરાવે છે. જ્યારે પાઘડી પહેરવા સાથે સંકળાયેલા પ્રતીકવાદ ઘણા છે — સાર્વભૌમત્વ, સમર્પણ, સ્વાભિમાન, હિંમત અને ધર્મનિષ્ઠા, પરંતુ, શીખો પાઘડી પહેરે છે તેનું મુખ્ય કારણ બતાવવાનું છે--તેમનો પ્રેમ, આજ્ઞાપાલન અને આદર. ખાલસા ગુરુ ગોવિંદ સિંહ.

ઉપરોક્ત ઉચ્ચ પ્રકાશવાળા શબ્દોને અન્ય કંઈક દ્વારા બદલવાની જરૂર છે. 'કારણો' હોઈ શકે છે

"પાઘડી એ આપણા માટે આપણા ગુરુની ભેટ છે. આ રીતે આપણે આપણી જાતને સિંધો અને કૌર તરીકેનો તાજ પહેરાવીએ છીએ જેઓ આપણી પોતાની ઉચ્ચ ચેતના પ્રત્યે પ્રતિબદ્ધતાના સિંહાસન પર બિરાજમાન છે. પુરુષો અને સ્ત્રીઓ માટે સમાન રીતે, આ પ્રોજેક્ટિવ ઓળખ રાજવી, કૃપા અને વિશિષ્ટતા દર્શાવે છે. તે અન્ય લોકો માટે સિગ્નલ છે કે આપણે અનંતની મૂર્તિમાં જીવીએ છીએ અને બધાની સેવા કરવા માટે સમર્પિત છીએ. પાઘડી સંપૂર્ણ પ્રતિબદ્ધતા સિવાય કંઈપણ રજૂ કરતી નથી. જ્યારે તમે તમારી પાઘડી બાંધીને બહાર ઊભા રહેવાનું પસંદ કરો છો, ત્યારે તમે નિર્ભયપણે એક સિંગલ તરીકે ઊભા રહો છો. છ અબજ લોકોમાંથી બહાર ઊભી વ્યક્તિ. તે સૌથી ઉત્કૃષ્ટ કાર્ય છે."

તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર

નમ્રતા એ શીખ ધર્મનું મહત્વનું પાસું છે. આ મુજબ શીખોએ ભગવાન સમક્ષ નમ્રતાથી નમવું જોઈએ. નમ્રતા અથવા નિમ્રતા, પંજાબીમાં ગાઢ સંબંધ ધરાવતા શબ્દો છે. નિમ્રતા એ એક ગુણ છે જેનો જોરશોરથી ગુરબાનીમાં પ્રચાર કરવામાં આવે છે. આ પંજાબી શબ્દનો અનુવાદ "નમ્રતા", "ઉપયોગ" અથવા "નમ્રતા" છે. કોઈ વ્યક્તિ જેનું મન એ વિચારથી વિચલિત થતું નથી કે તે અથવા તેણી કોઈના કરતાં વધુ સારી અથવા વધુ મહત્વપૂર્ણ છે.

સમસ્યા વિસ્તાર - ઉપર યોગ્ય વાક્ય નથી

આ બધા મનુષ્યો માટે ઉછેરવા માટે એક મહત્વપૂર્ણ ગુણવત્તા છે અને તે એક શીખના માનસ સમૂહનો આવશ્યક ભાગ છે અને આ ગુણવત્તા દરેક સમયે શીખ સાથે હોવી જોઈએ. શીખ શસ્ત્રાગારમાં અન્ય ચાર ગુણો છે:

સત્ય (સત્), સંતોષ (સંતોખ), કરુણા (દયા) અને પ્રેમ (પ્યાર).

આ પાંચ ગુણો શીખ માટે આવશ્યક છે અને આ ગુણો કેળવવા અને તેમને તેમના વ્યક્તિત્વનો એક ભાગ બનાવવા માટે ગુરબાનીનું ધ્યાન અને પાઠ કરવાની તેમની ફરજ છે.

ગુરબાની આપણને શું કહે છે:

"નમ્રતાનું ફળ સાહજિક શાંતિ અને આનંદ છે. નમ્રતા સાથે તેઓ શ્રેષ્ઠતાના ખજાના, ભગવાનનું ધ્યાન કરવાનું ચાલુ રાખે છે. ભગવાન પ્રત્યે સભાન વ્યક્તિ નમ્રતામાં ડૂબી જાય છે. જેનું હૃદય દયાળુ છે તે નમ્રતાથી ધન્ય છે. શીખ ધર્મ નમ્રતાને ભીખ માંગે છે. ભગવાન સમક્ષ વાટકી

ગુરુ નાનક, શીખ ધર્મના પ્રથમ ગુરુ:

"તમારા મનમાં પ્રેમ અને નમ્રતા સાથે સાંભળવું અને વિશ્વાસ કરીને, પવિત્ર મંદિરમાં, નામથી તમારી જાતને શુદ્ધ કરો." - SGGS પૃષ્ઠ 4.

"સંતોષને તમારી કાનની વીંટી બનાવો, નમ્રતાને તમારી ભિક્ષાનો બાઉલ બનાવો, અને ધ્યાનને તમે તમારા શરીર પર લગાવો છો તે રાખ બનાવો." - SGGS પૃષ્ઠ 6.

"નમ્રતાના ક્ષેત્રમાં, શબ્દ સૌંદર્ય છે. અજોડ સૌંદર્યના સ્વરૂપો ત્યાં રચાય છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 8.

"નમ્રતા, નમ્રતા અને સાહજિક સમજ એ મારા સાસુ અને સસરા છે" - SGGS પૃષ્ઠ 152.

આધ્યાત્મિકતા તરફનો પ્રવાસ

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ એક શાશ્વત જીવંત ગુરુ છે, જે શીખ ગુરુઓ, હિંદુ અને મુસ્લિમ સંતોની કાવ્ય રચના છે. સંકલન એ તેમના દ્વારા સમગ્ર માનવજાતને ઈશ્વર તરફથી મળેલી ભેટ છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબની દ્રષ્ટિ કોઈ પણ પ્રકારના જુલમ વિના દેવી ન્યાય પર આધારિત સમાજની છે. જ્યારે ગ્રંથ હિંદુ ધર્મ અને ઇસ્લામના ગ્રંથોને સ્વીકારે છે અને તેનો આદર કરે છે, તે આ બંને ધર્મોમાંથી કોઈ એક સાથે નૈતિક સમાધાન સૂચિત કરતું નથી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબમાં મહિલાઓને પુરુષોની સમાન ભૂમિકા સાથે ખૂબ સન્માન આપવામાં આવ્યું છે

સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા હોય છે અને તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની સમાન તક સાથે તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાની સમાન અધિકાર ધરાવે છે.

મહિલાઓ અગ્રણી ધાર્મિક મંડળો સહિત તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ સમાનતા, સામાજિક ન્યાય, માનવતાની સેવા અને અન્ય ધર્મો માટે સહિષ્ણુતાની હિમાયત કરે છે. રોજિંદા જીવનમાં કરુણા, પ્રામાણિકતા, નમ્રતા અને ઉદારતાના આદર્શોનો અભ્યાસ કરતી વખતે શીખ ધર્મનો આવશ્યક સંદેશ આધ્યાત્મિક ભક્તિ અને ભગવાન પ્રત્યેનો આદર છે. શીખ ધર્મના ત્રણ મુખ્ય સિદ્ધાંતો છે ભગવાનનું ધ્યાન અને સ્મરણ, પ્રામાણિક જીવન માટે કામ કરવું અને અન્ય લોકો સાથે શેર કરવું.

આત્મા માટે આ આધ્યાત્મિક પ્રવાસ પર જવાનો પ્રયાસ કરવા બદલ અભિનંદન. અનુવાદ ક્યારેય મૂળની નજીક ન હોઈ શકે, ખાસ કરીને જ્યારે સંપૂર્ણ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ કવિતામાં હોય અને રૂપકોનો ઉપયોગ કાર્યને અત્યંત મુશ્કેલ બનાવે છે. દેવી સંદેશમાં, હિંદુ અને મુસ્લિમ પૌરાણિક કથાઓનો વારંવાર પ્રહલાદ, હરનાકશ, લક્ષ્મી, બ્રહ્મા વગેરેનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. કૃપા કરીને તેમને શાબ્દિક રીતે વાંચશો નહીં પરંતુ તેમના અંતર્ગત સંદેશને સમજો. ધ્યાન એ હકીકત પર છે કે ભગવાન એક છે અને તેમની સાથે એકતા મેળવવી એ માનવ જીવનનું લક્ષ્ય છે.

તમારી ભાષામાં દેવી સંદેશ તમારા સુધી પહોંચાડવા માટે આ કાર્ય વર્ષોથી ઘણા સ્વયંસેવકો દ્વારા કરવામાં આવ્યું છે. જો તમને કોઈ પ્રશ્નો હોય, તો કૃપા કરીને walnut@gmail.com પર નિઃસંકોચ ઇમેઇલ કરો અને અમને આ પ્રવાસમાં તમારી સાથે જોડાવાનું ગમશે.